

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Holly Martin

Aşk Lâftan Anlamaz

yakamoz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Holly Martin

Aşk Lâftan Anlamaz

Çeviri: Nil Ceyhan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yakamoz: 228
ISBN: 978-605-297-243-4
Yayıncı Sertifika No: 16238

Ask Lâftan Anlamaz

Yazar: Holly Martin
Çeviri: Nil Ceyhan
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Görsel Yönetmen: Ulaş Karatağ
İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu
Editör: Begüm Konya

Baskı

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 3419

YAKAMAZ KİTAP © 2019, Holly Martin
Copyright © 2014 by Holly Martin
Orijinal Adı: One Hundred Proposals
All rights reserved

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Görsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap www.instagram.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Holly Martin

Ask Lâftan Anlamaz

Giriş

“**T**amam, şimdi gözlerini açabilirsin,” dedi Harry.

Mağaranın loş ışığında gözlerimi kırpıştırarak açtım. Ay, üzerimizdeki açıklıktan aşağıdaki havuza akan şelenin üzerine yansiyarak tepede belirdi. Zaten birkaç gündür Avustralya'daydık ama buranın beni hayretler içinde bırakmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum. İçeride, oyuklarda dans eden ve periler gibi ışıldayan yüzlerce ateşböceği vardı.

Biraz sonra ne olacağını asla tahmin edemezdim.

Ateşböcekleri yavaş yavaş bir araya gelip bir şekil oluşturdular. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamaya çalışırken istemsizce kaşlarımı çattım ve saniyeler içinde mağara duvarlarında ateşböceklerinin gururla oluşturduğu “Suzie, Evlen Benimle” yazısı belirdi.

Şok olmuş bir şekilde Harry'ye döndüm ve “Bunu nasıl yaptın?” dedim. Hiçbir anı kaçırmak istemiyordum, bu yüzden tekrar ateşböceklerine baktım. Acaba en sevdiğim şarkının sözlerini de yazabilirler miydi? Ya da onlar sıkı eğitimli oldukları için birazdan amigo ponponlarını çıkartıp birbirleriyle dikkatlice dengede durarak dans mı edeceklerdi?

Harry, “Onlara özel bir meyve suyu verdim ve buna bayıldılar,” diye araya girdi.

Çantamda fotoğraf makinemi bulmaya çalıştım. “Hemen internet sitemiz için bir fotoğraf çekmeliyiz,” dedim.

Harry de, “Ee, ne düşünüyorsun? Sence en mükemmel evlilik teklifi bu mu?” diye sordu.

Birkaç tane fotoğraf çekerken mağaraya gelen başka turistlerin de olduğunu ve net bir şekilde benim ne cevap vereceğimi beklediklerini fark ettim. Daha çok beklerlerdi. Harry'ye, “Kesinlikle en iyi tekliflerinden biri, oldukça romantik,” dedim. Dikkatimi çektiğim fotoğraflara vermeye çalışıyordum. Arkadaki şelaleye uzun pozlama yapıp ay ışığındaki ateşböceklerini de netleştirince şahane gözükeceklerdi.

Harry, “Yani hâlâ en mükemmel teklif değil diyorsun?” dedi.

“Benim için değil ama başka kadınlar buna bayılabilir.”

Bu duygusuz cevabımdan sonra etrafımızdaki turistlerin suratlarının düştüğünü gördüm. “Biz birlikte değiliz, sadece birlikte çalışıyoruz,” diye açıklamada bulundum. Bir çift hâlâ bana şüpheli gözlerle bakıyordu ben de, “İnternet sitesini üzerin-

den yönettiğimiz şirketimiz, insanlara en iyi evlilik tekliflerini oluşturuyor, bu gördüğünüz, bizim çalışmalarımızdan yalnızca biri,” diye devamını getirdim. Bunu dedikten sonra aniden yanlarına gidip kartvizitlerimizi dağıtmamak için kendimi zor tuttum. Harry de o an aklımı okumuşçasına elini omzuma attı ve gitmeme engel oldu. Ona masum gözlerle bakmaya çalıştım ama o hâlâ ikna olmuşa benzemiyordu. Neyse ki turistler mağaradan aşağı yürüyerek bizden uzaklaştılar.

Harry, “Suzie, hep böyle yapıyorsun,” dedi.

“İşimizin reklamını mı yapıyorum? Evet, kendimi durduramıyorum. Şimdiye kadarki başarılarımızla gurur duyuyorum ve bu yüzden dinleyen dinlemeyen herkese bunu söylemek istiyorum.”

“Hayır, onu demiyorum. Sürekli *bizim* şirketimiz, *bizim* işimiz diyorsun. Bu senin işin. Kurucusu sensin. Ben sadece teknik kısmıyla ilgilenen biriyim.”

Evet, işi kuran kişi bendim. İki yıl önce erkek arkadaşım, sarhoş halde yağlı bir kebabla bana evlilik teklifi edince www.MukemmelEvlilikTeklifi.com’u ben kurdum. Kız arkadaşlarına sonsuza dek unutamayacakları bir evlilik teklifi etmeleri için erkek kısmının yardımı ihtiyacı olabileceği fikrine kapıldım. Gerçi yağlı kebab olayını da kolay kolay unutabileceğimi sanmıyorum.

Harry benim web tasarım uzmanımdı. Bu işe ilk başladığımda her gün yatak odamın arkasındaki çalışma ofisime gelir ve siteyi yeni fikirler, fotoğraflar ve kampanyalarla geliştirmek için çalışırdı. Sonunda onun kalen olmasına karar verdim. İn-

ternet sitemiz onun sayesinde muhteşem gözüküyordu ve online bir şirket olduğumuz için bu başarılı olmamız için gereken en önemli etkendi. Ama Harry asla bilgisayar kurdu olan bir bilişimci değildi. Hayatımda gördüğüm en iri erkekti, bacakları geniş ve ayakları büyüktü. Birbirine karışmış koyu renk saçları ve çikolata renginde gözleri vardı. Ama aynı zamanda geniş bir hayal gücüne sahipti. Ben evlilik teklifi için şampanyalı bir helikopter turu ayarlarken o, evlilik teklifini ateşböcekleriyle etmek gibi tamamen sıradışı bir fikir sunabiliyordu.

Ona dönüp, “Sen de her zaman kendini küçümsüyorsun. Biz artık ortağız, şirketin başarıya ulaşmasında senin de katkın oldu,” dedim.

Bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti, başarıımız konusunda ne kadar önemli bir rol oynadığını hiçbir zaman kabullenmiyordu. Yazıyı gitgide bozan ateşböceklerini göstererek, “Teklifim çok mu iğrenç oldu?” diye sordu.

Fotoğraf makinemi boynuma asıp ona doğru yaslandım, onun göğsüne yaslanmaya bayılıyordum. “Hayır bence muhteşem bir fikir, gerçekten çok beğendim. Çok büyüleyiciydi. Ama yine de bir şeyler eksik,” dedim.

Gerçekten mükemmel evlilik teklifi diye bir şey var mıydı? Bundan üç ay, yani Sevgililer Günü’nden hemen önce Harry benim için en mükemmel evlilik teklifini bulacağını söylemişti. Esasında, Harry’nin bunu yapacağından şüpheliydim ki yapamamasını da istiyordum. Bunu, en başında, bu olmayacak işlere kalkıştığında ona söylemeliydim. Hiç değilse bu kadar kalp kırıklığı yaşamazdım.

Birinci Bölüm

3 Ay Önce

Heyecanlı bir müşteri ile daha konuşmamı bitirip iç çektim. Günlerden 11 Şubat'tı ve Sevgililer Günü'nde Eyfel Kulesi'nde evlilik teklif etmek için can atan bir sürü müşterimiz vardı. Çılgılık atmak istiyordum. Sadece dikkatli bir planlama yaparak müşterilerimin aynı anda orada olmamalarını sağlayabilirdim. Aynı anda ve aynı yerde başka kadınlara da evlilik teklifi edildiğini görmek, bir kadının kendisini özel hissetmesi için gereken son şeydi. Yoksa artık kimse yaratıcı olmuyor muydu? Harry, farklı ve özgün evlilik teklifleri üretmede harikaydı ama her ne kadar Harry'nin bu fikirlerini müşterilerime satmaya çalışsam da onlar hep daha geleneksel teklifleri tercih ediyorlardı ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Harry dalgın bir şekilde sitemize fotoğraf yüklerken, "Yine mi Eyfel Kulesi?" diye sordu.

Hüsrana uğramış bir halde başımı ovarak, "Akşam saat sekizde bir düzine kırmızı gülün Eyfel Kulesi'nin tepesinde hazır olmasını istiyor."

“Neden daha değişik bir şey yapmıyorlar, mesela bale gösterisine gitmek ya da Brighton Pier’de bir patates kızartmasıyla evlilik teklifi etmek gibi?” Harry sandalyesinde döndükten sonra, “Sence mükemmel bir evlilik teklifi nasıl olmalı?” diye sordu.

Ona bakar bakmaz bir an için Harry’nin beni kollarının arasına aldığını ve bana evlilik teklifi ettiğini hayal ettim. “Bilmem. Mükemmel bir erkek olması kesinlikle bir artı olurdu.”

“Pekâlâ, diyelim ki yağlı kebab erkeğine değil de mükemmel bir erkeğe sahipsin-”

“Şuna bir açıklık getireyim. Yağlı olan erkek değil, kebaptı.”

Harry elini sallayarak bu fikrimi bir kenara itti. “Tamam, Orlando Bloom ya da yağlı olmayan, iri kıyım, yakışıklı bir erkek sana evlilik teklifi edecek, sence nasıl teklif etmeli?”

Ne cevap vereceğim hakkında düşünürken çayımdan bir yudum aldım. Eğer müşterilerimden biri fikir almak için beni arasaydı ona yüzlerce fikir önerebilirdim. Ama konu kendim olunca aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Harry’nin gözleri bir anda heyecanla parladı. “Bir fikrim var,” deyip sandalyesiyle masasının başına döndü ve harıl harıl bir şeyler yazmaya başladı. Gizlice omzunun üstünden internet sitemize ne yazdığına baktım.

Evlilik Teklifçisi’nin Blogu

Evlilik teklifleri öneren birine nasıl evlilik teklifi edersiniz?

Önümüzdeki yüz gün boyunca bunun cevabını bulmaya çalışacağım. Baş teklifçim olan Suzie McKenzie için

Uzlaşım Kurumu Kütüphanesi <https://kutuphane.gov.tr>

yüz farklı evlilik teklinde bulunup siz müşterilerimizin de yararlanması için sonuçları buraya yazacağım. Bir tek şeyden emin olabilirsiniz: Hiçbir evlilik teklifim bir düzine kırmızı gülle Eyfel Kulesi'nin tepesinde olmayacak.

Harry bana evlilik teklifinde bulunacağı için aniden bastıran kalp çarpıntımı görmezden gelerek Harry'ye, "Böyle bir blog yazamazsın, geçen haftadan beri bu şekilde teklif isteyen on beş müşterimiz oldu," dedim.

"Belki o zaman tekrar düşünürler." Harry blogumuza tek taş pırlanta yüzüğün fotoğrafını yüklemeye başlamıştı bile. Ona dönerek, "Ya da paralarını geri isterler," dedim ama Harry hâlâ yazmakla meşguldü.

Harry ayağa kalkıp bir dizinin üzerine çöktü. Başparmağındaki yılanlı yüzüğü aniden çekip çıkartarak benim şaşkın suratıma doğru tuttu ve "Suzie McKenzie, sen benim en iyi arkadaşımsın, hayatımın geri kalanını senden başka kimseyle geçirebileceğimi düşünemiyorum. Benimle evlenir misin?" dedi.

Dünyam durdu. Heyecandan ağzım kurumuştı. Dünyada en çok istediğim şeyin şu anda önümde gerçekleşmesi ve bunun, Sunset Bulvarı'nda bir çift doğal göğüs bulmak kadar imkânsız oluşu hiç adil değildi. Yüzüğü elinden kaptığım gibi parmağıma takmak ve en yakın evlendirme dairesine gitmek istedim. Ama bunu yapamazdım. Ağlamaya ramak kala oluşan yumruyu geçirmek için boğazımı temizledim ve "Bu çok klişe bir teklif, bir kere teklif ettiğin mekân yanlış, yüzük de yanlış," dedim.

Sırtarak o çok değer verdiği yüzüğüyle ayağa kalktı, belli ki reddetmem onu hiç etkilememişti. Sonra blogumuza yazmaya başladı.

1. Gün: Geleneksel Evlilik Teklifi

Yer: İşyerim

“Başarısız. Çünkü o ki üzerinde kırmızı şeytani gözlü bir yılanın olduğu yüzük ve daracık ofisimizin bej duvarları onun için yeterli olmadı. Yarın tekrar deneyeceğim.”

Kesinlikle hayır. Yüz gün boyunca bu işkenceyi çekmek mi? Dayanabileceğimi düşünmüyordum. Harry saatine bakıp, “Gitmem gerek, bu akşam yine Seksi Samantha’yla buluşacağım,” dedi. Samantha, Harry’nin son bir yılda sevgili olduğu tek kadındı. Onunla ilk tanıştığımda her hafta farklı bir kadınla görüşüyordu, o yüzden bir anda değişmesine anlam verememiştim. Ama Samantha kesinlikle Harry’yi bunlardan uzak tutabilecek tipte bir kadındı. Bir önceki gece, Seksi Samantha’yla tanışma şerefine erişmiştim. Harry’nin en yakın arkadaşıyla olan ilişkisinden şüphe duyulduğu için paldır küldür evime gelmiş ve Harry’den bizi tanıştırmasını istemişti. Taytım ve bana oldukça bol gelen kapüşonlu hırkanla aşağı indim, hiçbir zaman etkileyici kıyafetler giymezdim. Ve zaten onu da etkilememiştim. Beni görür görmez suratında oluşan tahatlamayı görmemek imkânsızdı. Öte yandan Samantha ise tamusal bir güzellik örneğiydi. Kıvrımlı hatlara sahip bir vücutlu, uzun sarı saçları vardı ve neredeyse Harry kadar uzun boyluydu. Gözlerim hemen dapdaracık bluzunda sıkışmış olan iri göğüslerine kaydı. Harry’nin büyük göğüs seven biri ol-

duğu kesindi. Daha önceki bütün kız arkadaşlarının da göğüsleri büyüktü. Bana kalırsa bazılarınınki gerçek bile değildi ama Harry böyle şeyleri umursamazdı. Ben ise sopa gibi dümdüz bir vücuda sahiptim, ne kıvrımlarım vardı ne de göğsüm büyüktü.

Seksi Samantha'nın ona bu akşam ne yapacağını bariz heyecanı ve acelesiyle Harry'nin bilgisayarını kapatışını izledim.

Aniden, “Benim de bu akşam seksi biriyle randevum var,” deyip herhangi bir kıskançlık belirtisi gösterecek mi diye bekledim. Tabii ki kıskançlıktan eser yoktu.

Harry sadece, “Suzie, bu harika,” dedi ve gerçekten sevinmiş benziyordu. “Jack’ten beri kimseyle görüşmemiştin...” Cümlesinin sonuna doğru sesi giderek kısıldı. Hayatım iki bölümden oluşuyordu: Jack’ten önce ve Jack’ten sonra. Acaba Jules da aynı şekilde hissetmiş miydi? Harry ceketini aldı ve büyük ihtimalle söylememesi gereken bir şeyi söylediğini bildiği için gözlerini benden kaçırarak, “Senin de artık sahalara inme vaktin geldi. Yarın birbirimize detayları anlatırız,” dedi.

“Ya da anlatmayız,” diye cevap verdim. Yarınki konuşmanın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum. Harry’nin randevusu hakkındaki detaylar, gerçekten duymak isteyeceğim en son şeydi. Daha geçen gün, Harry erotik romanlara konu olacak derecede açık seçik detaylar vermeye başladığında iki kere konuyu değiştirmeye çalıştım. Seksi Samantha, bebek mavisi gözlere sahip olduğu kadar müstehcen zevklere de sahipti. Her şey bir yana, benim bu konuşmaya ne gibi bir katkı olabilirdi ki? Benim sek-

si randevu anlayışım, bir kova dolusu dondurma ve Brad Pitt'le geçirilecek bir geceden ibaretti. Ben de heyecanlı bir randevuya yetişmem gerekiyormuş gibi aceleyle bilgisayarımı kapattım.

Harry bir anda, "Onunla nerede tanıştın?" diye sordu.

Kapalı kayak alanında kaydktan sonra Harry'yle karlar içinde yanak yanağa sırttırken çektiğimiz fotoğrafa bakarken saçlarımı yüzümden çektim ve bir cevap bulabilmek için kılı kırk yardım. "Kayarken," dedim ve anında bunu dediğime pişman oldum.

Harry tam kapıdan hızlıca çıkacakken durdu. "Kayarken mi? Ne zamandan beri kayıyorsun ki?"

"Her pazar, yani ders alıyorum, o da zaten benim kayak öğretmenim." Gittikçe daha kötü yalanlar söylemeye başlamıştım.

"Sen kaymaktan nefret edersin."

Zamanında bunu ona ben demiştim, değil mi? Çünkü önümdeki fotoğraf da geçen sene ilk ve son kez kayak dersi aldığımızda çekilmişti. Dört-beş yaşındaki çocuklar hiç çaba sarfetmeden yanımdan kayarak geçerken, ben kırk dakikamı popo-mun üstüne düşmekle geçirmiştim. Harry, yetişkinlerin kaydığı yamaçlara geçtiğinde ben de dersin kalan yirmi dakikasında kayak takımlarım havada uçuşurken kanatlı böcekler gibi ayağa kalkıp kaymaya çalıştım. Harry de bu kadar beceriksiz olduğum için üzölmüş ve beni kızakla kayma alanına götürmüştü. Kızakla kaymak benim için daha uygundu. Kırmızı plastik bir kızakla yamaçtan aşağı kaymak için herhangi bir yeteneğe ihtiyaç yoktu.

Harry'ye, "Artık seviyorum. Artık gayet iyi kayıyorum. Belli ki bana uygun bir öğretmene ihtiyacım varmış," dedim.

“O zaman bu harika. Belki bir ara beraber kaymaya gideriz.”

Suratıma zoraki bir gülümseme yerleştirip, “Evet, belki gideriz,” dedim.

“Peki erkek arkadaşının adı ne?”

Kafamda Seksi Samantha ismiyle yarışabilecek ve onu tarif edebilecek bir isim aradım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kafamdaki tek isim Harry’ydi ama şu an bu ismi söylemek çok garip kaçardı. Aramızdaki sessizlik giderek uzuyordu, Harry’nin benden bir cevap beklediği ortadaydı. Artık bir şey söylemeliydim. Nihayet bir isim bulmanın verdiği rahatlıkla neredeyse bağırarak “Tim!” dedim. “Minik Tim.”

Harika. Bu gerçekten harika bir isim.

Harry’nin suratı düştü ve “Minik Tim mi?” diye sordu.

“Evet.”

Serçe parmağını bana doğru sallayarak, “Yani şey gibi mi?” dedi.

“Hayır. Tabii ki hayır. İsmi ironik olsun diye öyle.”

“Benim gibi mi?”

“Yani, sen konusunda bir fikrim yok.”

Gözlerim ister istemez ona doğru kaydı ve onu bariz bir şekilde süzdüğümü fark edince yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Ben uzun boylu olup olmadığından bahsetmiştim,” dedi. Gülümsemesini saklamaya çalışırken dudağının kıpırdadığını gördüğüme emindim.

“Tabii canım. Uzun boylu biri.”

“Güzel. Sevindim. Kapalı kayak merkezinde çalışan bir arkadaşım var, belki senin erkek arkadaşını tanıyordur. Soyadı ne?”

“Timmings.”

Ben çok başarısız bir yalancıydım.

“Tim Timmings mi?”

“Aynen öyle.”

Dışarıdan bir korna sesi duyuldu, Harry de üstü açılır kırmızı ve seksi arabasının kaputuna doğru yaslanan Seksi Samantha’sına el sallamak için tülü kenara çekti. Seksi Samantha’yı tekrar gördüğüm için hiç bu kadar rahatlayacağımı düşünmemiştim.

Harry, “O halde sana iyi eğlenceler,” dedi ve yıldırım hızıyla merdivenlerden inerken bana alelacele el salladı. Tam olarak bir saniye sonrasında da kapının çarptığını duydum.

Fark edilmemeyi umarak Harry’nin Seksi Samantha’yı aylardır görmemişçesine kollarına alıp döndürmesini izledim. Harry onu yere indirdiğinde Samantha bana bakıp el salladı ve ben de kibarca el sallamak zorunda kaldım. Lastiklerinin dönmesi ve hareketli bir şarkının bağırmasıyla kırmızı üstü açılır araba, kalbimi de parçalayarak gözden kayboldu.

Harry’ye geçmek bilmeyen son iki yıldır âşıktım ve sürekli aşk acısı çekiyordum, şu an birlikte olma ihtimalimiz ise tanıştığımız zamankine oranla daha da düşüktü. İlişkimiz artık arkadaşlıktan öteye gitmeyecek bir raddede idi ve bunun değişmesine olanak yoktu. Karşılaşmamızın iki yıl çok fazlaydı. Artık

başka biriyle hayatıma devam etmemin zamanı gelmişti. Böylelikle Harry'ye olan aşkımla bitecekti, her şey bu kadar basitti.

Yatak odama geçip inek desenli tulum şeklindeki pijamamı giyerken ister istemez bir iç çektim. Ruh halimi düzeltecek olan Gloria Gaynor'ın "I am what I am" şarkısını bulana dek iPod'umda birkaç şarkıya baktım. Sesi açıp yatağımın üzerine zıpladım ve biraz zaman geçtikten sonra şarkı sözlerine uygun olarak dans edip kalçamı sallamaya başladım. Hayali bateri çalmada bir hayli yetenekliydim, Gloria'nın sesi gitgide artarken benim de çılgınca bateri çalışım hızlandı. Şarkının enstrümantal kısmı geldiğinde ise havada bacaklarımı iki yana açarak yatağımdan yere atladım. Tam bu sırada kasığımdaki adaleme kramp girdi ve saçlarımı pembe dizilerdeki gibi yüzümden savuştururken Harry'nin korkudan fal taşı gibi açılmış olan gözlerini gördüm. Nasıl olduysa bir ayağım onun omzuna diğer ayağım da tam kasıklarının arasına tekme atacak şekildeyken Harry'nin üstüne düştüm.

Harry, tekmemin verdiği acıyla haykırdı, geri çekilirken sertçe poposunun üstüne oturduğunda bir ayağımın hâlâ onun boynunda olduğunu fark edince ben de utancımdan haykırdım. Şaşkınlık içinde birbirimize bakakaldığımız sırada arka planda Gloria hâlâ yüksek sesle şarkı söylemeye devam ediyordu.

En sonunda konuşmayı ben başlattım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Açıkçası şu an bir daha vücudumun bu kısmını kullanıp kullanamayacağımı merak ediyorum. Lütfen kucağımdan kalkar mısın?"

* "Ben neysem oyun" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çabucak üzerinden kalktım, kalkarken de yanlışlıkla dizim onun suratına geldi. O da iki kere üst üste darbe yediği için bariz bir acı içinde sendeleyerek ayağa kalktı.

Neden geldiğini açıklamak için, “Cüzdanımı unutmuşum,” dedi.

Korkuyla yutkunarak, “Beni dans ederken gördün mü peki?” diye sordum.

Kafasını kaldırdı ve bu sefer sırtışını gizlemeye çalışmadı. “Evet. Hem de en başından dramatik final sahnesine kadar.”

Sızlanmayla inleme arası bir ses çıkardım.

Harry, “Gitsem iyi olacak. Samantha beni merak eder. Tim’in de seninki gibi bir tulumu var mı? At ya da domuz şeklinde falan?”

Başımı eğip karnımdan sarkan pembe inek memelerine baktım ve o an yerin dibine girmek istedim.

“Tim geç vakte kadar gelmeyecek,” dedim.

“Gelse de bir şey olmaz, tahminimce bu pijamayla seni çok şirin buluyordur.”

Şirin mi? Köpek yavruları şirin olur. Acaba beni öyle mi görüyor? Şirin bir köpek yavrusu gibi?

Harry merdivenlere doğru ilerlerken ben de onu takip ettim. Harry’ye, “Sence pijamamın içinde şirin gözüküyor muyum?” diye sordum.

Geri dönüp birkaç basamak geri çıktı ve göz hizama gelebilmek için dizlerini kırıp, “Evet,” dedi.

Kalbim o an durdu. Arkadaşıktan öteye gitmeye o kadar uzaktım ki artık sadece şirin olarak nitelendiriliyordum. Herhalde birazdan sırtımı sıvazlayıp beni kız kardeşi gibi gördüğünü söyleyecekti.

Dayanamayıp, “Peki seksi ve şirin gözüktüyor muyum?” dedim.

“Hayır Suzie.”

Kalbim şu ayaklarımın altında eziliyordu.

“Ama Samantha bunun içinde seksi gözüktüğü, değil mi?”

“Bundan şüpheliyim. Herhangi birinin bu şeyin içinde seksi gözükebileceğini sanmıyorum.”

Bunu duyunca az da olsa kendimi iyi hissettim.

Harry, “Şirin olmanın değerini asla hafife alma, buna sahip olmak büyük bir ayrıcalık,” dedi ve burnuma bir öpücük kondurdu. “Ayrıca çok da geç kalma, yarın senin için büyük planlarım var.”

Merdivenlerden hızlıca indi, saniyeler sonra Harry çoktan gitmişti bile. Dudaklarının yumuşaklığını hâlâ tenimde hissederek, burnuma dokundum. Benim şirin olduğumu düşünüyordu. Tekrar ve tekrardan ona âşık olarak kendi kendime gülümsedim.

İkinci Bölüm

Sonraki sabah köpeğim Jack'in sırtıma ıslak yosun koymaya çalışırkenki hali ve kumsalda oynamamızı içeren oldukça sarsıcı bir rüya görerek uyandım. Kendime gelmeye çalışırken onun artık hayatta olmadığı gerçeği bir kez daha yüzüme çarptı. O anda odamda yalnız olmadığımı fark ettim. Yüzüstü yatıyordum, önümü döndüm ve dolaşmış saç yığınının yüzümden çektim. Harry yatağımın diğer tarafına uzanmış, kahvesini içip özel basım "Hobbit" kitabımı okuyordu. Ona kaşlarını çatarak baktım. Sabahları bana bulaşılması gerekirdi.

"Sen hiç kapı çalmaz mısın?" diye sordum.

Harry okuduğu sayfadan kafasını bile kaldırmadan, "Bana anahtarı veren sendin," dedi.

"Sen geldiğinde çıplak yazıyette olabilirdim."

Kitabı yanına koyup bana baktı. “Kapıyı çalmadan girmem için daha iyi bir neden.”

Yanaklarım kızarak yataktan çıktım.

Çoğu sabah aynı manzaraya uyanıyordum. İtiraf etmeliyim ki bu uyandırılma şekli gerçekten çok hoş. Harry’nin sabah ziyaretleri rutine dönüştüğü bir dönemde, bir gece, dolabımdaki en seksi iç çamaşırlarımla uyumuştum. Sabah beni siyah satin geceliğimle gördüğünde kılını bile kıpırdatmadığı gibi McDonalds’ta ona kahvaltı ve bedava patates mücveri veren kızın tezgâhın arkasından onunla flört etmesi, benim ona sunabileceklerimden daha çekici gelmişti. Üstüne üstlük, o McDonalds’tan aldıklarını hatırladığı sırada yatakta daha çekici bir şekilde durayım derken geceliğim yüzünden yataktan kayıp yerdeki giysi yığınının üstüne düşmüştüm. Bu yüzden artık her zamanki pijamalarımla uyumak benim için çok daha rahat ve kolaydı.

Harry, köşedeki kahveciden aldığı taze kahvesini içmem için bana uzattı. Bir yudum aldım, tam istediğim gibiydi, üç şekerli ve biraz da fındık şuruplu. İkinci bir yudumu alırken kahve kartonunun üst kısmına küçük bir kalp çizildiğini fark ettim. Gülümseyip, kalçasının yanına sıkıştırdığı kahverengi kâğıt poşete bakarak ne yapacağımı bilmez bir şekilde yanında durdum. Hâlâ kitap okumakla meşguldü. Dikkatini bana vermesi için sesli bir şekilde öksürdüm. Bana baktığı an ben de kasten kahverengi kâğıt poşete bakıyordum.

“Bunu sana aldığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü bana kafeden hep güzel şeyler getiriyorsun. Bu sabahki ne peki, kayısılı Danimarka çöreği mi, hayır hayır yoksa cevizli kek mi, ya da...”

Harry, poşetin içindekini çıkartıp bana gösterdi, kelimeler boğazıma düğümlendi. En sevdiğim tarçınlı çöreğin üstüne şekerle “Evlen Benimle” yazılmıştı. Neredeyse bu saçma evlilik teklifi etme olaylarını unuttuyordum. Harry’nin de unutmuş olmasını dilerdim. Artık gerçekten bana işkence ediyor gibiydi. Yüz koca gün. Kalbimi kırmak içinse yüz farklı yol demekti.

Harry’ye baktım, umut dolu gözlerle beni izliyordu.

“Kesinlikle kendine has bir tarz,” dedim. Onunla göz göze gelmemeye çalışarak çöreği elinden alıp üstünden bir tane kuş üzümü aldım. Tekrar konuşmaya başlamadan önce sesimin normal tonda çıkması için kendimi zorladım. “Bunu ısırsam tek taş yüzüğü yutma olasılığım var mı?” diye sordum.

“Hayır. Yüzük yok. Yüzüğün klişe olduğunu söylemiştin. Ayrıca, tarçınlı çörek ve kahveyle evlilik teklifi etmek varken neden tek taş yüzükle edeyim ki?” diye cevap verdi.

“Bence ben bunu yemeden önce fotoğrafını çekmelisin. Bloga koyarsın,” dedim. Boğazımdaki düğümü hissedebiliyordum.

“İyi fikir,” deyip cebinden cep telefonunu çıkarttı, birkaç tuşa bastıktan sonra telefonunu bana doğrulttu. Açığı iyi yakalayabilsin diye çöreği öne doğru tuttum ve ellerimin titrediğini fark ettim. Harry de bunu fark etti. Üstüne üstlük gözlerimdeki yaşları da zor tutuyordum.

Harry, saniyeler içinde yataktan fırladı ve “Neyin var Suzie, ne oldu?” diye sordu.

Ona, “İyiym. Bir şeyim yok. Sadece biraz yorgunum,” dedikten sonra bir adım geriye çekildim ama Harry aramızdaki çöreği de ezerek beni kendine çekti. Sırtımı sıvazlamaya başlayınca ben de onun kendine has, muhteşem kokusunu içime çektim.

“Minik Tim’le alakalı bir şey mi?” diye sordu.

Yalan söylemeye daha fazla devam edemeyecektim, zaten hiçbir işe de yaradığı yoktu. Göğsüne yumulup, gözyaşlarımla tişörtünü ıslatmamın sebebinin bu olduğunu sanmasını umarak, “Biz ayrıldık,” dedim.

“Canım benim, bunu duyduğuma üzüldüm,” deyip ellerini saçlarıma götürdü ve o an nefesim kesildi.

“Uzun zamandır mı birlikteydiniz?”

İşte şimdi her şey birbirine girmişti. “Birkaç haftadır beraberdik. Ciddi bir şey değildi ama yine de ondan çok hoşlanıyordum. Ama belli ki o benden pek hoşlanmamış,” diye açıkladım.

“Demek ki adam salağın tekiymiş. Hangi erkek inek desenli pijaması olan bir kızı sevmez?”

Bunu duyunca kıkırdadım. Harry, ona bakayım diye kafamı yukarı kaldırdı. “Pekâlâ, bu kadar ağlamak yeter. Seni ağlatan hiçbir erkek seni hak etmiyordur.”

Keşke gerçeği bilseydi.

Harry bana dönüp, “Neyse, bugün senin için planlarım var, bu yüzden bunalım takılmayı bırak, duşa gir ve hazırlan,” dedi.

Bana sarılmayı bıraktı ve ikimiz de aramızda ezilen çöreğe baktık. “Evlen Benimle” yazısı garip bir şekle girmiş olsa da hâlâ belli oluyordu. Harry çöreğin fotoğrafını çekti ve ben de anlam-sız yazıya daha fazla bakmamak için hızlıca çöreği yedim. Her ısırtıcımla kalbim daha da kırıl-sa da çöreğin tadı gayet güzeldi.

Çöreği yemeği bitirdiğimde Harry bana, “Pekâlâ, şimdiye kadarki evlilik tekliflerine bakacak olursan, kendi evlilik teklifi-nin de böyle olmasını mı hayal ediyordun?” diye sordu.

“Kesinlikle. Bence bu en mükemmel evlilik teklifiydi. Artık geri kalan doksan sekiz ayrı teklife uğraşmana gerek yok. Bloga bana tarçınlı çörek aldığını ve benim buna tav olduğumu yaz. Kolay lokma olduğumu ve kolayca mutlu olduğumu da söyle,” diye cevapladım.

Sözlerimi duyunca Harry’nin suratı düştü. “Evet, biraz ucuz ve uyduruk oldu, değil mi? Pekâlâ, bir sonraki görkemli bir şey olacak,” dedi.

“Hayır tarçınlı çörek gerçekten çok tatlıydı... Ve bence tatlı olmanın değerini hafife alma,” dedim ama Harry çoktan telefo-nunda bir şeylerle uğraşarak odadan uzaklaşmıştı.

“Harry, beni dinliyor musun? Hiçbir şey kişiye özel yaptırıl-mış çörek gibi ‘seni seviyorum’ diyemez!” diye bağırdım.

“Hadi duşa gir, telefon etmem gereken birkaç yer var,” diye cevap verdi.

Derin bir iç çektim. Onu bu yoldan geri döndürmeliydim. Kalbimi kıracak doksan sekiz gün, önümde, güneşin batmadığı, uçsuz bucaksız bir çöl gibi uzayıp gidecekti. Duşa girip kafamı suyun altına soktum. Hayır, bunu yapabiliydim. Evlilik teklifleri zaten benim işimdi. Ama bir yandan hayallerimi de mahvediyordu. Böyle bir olay sadece iş için yararlı olabilirdi. Artık bünyemi evlilikle ilgili kelimelere alıştırmalıydim. Hepsi anlamsız ve boş sözcüklerdi. Bu duruma her gün maruz kalacağımı da bildiğime göre, kafamda o sözlere farklı anlamlar yükleyebilir ve hazırlıklı olabilirdim.

Hızlıca giyinip arka odadaki ofise gittim. Harry yazı yazmakla meşguldü. Bana dönüp, “Hey! Blogumuzun şimdiden on dokuz takipçisi oldu,” dedi.

“Bizim yaptığımız blogun mu? Bu yüz tane evlilik teklifi zımbırtısı?” diye sordum.

Harry de, “Zımbırtı mı? Bak buna gücendim,” deyip tekrar bilgisayara dönmeden önce bana bakıp kısa bir gülüş attı ve “Sorunun cevabı evet ve sanırım bir dahaki teklifimi heyecanla bekliyorlar,” dedi.

Ne yazdığına bakmak için üzerine eğildim ve yine o muhteşem, kendine has kokusunu duydum. Blogda, ezilmiş çöreğimin bir fotoğrafı, bir de ben fark etmeden çekilmiş, kuş yuvasına dönen saçlarım, ağlamaktan kızarmış haldeki suratım ve beni rezil eden inek desenli tulum şeklindeki pijamamla olan bir fotoğrafım vardı. Daha ne olsundu! Fotoğrafın altında da Harry’nin yazısı vardı.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

2. Gün: Tarçınlı Çörekle Evlilik Teklifi

Yer: Suzie'nin yatak odası

(sizi temin ederim ki aramızda hiçbir şey geçmedi.)

Kadının kalbine giden yol midesinden mi geçer?

Bizim Suzie McKenzie tatlıya çok düşkündür, ben de onu böyle bir tatlılıkla etkilemek istedim. St. Patrick yolunda, Suzie'nin kahvaltıda en sevdiği yemek olan tarçınlı çöreği en iyi yapan Nadia'nın Pastanesi var. Bu sabah, sevgili Nadia'ya durumu anlattığımda, isteğim üzerine, bana üzerine kalp çizilmiş bir kartonda kahve vermekten mutluluk duydu. Peki sizce Suzie'nin tepkisi ne oldu? Açıkçası Suzie, tekliflerimden bıkmış gibiydi. Üzerinde yazan kelimeleri önemsemeden, çöreği hızla midesine indirdi.

Harry'nin yazdıkları tabii ki doğru değildi ama yine de benim gözyaşlarına boğulduğumu yazmasından iyiydi.

Şampanya kadehinin dibine tek taş yüzük koyarak evlilik teklifi eden kişileri hep akılsız bulmuşumdur, yani kim birkaç gün sonra tuvalette pırlanta yüzük aramak ister ki? Gerçi Suzie de artık benim teklifimi yediğine göre, dudaklarındaki şeker kalıntıları hariç teklifimden geriye hiçbir şey kalmadı.

Bunu okur okumaz dudaklarımda bir şey kalmış mı diye kontrol ettim ve göz ucuyla Harry'nin bana pis pis sırttığını gördüm.

Bir dahaki sefere daha büyük çaplı bir teklifim olacak. Suzie'yi etkileyecek bir teklif Hem zaten, kim 59 sentlik tarçınlı çöreğe evet der ki?

“Bu yazdığın beni sığ biriymişim gibi gösteriyor,” deyip bilgisayarımı açmak için Harry'yi sıkıştırarak yanından geçtim.

“Sığ göstermiyor, sadece açgözlü gösteriyor. Ayrıca hiç bilgisayarı açmakla uğraşma, dışarı çıkıyoruz,” diye karşılık verdi.

“Dışarı çıkamam, şu an en çok iş aldığımız dönemdeyiz, bunu sen de biliyorsun. Sevgililer Günü'ne üç gün kaldı, son dakikacı Larry gibiler bizden yardım istemek için telefonda sıraya girecekler.”

“Telefonuna gelen çağrılar çoktan başka numaraya yönlendirdim, sen yine de e-postalarını takip edebilirsin, ayrıca bugün her şey işe yönelik olacak, yeni mekânlar keşfedeceğiz bu yüzden bahane uydurmayı bırak ve botlarını giy.”

Ne yapmam gerektiği konusunda kararsız kalınca Harry beni elimden tutup ofisten çıkardı. Kahkaha atarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“İlk olarak, sana daha düzgün bir pijama alacağız, böylece bir sonraki erkek arkadaşın seni pijamalarla görünce korkmayacak.”

Birdenbire durdum ama bana bakmak için arkasını döndüğünde sevecen olduğu gözlerinden okunuyordu.

Sessizce, “Bunu bana Jack almıştı,” dedim.

O da, “Biliyorum,” dedi.

“Pijamamı atmayacağım, söyleyeyim,” dedim.

“Zaten at demiyorum. Ama Jack’i biliyorum, muzip bir mizah anlayışı vardı, sen sürekli tulumlarla ve onları giyenlerle alay ettiğin için böyle bir şey almıştı, bunu benim kadar sen de biliyorsun. O öldükten sonraki her gün giymen haricinde zaten hiçbir zaman o tulumu giymeni istememişti. Saklamak istiyorsan sakla. Ben alternatiflerin de olduğundan bahsediyorum. Senin o harika fiziğini gösterebilecek başka bir şey giyebilirsin.”

Tam onun düşüncelerine karşı olduğumu söylemek için ağızımı açıyordum ki son söyledikleri beynimde çınladı. Harika bir fiziğim mi varmış? Ellerini omzuma koydu ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı:

“Erkek kardeşini yaşatmaya çalıştığını ve varlığını yanında hissetmek istediğini biliyorum ama seni o şeyi giyerken görebilseydi bundan tiksiniirdi, bunu sen de biliyorsun. Onun varlığını kendinden ödün vererek değil, anılarınızla yaşat.”

Gözlerimi kırtıptım. Perşembe sabahının dokuz buçuğu için oldukça derin bir konuşmaydı.

“Ben sadece tanıdığım ve sevdiğim Suzie McKenzie kıyamet kopsa bile böyle bir şey yapmaz diyorum.”

“Bana komik geliyor,” derken huysuz bir çocuk gibi davrandığımın farkındaydım.

“Hediyeni açtıktan beş dakika sonra komik gelmesi normal ama sekiz ay sonra bunu hâlâ devam ettirmen komik değil.”

Harry haklıydı. Pijamamı o kadar çok kez yıkamıştım ki beyaz yerleri artık grileşmişti ve inek memelerinin olduğu kısımlar ciddi anlamda pörsümüş gözüküyordu.

“Ayrıca konu açılmışken, artık siyah giymeyi de bırakmalısın. Artık Victoria Dönemi’nde yaşamıyoruz,” deyip beni yatak odama çekti, ben de Harry’nin bana karşı olan acımasız ve dürüst tavrının şokunu atlatamamış halde onu takip ettim. Gardırobumu açıp içinden benim en sevdiğim kırmızı renkli askısız elbisemi çıkardı.

“Bugün bunu mor taytınla giyebilirsin.”

İkisi de kesinlikle birbirine uyumsuz renklerdeydi. Harry’ye dönüp gülümsedim. “Altına da çok sevdiğin pembe Barbie çizmelerini giyebilirsin ve...” Çekmecelerimin birinde bir şey aramaya başladı, aradığı şeyi bulunca da çıkarıp suratıma dayadı “Bu. Bunu giyeceksin.”

“Ama...”

“Aması maması yok. Hadi üzerini değiştir. Beş dakikan var.”

Odadan çıkarken arkasından bakakaldım sonra da o gün alışkanlık olduğu için giydiğim siyah tişört ve siyah pantolonuma baktım. Jack’in ölümünden sonraki birkaç ay açık renkteki cafcıflı elbiseleri sevmeye huyum, nedense ona saygısızlık edi-

yormuşum gibi gelmişti. Acaba bir ay sonrası renkli, çizgili ve spiral desenli kıyafetlerime geri dönmek için çok mu erkendi? Ya iki ay sonrası? Ama artık sekiz ay geçmişti ve ben Jack'in ölümünden beri neredeyse her gün siyah giyer olmuştum. Hatta açık renk kıyafetlerim gardırobumda asılı unutuldukları için, sanırım üzerlerinde ince bir katman toz oluşmuştu. Harry yine bir konuda haklıydı.

Birkaç dakika sonra, mor taytım, kırmızı askılı elbisem, pembe çizmelerimle ve Jack'in beni şapkalı mantara benzettiği için nefret ettiği kırmızı ve altın renk payetleri olan beremle aşağı kata indim. Şimdiden kendimi daha rahat hissediyordum.

Harry beni görür görmez sırtıttı. "Çok güzel gözüküyorsun," deyip elimi koymam için kolunu uzattı. "Hadi gidelim."

Ona yaslandım ve sabah güneşinde dışarı çıktım.

Önümdeki manzaraya korku dolu gözlerle bakarak, "Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım. Bunun hiçbir romantik yanı yok," dedim.

Harry de o sırada eğilip, zorla çizmelerimi çıkarmaya çalışırken, "Evlilik tekliflerinin romantik olması gerektiğini kim söyledi?" dedi.

"Çünkü genelde öyle olur. Çiçekler, havai fişekler ve ya çikolatalar olur. Kırmızı kalplerle işlenmiş ayıcık bile olur. Ama bu olmaz. Böyle bir şey hiçbir zaman olmaz."

"Sana katılıyorum."

Harry kibarca beni sıraya girmem için ittiği sırada, “Katılmalısın,” dedim.

“Bence evlilik teklifleri tuhaf, komik ya da bizim durumumuzda birazcık da macera ve adrenalin dolu olabilir.”

Sıra bana gelmişti. “Eğer ölürsem-”

“Tamam, cenazende inek desenli pijamanı ben giyeceğim. Hadi şimdi çık şuraya.”

Cebimdeki cep telefonum çalmaya başladı. “Bunu açmam gerek. Tüh! Sıramı da kaybedeceğim,” dedim.

Benim bu gıcık edici davranışıma karşılık olarak Harry çoktan cebimden telefonumu çekip açmıştı bile. Müşterilerimizle ilgilenmede başarılıdan da öteydi ve bunu bildiğimin bilincindeydi. Suratı defalarca yumruk yemiş gibi gözüken, iri ve aksi bir adam bana, “Tatlım, gidecek misin gitmeyecek misin?” diye sordu. Burnunda iki yerde eğrilik ve alnında kocaman bir yara izi vardı. Acaba o da bunu yaptığı için mi yaralanmıştı? Korkuyla geriye çekildim ama Harry beni ileri itti.

Harry, “Evet gidiyor ve lütfen onu mümkün olduğunca yukarı atın,” dedi. Adam, tamam anlamında kafasını salladı, nedense benim kötülüğümü istiyor gibiydi. Felaketime giden basamaklardan yukarı çıktım, sonra da ince plastik ipleri üzerimdeki iplere taktılar. Harry’yi gözlüyordum ki arkamdaki adam birkaç saniyelğine zıpladı ve bu benim de zıplamama neden oldu. Hemen sonrasında yerden on metre yukarı çekilmiştim, ister istemez gırtlığımı acıtan bir çığlık attım. Sonra yere düştüm ve düşer düşmez tekrar havaya atıldım ama bu sefer daha yükseğe.

İnsanların sesleri ve çığlıkları dikkatimizi çektiği sırada Harry'yle Thames Nehri'nin kenarında yürüyorduk. Köşeyi döndüğümüzde ise insanları havaya fırlatan trampolinleri gördük ve her seferinde daha da yükseğe zıplatılıp çığlık atan insanları zevkle izledik. Harry'nin benim trampoline binmem için para ödediğini görünce ve buraya sırf bunun için geldiğimizi anlayınca zevkim aniden korkuya dönüştü.

Havada sağa sola sallanırken tekrar çığlık attım ve inişimi yavaşlatmasını umarak beceriksizce tepindim. Her seferinde yere çakılacağımı düşünürken yavaş bir şekilde yere iniyor, nazik bir şekilde trampolinde zıplıyor ve tekrar yukarı çekiliyordum. Beşinci kez havaya atıldığım sırada istemsizce bir kahkaha attım. Bu şekilde zıplamak hem korkutucu hem de muhteşem bir şeydi. Yanımdaki adam benimle birlikte zıpladı ve daha yükseğe çıkmama sebep oldu, ben de sevinçle kahkaha attım.

Zıplama deneyimim hemencecik bitmişti, oradaki adam beni yavaşlatıp durdurdu. Üzerime takılı olan plastik ipleri çıkardı ve ben de hâlâ bastıramadığım kahkahalarımınla basamaklardan hızlıca inip kendimi direk Harry'nin kollarına attım. Sonunda kahkaha atmam kesildi. "Teşekkür ederim," dedim.

Alnıma doğru yaklaşıp, "Rica ederim. Gördüğün gibi, şu noktada hâlâ kalbin hızlıca çarpıyor ve o sırtıış hâlâ suratına yapışıkken sana evlilik teklifi etmek isterim."

"Ve ben de evet diye cevap veririm."

Saçlarıma doğru yaklaşıp gülümsediğini hissedebiliyordum. "Öyleyse bu evlilik teklifi fikrini listemize alabiliriz?"

“Sözümü geri alıyorum, ekleyebiliriz. Ben bu zıplama işini çok sevdim.”

“Her zaman burada olmuyorlar ama adam bana kartını verecek, bütün Birleşik Krallığı gezeceklermiş. Eğer onların nerede olduklarını öğrenmek istersek telefon edebiliriz.”

“Bu harika, bu işlerle uğraşan kişilerin iletişim bilgilerini almak işimize yarar.”

“Büyük günümüzün diğer kısmına geçmeye hazır mısınız?”

Tedirgin bir şekilde geri adım attım. “Dahası da mı var?”

“Evet.” Kibarca, bana aldığı pijamaların bulunduğu poşeti yerden aldı. Saten pijamalar, çok sade ve şıktı. Ben siyah olanını beğenmiştim ama Harry siyah rengi yasakladı ve nihayetinde güllurusu renginde karar kıldık.

“Beni arayan önemli biri miydi?”

“Arayan kişiye bizim en sade teklif paketimizin e-postasını attım.”

İç çekerek, “Bu bugün dördüncü oldu,” dedim.

“Sade teklif paketimiz az da olsa iyi para kazandırıyor. Sen de biliyorsun ki genelde yirmi poundluk paketi alanların yarısı, geri gelip abartılı ve daha büyük bir evlilik teklifi için on katını harcıyorlar.”

“Biliyorum ama bu aylarda insanların sade teklif paketlerinden çok daha büyük teklifler talep etmesini gerekirdi.”

Harry haklıydı, sade teklif paketlerind ı iyi para kazanmış-tık. Yirmi pounda müşterilerimize en popüler elli evlilik tek-lifimizi broşür olarak yolluyorduk. Evlilik teklifleri romantik olmaktan tutun saçma sapan olanlara, en lüks restoranlardan ışıklarla süslenmiş minik kafelere kadar her şeyi içeriyordu. Pa-kete ek olarak anlaşmalı olduğumuz otel ve restoranlarda kulla-nabilecekleri kampanya ve indirim kuponlarını ekledik, ayrıca müşterilerimiz bu mekânlara giderlerse hesabın yüzde onunu da bize vermelerini sağladık. Buna ek olarak sadece bizim orga-nize edebileceğimiz, daha detaylı evlilik teklifleri hakkında da kısa bir bilgi ve müşterilerimiz bunları alırlarsa yirmi poundu geri ödeme garantisi sunduk.

Harry, “İnsanın aşkını ifade etmesi için her zaman büyük jestler yapmasına gerek yoktur. Bazen söylenen bir söz ve gös-terilen çaba çok daha etkili olur. İlla ki pahalı bir şeyler olması şart değı, dedi.

Yolda yürürken onu dürtüp, “Biliyorum, en sevilen plajdaki kuma yazılan bir mesaj ya da tarçınlı çöreğın üzerine bir şeyler yazmak gibi küçük jestler bazen çok daha güzel olabilir,” de-dim. Harry de bana gülümseyerek karşılık verdi. Ardından da, “Ama iş açısından bakacak olursak müşterilerimizin, evlilik tek-lif etsinler diye onları başka yerlere yollamamız için bize yirmi pound ödediklerini sanmıyorum. Daha gösterişli mekânlarda yüzlerce pound harcayabilirler. Ama bize yüz pound ödeyerek aynı işi yapabilirler,” dedi.

Harry’nin, yanımda aralarında tartışan iki adamı görünce benimle yer değıştirmesine anlam veremedim, sonra da elini

sırtıma götürüp beni hafifçe ittirerek onlardan uzaklaştırdı. Onun dokunuşuyla birlikte bir anda tüylerim diken diken olduğu için utandım.

Harry kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi olduğunu fark etmemişçesine elini sırtımdan çekmedi. “Çoğu insan, bizimle iletişime geçmeden önce ne tarz bir evlilik teklifi etmek istediğine karar veriyor. Bazıları için bu, romantik bir yemekten ibaret oluyor ve bu yüzden zaten bize para harcamıyorlar. Eğer onlara romantik yemek yenecek mekânların listesini çıkarırsak onlardan sadece yirmi pound almakla kalmaz, restoranlardan da komisyon alabiliriz. Şimdiye dek büyük ihtimalle büyük çaplı evlilik tekliflerinden çok, sade evlilik teklifi paketlerinden kazandık. O yüzden senin yerinde olsam küçük jestleri es geçmezdim. Hadi buraya gel, buradan geçmemiz gerek.”

Harry aniden köşe başına çıkan küçücük bir sokak arasına daldı. Londra’yı avucunun için gibi biliyordu ve metroyu pek kullanmamıştı. Bir yere yürüyerek gidildiğinde her zaman için görecektir çok daha fazla şey vardı. Onu takip etmeye başladım, Harry’nin iri vücudu neredeyse bütün yolu kaplıyordu. Ara sokaktaki duvarlar sakız ve grafitilerle kaplıydı ama tuğlaların üzerindeki bazı grafitiler bir hayli başarılı yapılmıştı. Üstüne tahta çakılmış eski bir camın önüne geldiğimizde Harry durdu ve elini belime koyup beni kendine çekti, omurgamın aşağısına doğru inen tatlı bir ürperti hissettim. “California’da Bubble Gum Alley diye bir sokak var, Seattle’da ise Sakız Duvarı diye bir yer var ve buralardaki duvarlara milyonlarca sakız yapıştırılmış. Sakızlar o kadar canlı ve renkli görünüyor ki başlarda

iğrenç bir olayken artık resmi olarak turistlerin gezi noktalarından biri ilan edildi. İnsanlar burayı görüp kendi sakızlarını yapıştırmak için binlerce kilometre uzaktan geliyorlar. Hatta bazıları binlerce sakızın arasında kendi küçük sanat eserlerini bile yapabiliyor.” Biraz geriye çekilip bana karşısındaki duvarı işaret etti. İşaret ettiği yerde çiğnenmiş pembe sakızlarla kalp yapılmış, içine de “Annie, evlen benimle,” yazılmıştı.

Harry, “Aşk, hiç ummadığın yerlerde karşına çıkabilir, sadece biraz araman gerekir,” dedi. Kafasını eğip bana baktı ve bir an duvara yazı yazan çocuktan mı yoksa kendiyle benden mi bahsettiğine emin olamadım. “Evlilik teklifi illa romantik olmak zorunda değildir, kalbin derinlerinden gelen küçük jestler de yeter.”

Gülümseyerek, “Acaba evet dedi mi?” dedim.

Harry kalbin altına yine sakızlarla yazılmış yeşil harfleri gösterdi. Büyük ve gurur dolu harflerle ‘Evet’ yazıyordu.

“Bu hoşuma gitti,” deyip cebimden telefonumu çıkarttım ve birkaç fotoğraf çektim. Bu fotoğrafları internet sitemizde paylaşmam lazımdı.

Harry “Hoşuna gideceğini biliyordum,” dedi.

Ben de, “Gördüğün gibi, gösterişli jestlere ihtiyacım yok, yani bir sonraki teklif içinki planlarının, büyük bir yatta evlilik teklifi ya da Ay’a seyahat gibi bir şey olmasına gerek yok,” dedim.

Harry, üzerimizdeki hüznü delip geçen gün ışığına doğru yürüyerek uzaklaştı. “Ornate’de sizi aramayı ısrarla istemişim.”

“Ben ciddiym Harry. Paranı benim için harcama.”

Harry, sokaktan çıkıp gün ışığının oldu yere doğru giderken beni duymazdan geldi. Çok parası vardı ve inanılmaz derecede bonkördü. Benden çok iyi bir maaş almıyordu ama zaten pek de ihtiyacı yoktu. Yıllar önce, Amerika’yı dolaştığı zamanlar, ileriye görüp açılma aşamasında olan Connected adlı siteye yatırım yapmıştı. O dönemler kumarhanede kazandığı binlerce doları bu internet sitesine yatırmıştı ve yıllar sonra Connected, Amerika’da ve muhtemelen tüm dünyadaki en büyük sosyal medya haline gelince çok büyük bir meblağ karşılığında kendi payındaki hisse senetlerini satmıştı. Bu küçük girişiminden ne kadar para aldığını bana hiçbir zaman söylemedi. Ama belli ki aldığı para, konut fiyatları düşüşe geçtiğinde yeşilliğin karşı tarafında devasa bir ev almaya yetmişti. Ayrıca küçük hediyeler almak ve dışarıda yemek yemek için her zaman parası vardı. Harry, “Sana harcadığım paraya asla boş yere harcanmış olarak bakmıyorum. Bu arada gideceğimiz yere geç kalıyoruz biraz koşmamız gerekecek,” dedikten sonra elimi tuttu ve insanların arasından ustalıkla geçerek sokaklarda hafif tempoda koşmaya başladı. Uzun bacaklı olduğu için attığı büyük adımlara ayak uydurmaya çalışırken, “Metroyu yakalayabilirdik,” diye sızlandım. Harry büyük adımlarla gitmeye devam ederek, “Koşmak çok daha eğlenceli,” dedi.

Daha önce hiç Sketch’teki The Glade adlı restoran gibi bir yer görmemiştim. Sketch, beyaz tuğlalı ön cephesiyle sade bir konağa benziyordu ve işin aslı, buradan daha önce geçmiş ama

restoranı fark etmemiştik. Loş ışıklı merdivenlerin aşağısında, solda, insana huzur veren, ağaçlarla çevrili açık alan, peri masalındaki bir ormandan Londra'nın merkezine getirilmiş gibiydi. Ağaçlar duvarları ve her yeri kaplamıştı, yaprakları ise yeşil ve altın renginin akla gelebilecek her tonuna boyanmıştı. Tavanda, karmakarışık kollarının arasından her yere saçtığı ince ışıklarıyla devasa bir avize vardı. Yerlerde ve duvarlarda minik altın rengi ateşböcekleri dans ediyor gibiydi. Terasın yanındaki aynalı levhalar, üzerimizdeki açılır tavandan aldığı ışığı odaya yansıtıyor, böylece güneş ağaçların arasında dans ediyormuş gibi oluyordu. Restoranın her yerine yeşil renkli hasır sandalyeler, masalar ve koltuklar rasgele yerleştirilmişti, hepsi bahçe mobilyaları gibiydi ve insana, açık alandaki bir bahçede oturup güneşin tadını çıkarıyormuş havası veriyordu.

Harry saçlarındaki örgülerle ve uçuşan elbisesiyle orman perisi gibi çok güzel gözüken garson kıza, "Ben Harry Forbes, beş çayı için rezervasyonumuz vardı," dedi. Garson kız bizi masamıza götürdü ve hemen çay siparişimizi verdik. Ben İngiliz kahvaltı çayı söyledim Harry ise tropikal bir hastalık ismine benzeyen garip bir çay söyledi.

Dayanamayıp, "Harry, burası çok güzel bir yer," dedim. Etrafa bakmaktan kendimi alamıyordum ve Harry'ye bakana dek onun beni izlediğinin farkına varmamıştım. "Bugün için teşekkür ederim."

"Ne demek, benim için bir zevk. Son zamanlarda moralin bozuk gibiydi. Ben de biraz olsun iyi vakit geçirmeni istedim," deyip masadaki fincanları düzenlerken garip bir şekilde sustu ve

biraz sonra, “Buranın yemekleri mükemmeldir,” dedi. Masanın karşısından ona doğru uzanıp elini sıkıca tuttum ve “Teşekkür ederim,” dedim. Harry tam başka bir şey söylemeye yelteneceken beş çaylarımız geldi.

Üç katlı tatlı tabağına yer açılıns diye isteksizce Harry’nin elini bıraktım. Harry haklıydı, yemeklerin görüntüleri de tatlıları da muhteşemdi. Sıradan mayonezli ve yumurtalı sandviçlere, ekstradan havyar ve bildircin yumurtası koyarak farklı bir lezzet katmışlardı. İçlerinde meyveli tartların ve tatlıların bulunduğu, ağır sulandıran ve aşırı lezzetli olan bir sürü minik tatlı vardı. Harry çikolatalı bir şeyler yemekle meşgulken “Şimdi, söyle bakalım Minik Tim ve sen?..” diye sordu.

Aman Tanrım, anlaşılan Minik Tim geri gelip sonsuza dek başıma bela olacaktı. Dilime değer değmez eriyen kremalı bir pastayı ağzıma götürdüm. Zaman kazanmak için dudaklarımı yalayıp temizledim. “Tim’le ben ne?” deyip sırtınca Harry de rahatsız olmuş bir şekilde oturduğu yerde kıpırdadı ve sanırım neden bahsettiğini anlatmak için ellerini havada anlamsızca salladı. Adam kendi hareketli özel hayatından bahsederken her şey normaldi ama bana gelince hâlâ tuhaf davranıyordu. Ona, bana yaptığının aynısını yapmak istiyordum.

Donmuş meyvesi dilime değer değmez adeta bir patlama yaratan meyveli tarta benzeyen bir tatlıyı ağzıma atarken, “Fantezi kıyafetlerini seviyordu,” dedim. Harry’nin gözleri büyüdü ve hemen, “Yani hostes, polis ya da amigo kız kıyafetleri gibi şeyler mi?” diye sordu. Kafamı hayır anlamında sallayıp “Aslında daha

farklı şeyler. Benim favorim onun aslan benim de tek boynuzlu at olduğum zamandı,” dedim.

Harry gözlerini bile kırpmadan, şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Kahveli minik eklerden bir tane alırken yan masada, tam ağzına meyveli tartını götüreceksen donup kalan minyon ve yaşlı bir kadınla göz göze geldim. Söylediğim her kelimeyi duyduğunu fark edince her yerim kızardı. Yine de, artık geriye dönüş yoktu ama kadın bana doğru eğilip, “Hayatım, bu kostümleri aldığın mağazanın adı ne acaba?” diye sordu. “Maalesef bilmiyorum, kostümleri hep erkek arkadaşım getirirdi. Onu ve tuhaf kostümlerini özleyeceğim,” diye cevap verdim.

Harry hâlâ kıpırdaman bana bakıyordu. “Böyle garip şeyleri sevdiğini hiç fark etmemiştim,” dedi. Kahkahamı bastırmaya çalışıp ekler pastanın kremasını yalayıp ağzıma attım ama faydası yoktu. O kadar güçlü bir şekilde güldüm ki burnumdan bir sümük baloncuğu çıktı ve ben de burnumu güzel mi güzel servis peçeteme silmek zorunda kaldım. Harry içi rahat etmiş bir şekilde, “Şaka yapıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki şaka yapıyorum,” diye cevap verdim.

“Yani siz...”

“Bu seni ilgilendirmez. Senin özel hayatından bahsetmeyi sevmen, başkalarının da sevdiği anlamına gelmez.”

Konuyu değiştirmek için Harry’ye, “Hadi bana bu yaz için yaptığın planlardan bahset. Yeni Zelanda’ya gitmek istediğinden bahsediyordun,” dedim. Harry bunu duyunca bir anda kendine geldi. “Evet, Hobbit’lerin anavatanı. Gitmeyi çok is-

tiyorum. Belki de bir karavan kiralayıp kuzeyden güneye gide-
rim. Yapmak istediğim bir sürü şey var ama yanında biri olunca
daha her şey eğlenceli oluyor.”

“Seksi Samantha buna hevesli değil galiba?”

“Samantha kesinlikle karavanla dolaşacak bir tip değil. Daha
çok beş yıldızlı otelde her gün masaja gidecek tarzda biri. Bence
seninle birlikte gitmeliyiz.”

“Seninle dünyanın her bir metrekaresini görmeyi çok iste-
rim ama hiçbir kız arkadaşının senin başka bir kadınla tatile
çıkmanı hoş karşılayacağını sanmıyorum. Karavanda yatmamız
falan.” Harry’nin kaşları havaya kalkar kalkmaz utancımдан
kızdım. “Birlikte olmaktan değil, birlikte uyumaktan bahse-
diyorum,” diye açıkladım. Yaşlı kadın, cinsel hayatımdaki diğer
detayları duymaya hazır bir şekilde tekrar bana doğru eğildi.
Harry de ekler pastanın kenarlarını baştan çıkarıcı bir şekilde
yalayarak, “Umarım birlikte olmayız. Zira benim aslan kostü-
müm yok,” dedi.

Oturduğum yerde geriye doğru yaslanıp altın rengindeki
ateşböceklerinin duvarda birbirlerini kovalamasını izledim.
Midemi rahatsız edecek derecede doymuştum, her şey karşı
konulamayacak kadar lezzetliydi ve bu yüzden hepsini yedim.
Harry’yle bütün öğleden sonra sohbet ederek çok güzel vakit
geçirdik ancak o sırada yan masada, tuvaletlerin ne kadar ko-
mik olduğundan bahsediliyordu. Bunu kendim gidip görme-
liydim. Masadan kalktım ve orman perisi gibi gözükken garson

kızın tarifine uyarak başka bir restoranın içinden geçip bembeyaz bir odaya girdim.

Tuvalete giden yoldaki merdivenler, sanki sadece tuvaletlere değil de daha gösterişli bir odaya çıkacakmış hissi veriyordu. Merdivenlerden çıkarken, parlak bir şekilde ışıktandırılmış bir yere geldim, tavan gökkuşağı rengine çok sık fayanslarla kaplanmıştı ama asıl basamaklar bittiğinde donakaldım. Merdivenlerin başında, bir uzay aracından fırlamış gibi bölmeden, beyaz ipekböceği kozalarını andıran bir sürü kapsül sallanıyordu. Kapsüller, yaklaşık iki metre boyundaydı ve tepesinde sallanan şeyler, sivri uçlu yumurtalara benziyorlardı. Tuvaletin nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım ama burada başka hiçbir şey yoktu. Odanın diğer tarafında yine bir sürü kapsül vardı. Belli ki tuvaletler bu kapsüllerdi ve yanıımızdaki müşteriler de bu yüzden tuvaletleri tuhaf bulmuşlardı. Uzay çağını andıran bir vınlama sesi duymayı umarak bir tanesinin kapısını açtım ve duymayınca da biraz hayal kırıklığına uğradım.

Kapsülün içindeki tuvalet, şimdiye dek gördüğüm en garip tuvaletti. Tuvaletin bir klozeti yoktu. İçeri girip kapıyı kapattım. Belli ki ayakta durularak tuvalet yapılan, yabancılara özgü bir tuvaletti. Duvardan, alt kısmı atıkları alsın diye çıkıntılı olan oval ve seramik bir şey sallanıyordu. Önümdeki tuvalete bakakaldım, burada tuvaletimi nasıl yapabiliirdim ki? En mantıklısı arkamı dönüp yapmaktı. Kendi kendime ne yapacağımı düşündükten sonra biraz çömelip seramiğe yanaşarak popomu tuvalete doğrulttum. Tuvaletimi çabucak yaptıktan sonra üstümü düzelttim ve Harry'ye bu garip tuvaletten bahsetmek için

can atarak kapsülden çıktım. Çıktığımda ise Harry tam kapının dışında duruyordu ve bu kapsülden çıktığım için şaşırılmışa benziyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Bunlar erkek tuvaleti,” diye cevap verdi.

Gülerek, “Hayır değil, garson beni buraya yönlendirdi,” dedim.

“Evet çünkü kadınların kapsülleri bu tarafta,” deyip merdivenlerin diğer tarafındaki pembe kapsülleri gösterdi, benim girdiğim kapsül ise mavi renkteydi. Harry omzumun içerinden tuvalete bakıp kahkahalara boğuldu. “Pisuarlardan da mı anlamadın?” Arkamı dönüp tekrar tuvalete bakınca korkudan nefesim kesildi. Biraz önce bir pisuara işemiştim. Harry bunu bana söyledikten sonra farkına vardım. Bu yabancılara özgü bir tuvalet falan değil bas bayağı bir pisuardı. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

Harry, “Benim biraz kafam karıştı. Bunu nasıl başarabildin?” diye sordu. Alalecele lavaboların olduğu yere gidip ellerimi yıkadım ve “Bundan bahsetmek istemiyorum,” dedim. Harry’nin kapsüllerden birine girdiğini fark ettim, o kadar yüksek sesle gülüyordu ki dışarıda olduğum halde onu duyabiliyordum.

Üçüncü Bölüm

Sonraki gün yavaşça sarsılarak uyandım. Her yer karanlıktı ama biri hâlâ beni sarsmaya devam ediyordu. O olduğunu muhteşem kokusundan anlamama rağmen, “Harry, sen misin?” diye sordum. “Evet, benim,” diye cevap verdi. Yanımdaki komodinin üstünde duran lambaya uzanıp ışığı açtım.

Aniden gelen aydınlıktan korunmak için de gözlerimi kısıtım. “Sana kahve yaptım. Kafe daha açılmamıştı. Benimki onlarınki kadar güzel değil, en basitinden içinde fındık şurubu yok ama en azından kendine gelmeni sağlayabilir.” Önce uyuşuk bir şekilde kahveye sonra da kafam karışmış bir şekilde Harry’ye baktım.

“Güzel gözüküyorsun, bu arada pijamaların güzelmiş.”

Uykulu gözlerle saate göz attım. Saat sabahın dördüydü. Kahveyi komodine koyup daha yakından bakmak için saati elime aldım. Gözlerime inanamayarak, “Saat dört!” dedim. O an bir günde saatin iki kere dörde geldiğinin bile farkında değildim.

Harry, “Evet saat dört,” diye cevapladı.

“Sabah dört!”

“Algıların ne kadar da açık durumda.” Harry’nin böyle bir saatte beni rahatsız edeceğine dair aramızda bir konuşma geçip geçmediğini düşündükten sonra, “Dün akşam böyle bir şey planlamış mıydık?” diye sordum. Dün The Glade adlı restorandan çıkıp, güneşin batmasının ardından ay ışığı altında Thames Nehri boyunca yürümüştük. Mükemmel randevumuz, Harry’nin gecenin sonunda apar topar başka bir kadınla buluşmaya gitmesini saymazsak inanılmaz derecede romantik geçmişti. Ama yine de Harry’den iyi geceler öpücüğümü aldım. Öptüğüm yer yanağımdı ama neticede o da bir öpücüktü. Fakat daha sonraki sohbetimiz sırasında da Harry’nin sabahın köründe davetsiz bir şekilde evime gelmesiyle ilgili konuşmadık. Böyle bir şeyin olacağını bilseydim her şekilde karşı çıkardım.

Harry yatak örtüsünü üzerimden çektiği sırada bana dönüp, “Dün böyle bir şeyden bahsetmedik, bu sürprizimin bir parçası,” dedi. Henüz sabah serinliğiyle karşılaşmaya hazır olmadığım için örtüyü tekrar üzerime çektim. Kalbim bir anda yerinden sıçradı ve “Evlilik teklifi sürprizi mi?” diye sordum. Her ne kadar bana edilen evlilik teklifleri karşısında suskun kalsam da Harry’nin bir sonraki sürprizini dört gözle bekliyordum.

Harry, “Tabii ki evet. Bu seferki güzel olacak,” diye cevap verdi.

Ona dönüp, “Bak sana bir şey diyeyim mi, sabahın dördünde yapılan bir evlilik teklifi hiçbir şekilde güzel olamaz,” dedim.

“Ama bu seferkine bayılacaksın.”

“Hayır, beni yataktan çıkaramazsın.”

“Suzie, sana iki seçenek sunuyorum: ya şu an giyinmeye başlayıp benimle gelirsin ya da...”

“Ben o ‘ya da’ her neyse onu alıyorum, hatta kesinlikle ‘ya da’yı alıyorum.”

“Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun.”

“Evet, ediyorum.”

Yatak örtüm kafama kadar çekiliydi ve bir anda sessizlik oldu. Harry’nin yataktan kalktığını hissettim. Acaba kalbini mi kırmıştım? Evden çıkıp gitmiş miydi? Aniden yatak örtüm üzerimden çekildi ve Harry beni kollarımdan çekip oturur pozisyona getirdi ve omzuna aldı. Dönüp kapıya doğru koşmaya başladı. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye ciyakladım.

“Ya da’yı seçtiğin için pijamalarınla gidiyorsun.” Harry, merdivenlerden aşağı koşarak indi, giriş kapısını açtı ve ben hâlâ omzunun üzerindeyken dışarı koşmaya başladı. Neyse ki sokaklar bomboştu.

“Tamam, tamam... Dediğini yapıp giyineceğim, lütfen beni pijamalarımle evden kaçırma.”

Harry dikkatlice beni yere indirip, “Hemen gidip giyineceğine söz veriyor musun?”

Elimi kız izci sözü işareti yaparak, “Söz veriyorum,” dedim.

“Pekâlâ, beş dakikan var.”

Ona tamam anlamında kafamı salladıktan sonra yukarı çıktım, gizlice yatağıma geri dönmeyi düşündüysem bile bu düşünce, Harry'nin arkadan beni takip ettiği gerçeğiyle sonlandı.

Harry arabasını boş bir otoparka çekti, ben de uykulu gözlerle etrafa bakındım. Arabada içim geçmişti, Harry'nin eski Beetle'ı Betty yol boyu çukurlara girse de gözlerimi açık tutamamıştım. Arabadaki klimanın iki kademesi vardı; ya sıcaktan kavuruyordu ya da hiç çalışmıyordu. Soğuk kış sabahında kavurucu sıcaklığı açmak en mantıklısıydı ama bu daha da uykumu getirdi. Harry asık suratımı düzeltmek için yol kenarındaki bir kafede bana kahvaltı bile yaptırdı. Kahvaltı az da olsa uykumu açmıştı.

Harry bana doğru eğilip giydiğim montun fermuarını kapadı. Bana kalın kıyafetler giymemi söylemişti ve bugünle ilgili edindiğim tek ipucu buydu. “Şimdi beni dinle, bunun için büyük bir iyilik yapıp son dakikada okkalı bir yalan söylemek zorunda kaldım. Bu konuda bana ayak uydurman gerek yoksa Frank çok bozulacak.”

“Frank mi?” diye sorup kim olduğunu hatırlamaya çalıştım fakat böyle birini tanıımıyordum.

“Ona bizim çift olduğumuzu söyledim çünkü bu işi bu kadar çabuk halletmenin başka yolu yoktu. Normalde böyle bir şey için insanlar aylarca bekliyor ve bu kadar çok işbirliği yaptığımız için bunu duyunca çok mutlu oldu.”

Ne diyeceğimi bilmeyerek kalakaldım, beynim hâlâ düzgün çalışmıyordu. Harry arabadan inip kışın açtığını çok göğülü ol-

masına rağmen bunu sadece centilmen biri olduğu için değil, Betty'nin kapısı sadece dışarıdan açıldığı için yaptı. Çoğu zaman Harry'nin maddi durumunun iyi olmasına rağmen neden daha iyi bir araba almadığını merak ediyordum ama Betty'yi hayranlık duyduğum bir sadakatle seviyordu.

Yedek lastik kılıfından portatif soğutucu çantasını alıp elimi tuttu ve çalılıkların etrafından dolanıp açık bir alana çıktık. Elimin Harry'nin eline bu kadar mükemmel bir şekilde sığmasına şaşırmadan edemedim. Grimsi bulutlar açıklık alanı aydınlatıyordu. Daha güneş doğmamıştı ama tam da sabahın havanın aydınlanacağını vaat ettiği bir vakitti.

Çimenler çiyden dolayı nemliydi ve biz yürürken ağızımızdan sis oluşturacak şekilde buhar çıkıyordu. Beynim nihayet çalışmaya başlamıştı ve Harry'nin bahsettiği bu fikir hoşuma gitmeye başlamıştı, kafamı sallayarak “Yani şimdi biz beraberiz ve birbirini seven bir çiftiz, değil mi?” diye sordum. Harry kafasını evet anlamında sallayıp sırtıttı. “Peki Frank’e göre bu gerçek bir evlilik teklifi mi?”

“Evet, öyle.”

Vücudumu tatlı bir heyecan dalgası kaplarken dudağımı ısırıldım. “O halde benden gerçek bir tepki bekleyecek?”

“Evet. Bana gerçekten cevap vermelisin, teklif hakkındaki düşüncelerini daha sonra söylersin. Muhtemelen senin için çok klişe olacak ama Frank’in yanında olduğumuz için çok mutlu gözükmen gerek.”

Gerçekte de çok mutlu olabilirdim. Yetkili evlilik teklifçisi olarak hayatım boyunca birkaç evlilik teklifi almıştım, hepsi de bir

öpücükle sonlanmıştı. Kendi kendime gülümsedim, bunu yapabildim. Aniden gelen korku ve heyecanla kalbim yerinden sıçradı. Harry'yle öpüşecektim. İki koca yıldan sonra nihayet onu öpebilecektim. Akıl ve mantığımle hareket edemiyordum ve sevinçten topuklarımı birbirine vurmamak için kendimi zor tuttum.

Sonbaharın erkenden geldiğini haber veren turuncu gün ışığı ağaçlara vurduğu sırada ileriden kükremeye ve koşuşturmaya benzer sesler geldi. Köşeyi dönünce olanları gördüm. Kulaklarıma kadar uzanan sırtıtışıma engel olamadım. Önümde yavaş bir şekilde şişirilen iki tane sıcak hava balonu duruyordu. Bir çığlık atıp kendimi Harry'nin kollarına attım, şaşırmış olmasına rağmen bir oraya bir buraya salladığım ellerimi ve kollarımı yakalamayı başardı. Ciyaklayarak ona, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!" dedim.

Harry nazıkçe kollarımın arasından kurtulmaya çalışarak, "Vay canına bu gerçek bir tepki oldu. Daha soruyu sormamıştım bile," dedi.

"Cevabım evet, sonuna kadar evet. Tanrım Harry, nasıl bilebildin? Her zaman bunu yapmak istemişim."

"Sıcak hava balonunda yapılan evlilik tekliflerini görünce hep çok heyecanlanıyordun. Sana yapılan evlilik teklifinin de böyle olmasını isteyeceğini düşündüm." Resmi bir şekilde beni kendinden uzaklaştırdı, belli ki verdiğim tepkiden utanmıştı. Harry bana, "Hadi gidip Frank'le buluşalım. Muhtemelen yıllardır onunla yüzlerce kez konuşmuşsundur," deyip kenarlarında 'Carlton Balonları' yazan sıcak hava balonlarını tutan

arabaları gösterdi. Demek Frank oydu. Frank Carlton. Sıcak hava balonlarında evlilik teklifi ayarlamak istediğimizde ilk aradığımız kişi o olurdu ve bize hep öncelik tanırıdı.

Frank tanıdığım en yaşlı insanlardan biriydi, cildi ağaç kabuğuna benziyordu. Ağzında, biri yukarıda ikisi aşağıda olmak üzere toplamda üç dişi vardı ve kocaman gülümserdi. Sabah ayazına rağmen üzerine sadece bir tişört ve altında da şort giymişti. Frank, “Size yardım edebildiğim için çok sevindim,” deyip yıllardır görüşemeyen arkadaşlarımız gibi önce Harry’ye sonra bana sarıldı, gerçi bir bakıma öyle sayılırdı. “Harry beni arayınca çok mutlu oldum. Yıllarca bir sürü insanı çok mutlu ettiniz ve şimdi de birliktesiniz. Başkalarının mutluluğuyla aşkı buldunuz. Sizin adınıza ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bizim çocuklarla, yani ekibimle tanışmanızı isterim.”

Çocuklar dediği kişiler Frank’ın kırklı yaşlardaki üç oğlu ve yine onun için çalışan iki tane başka adamdı. Frank havalanmamız için etrafta koşturarak son hazırlıkları yaptı ve hazırlıkları yaparkenki hızı, gücü ve çevikliği, kendisinin yarı yaşındakiler kadar formda olduğunu gösteriyordu. Sıcak hava balonları, bağlı oldukları yerden kurtulmak istemişçesine iplerini çekiştirerek havayla dolup yavaşça yükseldiler.

Arkamızdaki biri, “Saat kahrolası sabahın kaçı ya?” diye mırıldadı. Arkamı döner dönmez Harry’nin en yakın arkadaşı ve benim kuzenim olan Badger’ı gördüm, bize çatık kaşlarla bakıyordu. Turuncu sakalı montunun yakalarının içine saklanmıştı ve mavi beyaz Chelsea amigo şapkasının altından gözleri zar zor gözüküyordu. “Lanet olasıca hava çok soğuk.”

Badger'a bayılıyordum. Herkesin yardımına koşan, sonuna kadar güvenilebileceğiniz tipte biriydi. Jack, Badger ve ben küçüklüğümüzde çok yakındık ama Badger birkaç sene önce Londra'ya taşınınca onunla daha da yakın olduk. Jack ölmeden önce Badger ve Jack her yere birlikte giderlerdi. Ayrıca Harry'yi hayatıma sokan da Badger olmuştu ve bu da ona müteşekkirim olmamın sebeplerinden bir tanesiydi. Gidip Badger'a sarıldım, o da hemen ellerini ceplerinden çıkarıp bana sarıldı. Harry de Badger'a sarıldı. İki de koca adam olmasına rağmen her selamlaşmalarında birbirlerine sarılırlardı.

Kuzenime, "Senin burada ne işin var?" diye sordum. O da, "Harry'nin bana yaptığı iyiliklerin karşılığını bir günde peşin olarak veriyorum," deyip tekrar kaşlarını çatı. "Sabahın köründe alarm çaldığında çok güzel bir uykudaydım," diye ekledi.

Harry de, "Bunu gerçekleştirmem için biraz yardıma ihtiyacım vardı ve bunu yapabilecek tek kişi Badger'dı," dedi.

Sabah bu kadar erken saatte kalkıp arkadaşına yardım etmek için arabayla yüz kilometre gelebilecek tek bir kişi vardı. Badger kaşlarını çatmasına rağmen Harry'nin onu övmesinden dolayı mutlu olduğunu biliyordum. Ama yine de onun burada olması, bizim romantik evlilik teklifi olayımıza gölge düşüyordu. Frank yanımıza gelip sıcak hava balonlarının hazır olduğunu söyledi. Portatif soğutucu çantamızı bineceğimiz hasır sepete koyduk, binmem için Harry bana yardım etti ve sonra tıpkı gerçek bir sevgili gibi beni yanına çekti. Sanırım Badger da başka balona binecekti. Kablolar ve ipler açıldıktan sonra balonumuz bulutlara doğru yavaşça havalandı ve amaçsızca süzölmeye başladık.

Bu akıl almaz bir deneyimdi ve yeryüzünden yükseldiğimiz sırada manzaradan gözlerimi alamadım. Bulunduğumuz yer Londra'dan epey uzaktaydı, Harry buraya gelmek için bir saat boyunca araba sürmüştü ve etrafımızda sadece, gittikçe küçülen tepeler ve araziler vardı. Badger'ın bindiği balon da yavaşça yanımıza yaklaştı, rüzgâr iki balonu da aynı yöne sürüklüyordu. Görünüşe göre en uygun yüksekliğe ulaşmış olacaktık ki daha fazla yükselmeden Frank balonun ateşini söndürdü. Bulutlardan sarkıyormuşçasına sessizce havada asılı kaldık. Kimse konuşmadı, zaten konuşmaya da gerek yoktu. Ayaklarımızın altındaki manzarayı izlemek her şeye bedeldi. Aniden gül rengindeki puslu havayı uzaklaştırarak aşağıımızdaki alanı aydınlatacak şekilde ufukta altın bir ışık huzmesi belirdi. Güneşin doğmasını büyük bir keyifle izledim ve güneş bir süreliğine, çıplak gözle asla bakılamayan, gökyüzünde yanan bir ateş topu gibi değil de yeni açılmış ve gittikçe aydınlanan bir lamba gibi, yumuşak renkteki turuncu ve pembelerle kaplı bir küreye benzedi. Nefesim kesilerek, "Bu harika," dedim ve birden tüm bu süre boyunca Harry'nin bana sarıldığını ve benim de ona yaslanmış olduğumu fark ettim. Göz ucumla Frank'in sırtarak bizi izlediğini görebiliyordum. Harry bana sarılmayı bırakıp soğutucu çantasının altını üstüne getirirken ben de koyu kırmızı ve altın renklerinin sarıp sarmaladığı gökyüzünü izlemeye devam ettim.

Harry, Frank'e bir kadeh şampanya ikram etti fakat Frank bu teklifi geri çevirdi. Harry kendisine ve bana şampanya doldururken Frank'e, "Frank, her gün bu manzarayı görüyorsunuz, hiç sıkıldığınız olmuyor mu?" diye sordum. "Hayır, bu manzarayı günde on kez görsem bile asla sıkılmam. Benim için burada

olmak dünyadaki en mükemmel his. Şu an ölsem çok mutlu bir adam olarak ölürüm.”

Frank farkında olmadan göğsünü sıvazlayınca yüzüm düştü. Bir anda ölümden bahsedip böyle yapması beni tedirgin etti. Ben de ona, “Sağlığın yerinde mi Frank?” diye sordum. Neden bahsettiğimi anlayıp gülmeye başladı. Sorumu, “Gayet iyiyim hayatım, sadece biraz hazımsızlığım var. Daha yaşayacak günlerim var, her ne kadar hiçbir torunum evli olmasa da ölmeden önce torunlarımla çocuklarını görebilmek istiyorum. Bu sabah kahvaltıda fazla kaçırdığım sosisin bağırsaklarımı yorması dışında hiçbir problemim yok,” diye cevapladı. Hâlâ endişe içinde olmama rağmen gülümsedim. Jack’in ölümünün ardından biraz paranoyak olmuştum. Frank balonun fitillerini ateşleyerek daha fazla soru sormama son verdi.

Harry şampanya kadehini bana uzatıp kadehlerimizi tokuşturdu. Koyu renk gözleri haylazlıkla parıldarken, “İkimize,” dedi.

Ben de, “Arkadaşlığımızın mükemmelliğine,” dedim.

İkimiz de şampanyamızdan birer yudum alırken Harry gözlerini bana dikti. O an, bilmem kaçınıcı kez aklımdan geçenleri okuyabilmek istedim. O an, yapacağı evlilik teklifini ve tepkimin ne kadar önemli olacağını hatırladım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atmaya başladı. Kısa olsa da Harry’den gelecek tek bir öpücük, bu evlilik teklifini mükemmel bir şekilde sonlandırabilirdi. Harry’nin gözleri sulandı, hemen ona uzanıp gözlerindeki yaşı silmek istedim. Ama kendimi tutmalıydım, şu an yapacağım herhangi bir davranış, onu öpmemi önleyebilirdi. Acaba bana karşılık

verecek miydi? Tanrım, umarım verirdi. Ya vermezse ne olacaktı? Ya da beni öpmek istemezse ne olacaktı? Gerçek bir tepki vermemiz gerekiyorsa, onun da beni öpmesi gerekiyordu. Öpücüğü ne kadar uzun tutmam gerekiyordu ve ne kadar sürmesi uygun olurdu? Ya ben çok kötü öpüşen biriysen ne olacaktı? Belki de hiç bu işe girişmemeliydim. Hayır, bunu yapmalıyım, bu benim tek şansımdı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki eminim o da bunu hissedebiliyordu ve bu yüzden arkamdan gelip kollarını bana doladı.

O sırada Frank arkamızda iplerle ve kaldıraçlarla uğraşıyordu ve yavaşça alçalmaya başladık. Alçaldığımız sırada bizi takip eden ekibin açık renklerdeki arabalarını görebiliyordum. Hâlâ minyatür bir köydeki oyuncak arabalar kadar minik gözüküyorlardı. Harry beni hafifçe dürtüp Badger'ın balonunu gösterdi. Balondaki sepetten, yaklaşık altı yedi metrelik bir pankart çıktı ve etrafı çiçekler, kalpler ve yıldızlarla süslenip elde yazılmış harflerle "Benimle evlenir misin?" yazıyordu ama baş aşağı şekildeydi.

Harry sert bir şekilde, "Lanet olsun!" deyip bana sarılmayı bıraktı. Hemen ona dönüp, "Önemli değil Harry, bunun için çok uğraşmış olmalısın," dedim ve cebimden cep telefonumu çıkartıp pankartın birkaç fotoğrafını çektim. "Hayır Suzie, kahretsin!"

'Arkamı döndüm ve Frank'i yerde yatar halde gördüm, boncuk boncuk terlemişti, sıkıca göğsünü tutuyordu ve cildi griye dönmüştü. Frank, Harry'nin elini sıkıca tuttuğu sırada yere eğildim. Frank açık bir şekilde konuşmakta zorluk çekiyordu. Harry, "Ambulans çağır," diye mırıldandı ve ben de bu kadar yüksekte sinyal alabilmeyi umarak cep telefonumu aramaya koyuldum. Çok şükür ki hat düştü ve acil servis telefonu açtı.

Onlara durumumuzu açıkladım Harry de her nasılsa, çabucak nerede olduğumuzu söyledi. Konuşmamı bitirip telefonumu cebime atar atmaz kulaklarım tılandı, belli ki Harry'ninkiler de tıkanmıştı ki aynı anda dönüp birbirimize baktık. Balonumuz düşüyordu ve hızı, güvenliğimiz için olması gerekenden çok daha fazlaydı. Harry, Frank'ten gördüğü kadarıyla halatları çekip brülörleri ateşledi. Brülörler kükrecesine canlandı ve balonun içine ateş püskürdü. Yine de çok geç kalmıştık, balonun düşüş hızı çok fazla ivme kaybetmişti. Frank can havliyle bize bir şeyler söylemeye çalışıyordu, Harry de tekrar eğilip ona fısıldanan talimatları dinledi. Harry olduğu yerden fırlayıp ustaca kontrol kollarını değiştirdi, ne yaptığını çok iyi biliyor gibiydi.

Ona, “Sana yardım edeyim mi?” diye sordum. Kafasını hayır anlamında salladı, bizi kurtarmak için elinden geleni yapacağına emin olduğum için tekrar Frank'e döndüm. Nefes alıyordu ama bunu yaparken zorlanıyordu. Belli ki çok acı çekiyordu. Aşırı derecede paniklemiştim ve bu sadece düşüp ölmemizle ilgili değildi. Frank'e uygulayabileceğim bir ilkyardım yöntemi bulmaya çalıştım. Şu an onu kurtarma pozisyonuna mı getirmeliydim, suni teneffüs mü yapmalıydim, sırtüstü yatırıp ayaklarını havaya mı kaldırmalıydim yoksa dizlerini göğsüne doğru mu çekmeliydim? Hava ambulansı zamanında gelip Frank'i kurtarabilecek miydi? Yoksa yere çakıldıktan sonra üçümüzü de hastaneye mi kaldıracaklardı? Harry, “Lanet olsun Suzie, yere yaklaşıyoruz. Sıkı tutun, sert bir iniş olacak!” dedi. Frank'i kurtarmak için üstüne eğilerek iplerden birine tutundum. Birdenbire Harry, Frank'i ve beni korumak için ikimize de siper oldu. Balonun sepeti yere sert bir şekilde çarptı, Harry'yle kafalarımız çarpıştı... Ve her şey karardı.

Dördüncü Bölüm

Gözlerim şak diye açıldı ve kendimi mavi gökyüzüne bakarken buldum. Frank.

Hemen kalkmaya çalıştım ama güçlü bir el beni geri itti. “Hareket etme, kafanı çok sert çarptın.” Parlak sabah ışığında siluet şeklinde gözüken Harry’nin suratına baktım. “Peki Frank’e ne olacak?”. Bulunduğumuz arazinin uzağında Frank’i hava ambulansına götüren sağlık çalışanlarını gösterip, “Aslına bakılırsa durumu gayet iyi. Yere çarpmamızın şoku muydu bilmiyorum ama kesinlikle kalp krizi değil, zaten indikten sonra ağrısı geçti. Hatta ekibindeki çocuklara bağırarak balonun alev alıp almadığını soracak gücü bile vardı. Gereksiz yere yaygara çıkarmaya gerek olmadığını söyleyip hastaneye bile gitmek istemedi ama her ihtimale karşı onu yine de götürüyorlar. Ben daha çok senin için endişeleniyorum,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedim ve Harry’nin de yardımıyla, yattığım yerden kalkıp oturur pozisyona geçtim. Harry’ye bakınca burnun deliklerine sıkıştırılmış, kanlı mendil parçaları olduğunu fark ettim. Yanağına dokunmak için elimi uzattım ve “Sen iyi misin, buna ben mi neden oldum?” diye sordum. O da, “Evet, yani aslına bakılırsa çarpışma neden oldu. Sorun değil, sadece kanaması durmuyor,” diye cevapladı.

Frank’i sağ salım helikoptere yerleştirmelerinden sonra sağlık ekibinden biri koşarak yanımıza geldi. Eğilip, “Kendine gelmişsin,” dedi ve gözüme ışık tuttu. “Baş dönmen ya da ağrın var mı?” diye sordu. Kafamı hayır anlamında salladım. Başım biraz ağrıyordu ama daha önce çok daha kötü baş ağrılarım olmuştu.

Sağlık görevlisi, “Görünen o ki herhangi bir sarsıntı geçirmemiş ama yine de önümüzdeki birkaç saat gözetim altında tutun. Eğer tekrar baş dönmesi yaşar yahut bayılırsa onu derhal acil servise götürün,” diye uyardı. Harry ciddiyle başını salladı, ben yine de burnuna kanlı peçeteler tıktırılmış haldeyken onu ciddiye alamıyordum. Frank’in oğlu helikoptere biner binmez sağlık görevlisi yanımızdan ayrıldı, daha sonra helikopter üstümüzden havalanıp tepelerin ardında kayboldu.

Frank’in şirketi için çalışan diğer iki adam, paketlenmiş haldeki balonu toplayıp arabalarına ve römorklarına yüklediler. Onlara dönüp, “Badger nerede?” diye sordum.

“Görünüşe göre onun balonu başka bir yere inmiş. Birazdan gidip onu alacaklar. Evlilik teklifi nasıl geçti?”

Bunu duyan Harry'nin morali bozuldu, utanmış gözüküyordu. Ben de, "Ölümle burun buruna gelmek kesinlikle adrenalin dolu bir tecrübeydi. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi oldu ve yakınlaşıp fiziksel temas kurduk. Bu, kolay kolay unutulabileceğim bir teklif değil," dedim. Harry bir kahkaha patlattı. "Ciddi olmam gerekirse, pankart çok güzeldi, kim bilir ne kadar zamanını almıştır," dedim.

"Aslında, Frank yere düştüğü için görme fırsatım olmadı. Fotoğrafını çektin mi?"

"Al bak," dedim ve hızlıca cep telefonumu çıkartıp, fotoğrafları Harry'ye gösterdim.

"Ama yazılar ters. Badger'ı öldüreceğim."

"Olur böyle hatalar."

Harry, "Beni ilgilendirmez, yine de onu öldüreceğim. Ölümle burun buruna gelme tecrüben ve ters yazıyla edilen evlilik teklifi haricinde, sence bu en mükemmel evlilik teklifi olabilir miydi?" diye sordu.

"Her şeyine bayıldım, manzaraya, ortama, şampanyaya, pankarta, bana evlilik teklifi etmek için bu kadar zahmete girmen zaten inanılmaz. Gerçek tepki görmek isteseydin, kesinlikle gösterecektim," diye cevapladım. Harry kaşlarını çatıp ayağa kalktı ve kalkmam için bana yardım etti, sonra da, "Hadi, eve gidelim," dedi.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

3. Gün: Sıcak Hava Balonunda Evlilik Teklifi

Yer: Hertfordshire'in üstü

Eminim bu sefer fikir birliği yaşamayıp yarınız, "Aa, sıcak hava balonunda evlilik teklifi... Ne kadar da romantik!" diğ er yarınız da, "Ne kadar kliş e bir yöntem, demode diyene kadar gidip Eyfel Kulesi'nde de evlilik teklifi edebilirdi," diyeceksiniz. Suzie'nin hangi tarafta olduğundan emin değilim. Uzun zamandır sıcak hava balonuna binmek istediğini biliyordum ve bu isteğini gerçekleştirmek istedim ama sonuç olarak, onun daha eş i benzeri olmayan bir teklifle gelmemi istediğini biliyorum. Bu yüzden güneşte parıldaayan arazinin üzerinde görkemli bir şekilde süzülürken kendi elyazımıla hazırladığım evlilik teklifi pankartımla, eş i benzeri olmayan bir şey yapmaya çalıştım. Planım mükemmeldi. Yani en azından benim için öyleydi.

Her şey güzel başlamıştı, hatta güzelden de öteydi. Suzie sıcak hava balonuna bineceğini öğrendiğinde sevinçten kollarıma atlamış ve beni ne kadar sevdiğini dünyaya haykırmıştı. Eminim evlilik teklifi edecek herkes, teklif sırasında, "Seni seviyorum," cümlesini duymaya çok önem verir. Ama alışılmamış evlilik tekliflerinin ş ampionu Suzie MacKenzie'nin, sıcak hava balonundaki basit bir evlilik teklifine tav olacağını kim bilebilirdi? Suzie gerçekten de özünde eski tarz romantikliği seven biri. Ve bu teklifi için harcanan çabadan gerçekten çok etkilendi.

Evlilik teklifinin çok masraflı olması gerektiğini düşünmüyorum ve kadınların gözünden bakıldığında da açıkça belli oluyor ki adamın kadına olan sevgisi, ortaya konan emek ve çabayla belirleniyor. Demek ki benim de bundan sonra gitmem gereken yön bu olacak.

Yazıyı okudum. Harry yazısını yollamadan önce üç kere değiştirmişti. Oraya yazamadığımız çok fazla şey vardı. Kendi hataları olmadığını bildiğimiz halde Carlton Balonları'nın intibasını zedeleyemezdik. Balonlarının yere çakılma tehlikesi olduğunu bilse kaç kişi gidip onlara rezervasyon yaptırırdı ki? Frank neredeyse altmış yıldır balon uçuruyordu. Bundan önce hiç buna benzer bir olay yaşamamıştı ve müşterileri, Frank'in diğer balon pilotlarına göre hep ne kadar yumuşak bir iniş yaptığından bahsederdi. Bu yüzden yazımızda bu konudan asla bahsedemezdik.

Frank'in ailesi, birkaç saat önce bizi arayıp kendisinin iyi olduğunu söylemişti. Doktorlar birkaç tahlil daha yapacakları için Frank'i bir gece hastanede tutacaklardı. Frank elbette ki bundan rahatsız olmuştu ama oğlu yarın eve çıkacağından emin olduğunu söyledi.

Harry mutfaktan iki çay fincanıyla gelerek, "Yazı iyi olmuş mu?" diye sordu.

"Olmuş ama fazla çaba harcama kısmı konusunda emin değilim. Dün de konuştuğumuz gibi, bazen en mükemmel evlilik teklifleri küçük jestlerle yapılanlardır," diye cevapladım.

"O kısmı beğeneceğini düşünmüştüm, müşterilerimizin daha yüksek fiyattaki tekliflerimizi almasına faydası olur diye öyle yazdım."

Bunu duyunca ister istemez gülümsedim. Geçen gün sade teklif paketlerimizin satışlarından yakınmamdan sonra Harry bu konuda haklı olduğunu göstermeye çalışıyordu. “Demek bu yüz evlilik teklifi olayı tamamen taktiksel ve amaç, benim en iyisini seçmem değil de bir pazarlama taktiği?” dedim. Ses tonumdan dalga geçtiğimi anlamamış olacak ki Harry’nin yüzü düştü ve suratında midesine yumruk yemiş gibi bir acı ifadesi belirdi ve bana, “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Şaka yapıyordum, özür dilerim Harry, öyle demek istemedim,” dedim.

“Yaptığım tekliflerin işle hiçbir alakası yoktu, bunu bildiğini sanıyordum.”

“Dürüst olmak gerekirse neden bütün bu işlere girdiğini bilmiyorum. Daha önce kimse benim için bu kadar zahmete girmedi ve senin neden girdiğini anlamıyorum.” Bana bakıp kaldı, nedenini söylemek istemediği yüzünden okunuyordu. Ne diyeceğini bekleyerek ona baktım.

Sonunda, “Seni neşelendirmek istedim. Jack öldüğünden beri çok mutsuzdun, ben de her gün dört gözle bekleyeceğin bir şey olsun istedim,” dedi. Bunu duyunca yıldırım çarpmışa döndüm. Gerçek anlamda dudaklarım titredi ve gözlerim dolduğu sırada bakışlarımı başka yöne çevirdim. Harry bana sarılmak için öne atıldı. Onu şu an sevdiğimden daha fazla sevebilmem imkânsızdı. Beni sıkı sıkı tuttuğu sırada göğsüne doğru, “Harry, inanılmazsın,” diye fısıldadım.

“Özür dilerim, niyetim seni ağlatmak değildi,” dedi.

“Bunlar mutluluk gözyaşları, yemin ederim öyle,” deyip yavaşça Harry’yi kendimden uzaklaştırdım ve o da geri çekilip endişeli gözlerle bana baktı ve “Hayatımda senin gibi biri olduğu için çok şanslıyım,” dedi. Bunu dedikten sonra bana gülümseyip utanmış bir şekilde bilgisayarının başına geçti.

“Şimdiye dek altmış bir takipçimiz oldu.”

“Bu harika!” dedim, konuyu değiştirmesi beni gülümsetmişti. Harry de, “Evet öyle. Ayrıca dün Nadia’nın Pastanesi’nden bahsetmemden sonra birkaç mekândan, kendi yerlerini kullanmamız için yalvardıkları e-postalar aldım,” diye ekledi.

O e-postalarını gözden geçirirken ekrana doğru yaklaştım ve “İlgimizi çekebilecek bir şeyler var mı?” diye sordum. Harry hemen e-postalarının olduğu sekmeyi küçültüp, “Her şeye burnunu sokmayı seviyorsun, değil mi? Yapacağım sürprizi bozmak istemiyorum,” dedi. Harry, sekmeleri kapattı ve görebileceğim bir şey varsa da hepsi yerini mavi ekrana bıraktı. Sonra da saatine bakıp ceketini giydi.

“Bu akşam Seksi Samantha’yla seksi bir randevun mu var?”

“Hayır, Badger’la buluşup bir şeyler içeceğiz ve bilardo oynayacağız. Senin bir randevun var mı?”

“Kardeşimin tatlı mı tatlı eşiyle akşam yemeği yiyeceğiz.”

“Süper. O halde iyi eğlenceler,” dedikten sonra hızlıca yanağıma bir öpücük kondurup gitti. Eğer bu veda öpücükleri sürekli hale gelecekse buna alışmam gerekecekti.

Şap diye yanağıma iğrenç kokulu ve yeşil bir şey geldi. Bella, kendi yanağından da yeşil lapa kayarken kıkırdadı. Jules mutfaktan, “Yeğenin yine etrafı mı dağıtıyor?” diye bağırdı. Arkasında olursam etrafa daha az zarar verebileceğini düşünerek Bella’yı sandalyesinden alıp kucağıma oturttum. “Hayır, yeğenim mükemmel bir kız, öyle değil mi tatlım?” dedim. Ben suratını temizleyip yapış yapış tuttuğu kaşığı hemen elinden aldığım sırada Bella kıkırdayıp bacaklarını salladı.

Jules’un bana söylediğine göre brokoli ve karnabahar püresi olan şeyden bir kaşık almak için Bella’nın yumuşak ve sıcak başına doğru eğildim. Süt, pudra ve bebek losyonu karışımı harika bir kokusu vardı. Saçları aynı Jack’inki gibi koyuydu, burnunu, gözlerini ve çenesini de ondan almıştı, hiçbir şey, onun Jack’in kızı olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Jules elinde şarap dolu iki kadehle içeri gelip birini bana uzattı. Bugün daha önce hiç görmediğim açık sarı bir bluz giymişti. Saçlarına da balköpüğü rengine röfle yaptırmıştı ve ilk kez gülümseyordu. Onu gülümserken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki o da hayatında değişiklik yapması için benim gibi gaza getirilmiştir. Onu böyle görmek hoşuma gitti, sonuçta hayata bir kez geliyorduk...

Jules’a, “İyi görünüyorsun,” dedim.

“İyi de hissediyorum. Bella’nın uykuları düzene girdi ve artık gündüzleri de uslu duruyor. Ayrıca bundan memnun olmamam gerekir ama Jack’in sigortası sayesinde işe hemen başlamama da gerek kalmadı. Bu sayede bütün günümü kızım ile geçirebiliyorum, çalışmayan bir anne olmak hoşuma gidiyor. Zaten Jack de

Bella doğduktan sonra tekrar çalışmamı istemiyordu, yaşasaydı eminim tüm vaktimi kızımıza ayırmamdan mutlu olurdu.”

“Ona zaten harika annelik yapıyorsun, Bella çok mutlu gözüküyor,” dedim.

Jules, Bella’nın saçlarını kulağının arkasına atarken gururla gülümsedi. Sonra bakışlarını bana çevirip, “Sen de mutlu gözüküyorsun. Harry ne yapıyor?” diye sordu.

Mutluluğumla Harry’nin arasında bağlantı kuramayıp, “O da gayet iyi. Dün bana geçmişe takılı kalmamam konusunda tavsiyede bulundu ve ben de artık renkli kıyafetlerime geri döndüm,” dedim.

Jules, “Senin giyim tarzını her zaman sevmişimdir... Ya da zevksizliğini mi demeliydim?” deyip sinsice sırttıttıktan sonra, “Bir de duyduğuma göre Harry sana evlilik teklif etmiş,” dedi.

Yine konu Harry’ye gelmişti.

“Tam sayılmaz,” dedim, düşüncesi bile beni güldürüyordu. “Yani işte, gerçekten değildi; iş içindi.”

Jules bir muz soyup heyecanla bunu bekleyen Bella’nın eline verdikten sonra, “Harry’yi severim,” dedi.

“Ben de,” deyip Jules’la göz göze gelmemek için Bella’yı kucağımda sallamaya başladım.

“Yani siz hiç...”

“Hayır, asla öyle bir şey olmadı. Biz arkadaşız. O beni o şekilde görmüyor. Ayrıca kadınlarla arasının nasıl olduğu malum. Önceden her hafta başka bir kadınlaydı. Adam tam bir çapkın.”

“Belki de hayatının kadını arıyordu. Biliyorsun Jack de öyleydi. Bir akşamı iki kadınla geçirmiş olmasıyla bilinirdi.”

“Yok artık, aynı anda bir sürü kadınla çıktığını biliyordum ama bunu yatağa taşıdığını bilmiyordum!”

Bunu duyunca Jules ağzından şarap püskürttü, Bella da kı-kırdayıp ağzındaki ahududuları fıskırtmaya çalıştı. “Öyle değil. Jack bir gece bir kadınla birlikte olmuş, sonra kadın Jack’i bırakıp gidince Jack de aynı geceyi başka bir kadının yanında sonlandırmış.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“O başka kadın bendim de ondan.”

Ağzım açık kalmıştı. “Jack’in birkaç saat önce başka bir kadınla beraber olması seni rahatsız etmedi mi peki?”

Jules döktüğü şarabı paspasla sildiği sırada omuz silkip, “O zamanlar ciddi bakmıyordum. Ayrıca o zamanki eski kız arkadaşım tam bir salaktı bu yüzden kendimi bir sıfır önde görüyordum. O geceden sonra görüşmeye başladık, akşamları orada burada görüşüyorduk, sonra o görüşmeler her akşam olmaya başladı. Ve Jack benden başka kimseye bakmadı,” dedi.

“Değişir diye endişe etmedin mi?”

Jules büyük bir şekilde gülümsedi. “Kendini bir şey sanan biri gibi gözükmem çünkü duygularımız tamamen karşılıklıydı ama kardeşinin bana delicesine âşık olduğunu görebiliyordum. Beraber geçirdiğimiz sekiz yıl boyunca o bakışı hiç değişmedi.” Bunu duyunca gülümsedim. Jules

konuşmaya devam etti. “Bence Harry d öyledir. Hayatının kadını arıyordur.”

“Aradığını sanmıyorum. Açıkçası Harry ne aşka ne de hayatının kadını bulabileceğine inanıyor.”

“Of, bu saçmalık! Çocukken kalbinin çok kırıldığını biliyorum ve bu yüzden tekrar üzülmemek için âşık olmaktan kaçınıyor ama kendisi için doğru kadını bulduğunda onu asla bırakmayacaktır.”

Taş kesildiğimi hissettim. “Çocukken kalbi çok kırıldı derken neden bahsediyorsun?”

Bir anda Jules’un beti benzi attı. “Bildiğini sanıyordum,” dedi.

“Tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana aşka inanmadığını söyledi. Ben de kısa bir süre önce üzücü bir ayrılık yaşadığını düşünmüştüm. Benim bilmeyip senin bildiğin şey ne?” diye sordum. Bunun üzerine Jules arkasını dönüp Bella’nın oyuncaklarını toplamaya başladı. “Bundan hiç bahsetmemeliydim. Ama Harry’yle çok yakınsınız, o yüzden biliyorsunuz sandım.”

“Bana geçmişinden pek bahsetmedi. Bir tek ailesiyle görüşmediğini biliyorum,” deyip yutkundum. “Yoksa ona bir şey mi yaptılar?” diye sordum.

“Hayır, dövülme ya da tacize uğrama gibi bir şey değil. Bunu sana anlatmak bana düşmez. Ben de zaten Badger ağzından kaçırıp bana söylediği için biliyorum. Neyse sana hiçbir şey söylemedim farz et.”

Keşke bunu yapabilseydim. Jules'u daha fazla sıkıştırıramayacağımı biliyordum. Zaten Harry bunu bilmemi isteseydi söylerdi. Jules oyuncakları büyük bir sandığa atıp kadehini eline aldı, sonra da girdap olacak şekilde döndürüp dikkatle bardağın içine baktı. "Harry'ye iş teklifi yapıldığını biliyorsun değil mi?"

Bunu duyar duymaz içtiğim şarap genzime kaçtı ve geçmesi için birkaç kez öksürdüm. Jules ne çok dedikodu biliyordu, özellikle de Harry hakkında.

"Bu nerede ve ne zaman oldu?"

"Geçen hafta. Çok iyi bir maaşı olabilirdi. Sen ne kadar veriyorsun bilmiyorum ama bu miktarın yanına yaklaşılabileceğini sanmıyorum. Şirket arabası, ilerisi için emeklilik planı, özel sağlık sigortası artı şirkette kar getirecek hisseler teklif ettiler."

Ağzım açık kaldı ve "Harry büyük şirketleri ve büro işlerini sevmez ki. Her zaman da bir daha asla öyle bir yerde çalışmak istemediğini söyler. Amerika'da reddettiği iş teklifini hatırlasana."

"Şu hayalindeki işi mi?"

"O, hayalindeki iş değildi."

"Ama birkaç ay boyunca sürekli bu işten ve ne kadar heyecanlı olduğundan bahsedip durdu."

Gerçekten de Harry'yle ilk tanıştığımız zamanlar onun New York'a taşınıp muhteşem bir işe sahip olmak gibi büyük bir planı vardı. Ama sonradan bana gelip bu konuda tereddütleri olduğunu söyledi.

“Anlaşılan o ki insanlar şirketlerin birleşmesinden ve yeni CEO’nun yerini alacak kişiden memnun değillerdi. Harry de bütün bu olaylarla uğraşmak istemedi. Dedğim gibi o büro işlerini oldum olası sevmez.”

“Öyle diyorsun ama sözleşmeyi Jack öldüğü zaman iptal etmedi mi?”

O an dilim tutuldu ve konuşamadım. Olamaz. Harry benim için ve benim yanımda olmak için sözleşmeyi iptal etmiş olamazdı. Hayalindeki iş olsaydı iptal etmezdi.

“Demek istediğim, Harry’ye hep muhteşem iş teklifleri geliyor ve o hepsini geri çeviriyor. Ne kadar bonkör olduğu da düşünülürse Connected’dan aldığı para elbet bitecek. Öyle bir maaşı reddetmek kolay olmasa gerek.”

“Nasıl bir maaş?” diye sordum ve miktarı duyunca kanım çekildi, benim verdiğimin neredeyse beş katıydı.

“Asıl soru şu, neden işinden ayrılmıyor?”

“Şirketimizde çalışmayı sevdiği için. Bu artık onun da şirketi, zaten bizi bu günlere getiren Harry.”

“Senin ve şirketin hatırına gitmiyor olabilir ama bence başka bir şey daha var.” Jules donuk mavi gözlerini kırpmadan bana bakakaldı.

“Ne yani, bunun sebebi ben değilim, değil mi?”

Jules ayağa kalkıp gülümsedi ve “Bir düşün bakalım,” deyip mutfağa gitti. Zaten dediklerini düşünmek dışında bir şey yapacak durumda değildim.

Metroya binip oturdum, çantama bakıp içindeki zarfın patlamaya hazır bir bomba olduğunu hayal ettim. Bütün gece boyunca Harry'yi, Amerika'dan gelen iş teklifini ve diğer fırsatları geri çevirmesinin nedenini düşünüp durdum ama gecenin sonunda Jules bana bu zarfı uzattığında bütün bu düşünceler kafamdan çıktı.

Tren başka bir istasyona yanaşıp durdu.

Mektup Jack'tendi. Jules mektubu Jack'in eşyalarının arasında bulmuştu. Bir tanesi onun, bir tanesi benim ve bir tanesi de Bella içindi. Benim mektubumu tabii ki açmamış ve gecenin sonunda bana vermişti. Mektubu onun yanındayken okumamı istediği belliydi ama ben yalnız kalıp okumak istiyordum. Mektubu okuduktan sonra mektupta ne yazdığını ona söyleyeceğime söz verdim. Şu an mektubu açmak için sabırsızlanıyordum ama metroda cuma gecesi sarhoşları ve eğlenmeye çıkan insanların arasında okumak istemiyordum. Olabildiğince hızlı bir şekilde minik daireme gidip Jack'in yazdıklarıyla baş başa kalmak istiyordum.

Aylar önce bana ne söylemek istemiş olabilirdi? Neden bunları son günlerinde söylememişti? Her şey o kadar çabuk olmuştu ki... Lösemi teşhisi konulduktan altı ay sonra ölmüştü. Ama son güne kadar hep formunda, güçlü ve neşeliydi. Hastalığın, moralini bozmasına hiçbir zaman izin vermedi. Gözümüzün önünde ölmeden bir hafta önce durumu çok kötüydü ama o, son günlerinde bile hâlâ bizlerle şakalaşıyordu. Yeni Zelanda'dan annemle babam yanımıza gelmişti. Ben, Jules, Harry, Badger ve Jack'in bir sürü arkadaşı, Jack uyanmamak üzere uykuya daldığında hepimiz yanındaydık. Ve şu an elimde onun mektubu vardı.

Metro, ineceğim istasyona geldi, evime giden yolda hızlı adımlarla ilerledim. Şehir merkezine çok yakında oturuyor olsam da oturduğum bölge çok sakindi. Eski Victoria Dönemi sokak lambaları hafif ışık yayarak önümdeki yolu aydınlatıyordu. Karşı tarafına geçerken alışkanlıktan dolayı Harry'nin evine baktım ama evi boş gözüktüyordu.

Evin kapısındaki merdivenleri, sonrasında da üst kattaki daireme çıkan merdivenleri koşarak çıktım, daha kapım kapanmadan zarfı yırtmaya başlamıştım bile. Elimde tuttuğum mektuba baktım. Mektubu açıp Jack'in sekiz ay önce yazdığı kelimeleri bir çırpıda okumak istiyordum. Ama aynı zamanda içimde bir korku da vardı. Salonda fır dönmeye başladım. Bir anda bunu yalnız yapmak istemediğimi fark ettim. Cep telefonumu kapıp Harry'nin numarasını çevirdim. Saat geç olmuştu ama evde olmadığına göre belli ki uyanıktı. Harry telefonu açmadan önce birkaç kez çaldırdım.

Sesi boğuk geliyordu. "N'aber?"

"Harry, müsait misin?"

Harry cevap vermeden önce duraklayıp, "Sen iyi misin?" diye sordu. Sesimi çıkarmadım. Mezardaki birinden gelen mektubu okurken Harry'nin elimi tutmasına ihtiyacımın olması gerçekten acınacak bir durumdu. Ama biliyordum ki mektubu açınca biriken bütün üzüntüm ortaya çıkacaktı ve bu olduğunda yalnız olmak istemiyordum. Ama Harry zaten son birkaç aydır hep yanımdaydı, cenazede ve sonrasında ben bir anda ağlamaya başladığımda bana sarılıyordu ve daha geçen gün beni

neşelendirmek için dışarı çıkarmıştı. Bir anda bu isteğimde tereddüt ettim. Yine de Harry sessizliğimi anlamıştı ve “İki dakikaya oradayım,” dedi. Tam karşı çıkacaktım ki karşı taraftaki ses kesildi. Telefonda cızırtılı bir ses geldi, belli ki Harry telefonu kapatmadığının farkında değildi.

Harry birine, “Bana öyle bakma. Biliyorum keyfin yerindeydi ama Suzie’nin bana ihtiyacı var,” dedi. Muhtemelen bu Seksi Samantha’ydı. Bunu duyunca ister istemez irkildim. Samantha ona bir şey söyleyip söylemedi mi ya da ters ters bakıp bakmadı mı bilmiyordum ama Harry, seslerden anlaşıldığı kadarıyla giyinirken konuşmaya devam etti. “Biliyorum, biliyorum! Özür dilerim. Lanet olsun, biliyorsun ki sen hayatımdaki en önemli kadınsın. Önceliklerimi gözden geçirmeliyim biliyorum ama Suzie de benim için bir hayli önemli.” Harry’nin Samantha’yla arasının kötüleşeceğini bilmeme rağmen gururum okşanmış bir şekilde gülümsedim. Harry tekrar, “Sen şimdilik keyfine bak, ben en kısa süre içinde geri döneceğim,” dedi. Harry’nin Samantha’ya verdiği öpücüğün sesini duydum ve sonrasında tekrar bir cızırtı duyuldu, belli ki Harry tekrar telefonunu eline almıştı. Harry’nin basamaklardan aşağı koştuğunu ve kapının çarparak kapandığını duydum sonrasında da ses kesildi.

Hay aksi. Hayatta en son isteyeceğim şey, Harry’yle kız arkadaşları arasına girmekti. Buraya saçma sapan bir mektup için geldiğini anlayınca heyecanlı kız arkadaşını bıraktığı için tepesi atacaktı. Harry’nin kapıyı açıp merdivenlerden koşarak çıktığını duydum. Eyvah, eyvah, eyvah.

Salona girer girmez endişe dolu yüzümü görünce gelip bana sarıldı. O yüzümü bağrına basarken boğuk bir sesle, “Of Harry, çok özür dilerim, seni hiç aramamalıyım,” dedim.

“Hayır aramalıydın. Her zaman için aramalısın,” dedi.

“Tutkulu bir akşamı böldüğümün farkında değildim,” dedim. Biraz geri çekilip şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Seni Samantha’yla konuşurken duydum.”

Harry bir kahkaha atarak, “Jemima’yla konuşuyordum,” dedi. Bir an için Samantha’dan ayrılıp başka bir kadına geçip geçmediğini düşündüm çünkü Harry için bu olasıydı ama sonradan sevimli kedisini hatırladım. “Uyuyakalmıştım, Jemima da göğsümde yatıyordu. Yerinin değişmesinden rahatsız oldu.”

Bunu duyunca güldüm. “O halde lütfen ona en içten özrümü ilet. Seni de uyandırmak istemezdim, o yüzden senden de özür dilerim.”

Harry sorun değil anlamında omuz silkip, “Aman, ne olacak,” dedi.

“Aslında bir şey yok, yani ciddi bir şey değil,” dedim. Of, Harry benden nefret edecekti.

“Hayır, bir şey olduğu kesin yoksa beni aramazdın,” dedi.

Tanrım, bu adamı seviyordum.

Bana, “Mektubu okudun mu?” dedi. “Hayır, okurken yanımda olmanı istedim,” diye cevapladım. Bana gülümseyip, “Bundan gurur duydum. Peki mektubu nereden buldun?”

“Dün Jules’la akşam yemeği yedik, Jack’in eşyalarının arasında bulmuş.”

Harry beni yanına çekip kanepeye oturttu. “Dünyalar güzeli yeğenin nasıldı?” Kafamı dağıtmaya çalışıp zaman kazanmaya çalışıyordu. Ben de elimdeki mektupla birlikte yanma kıvrılıp böyle olmasına izin verdim. “Yeğenim çok güzel ve her gün daha güzelleşiyor. Tanrım, aynı Jack’e benziyor. Saçları onunki gibi koyu ve gözleri de tıpkı Jack’inkiler gibi. Ayakları bile benziyor. Babasını asla tanıyamayacak olması içimi acıtıyor. Jack çok mükemmel bir baba olacaktı.”

“Aslında babasıyla tanıştı. Jack de onu kollarına alabildi. Bella büyüdüğünde ona babasını anlatabilirsin. Jack’in sana yaptığı bütün şakaları sen da Bella’ya yaparsın.”

“Bak bu hoşuma gitti.”

Harry mektuba bakıp, “Benim sana okumamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Kendim okumak istiyorum,” dedim. Mektuba bakıyordum. O da mektuba bakıyordu. Keşke mektuplar Harry Potter’daki gibi açmak istesenez de istemesenez de içinde yazanı size bağırıyaydı.

Harry kolunu omzuma atıp, “Hadi hayatım. Bu senin için büyük bir olay biliyorum ama Jack’in ne yazdığını öğrenmek için can atmıyor musun? Şahsen ben atıyorum,” dedi. Hızlıca kapak kısmına başparmağımı geçirip eve gelir gelmez ucunu yırttığım zarfı açtım. İçinde küçük bir mektup vardı, demek ki içinde bir sürü ağabey nasihati yoktu. Mektubu çıkarıp açtım. Harry, mektubu okumak için bir centilmen gibi önce benim okumamı bekleyecekti. Okumaya başladığım sırada Harry’nin boynumu okşadığını fark ettim.

Beşinci Bölüm

*S*evgili Kokarca,

Çocukken Jack bana Kokarca Sue ismini takmıştı, muhtemelen çocuklara söylenen “boklu popo” ya da sadece “boklu” yakıştırmasının benzeriydi. Gülümsedim. Ağabeyimi çok seviyordum.

Evet şu an ölüyüm ve bu berbat bir durum. Ve sana çok güzel bir eşek şakası hazırlamıştım. Şakayı hazırlamak aylarımı aldı ve tam da sana bunu yapacağım sırada lösemi olayı çıktı. Jules'dan şakayı devralmasını istedim, bu yüzden arkanı kollasan iyi edersin. Öleceğim için içimde ukde kalan tek şey, Mario Kart'ta sana bir daha gününü gösteremeyecek olmam. Her zaman için senden daha iyi yarıştığımı biliyorsun ve en son oynadığımızda da sırf kemoterapiden dolayı yorgun düştüğüm için kazandın. Yine de hastalığımдан dolayı benim kazanmamı sağlarsın diye düşünmüş-

tüm ama maalesef yanılmışım. Ölüm döşeğindeki bir adamı video oyununda yendin, artık bu acıyla nasıl yaşayacaksın bilmiyorum. Benim kazanmama izin verebilirdin.

Yazdıkları beni güldürdü.

Sen de şunu bil ki intikam olarak yatağına ve evinin birkaç yerine ayak tırnaklarımı sakladım. Ayak tırnaklarından tiksindiğini biliyorum. Ne zaman ayak tırnaklarımdan birini bulsan beni düşün ve seni izlediğimi bil. Ama öyle koruyucu bir ağabey olarak değil, şeytani ve sinsice izleyen bir ağabey olarak. Sırf seni korkutmak için zincirlerimi şangırdatıp hırlayarak evin içinde dolaşacağım. Yemin ederim dirilebilsem gelip sana musallat olurum.

Tamam, şimdi de biraz ciddi konulardan bahsedelim. Jules'la bu konuyu konuştum ama son haftalarda bir türlü seninle bir araya gelip konuşamadık. Bella'nın vaftiz annesi olmanı istiyorum. Onun mükemmel bir teyzeye ihtiyacı var ve hayvanat bahçelerine ziyaretlerden gece yatılı kalmalara kadar onu sonuna kadar şımartacağını ve hep onun yanında olacağını biliyorum. Aynı zamanda Jules'un başına bir şey gelirse kızımı senden başka kimsenin büyütmesini istemeyeceğimi de biliyorum.

Boğazıma takılan yumruyu geçirmek için yutkundum.

Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Ve mutlu olmanı istiyorum. Seni çok iyi tanırım ve her şeyine bahse girerim ki şu an sen bunu okurken Harry yanında oturuyor ve muhtemelen elini tutuyordur. Ona selam söyle ve Chelsea'nin berbat bir takım olduğunu söyle ki tepesi atsın.

Harry'ye, "Jack sana selam söylüyor," dedim.

O da gururla gülümseyerek, “Benden mi bahsetmiş?” dedi.

“Evet, bir de Chelsea’nin berbat olmasından.”

Fanatığı olduğu takıma yapılan hakaretin üzerine Harry’nin gülümsemesi bir anda kayboldu ve “Chelsea’nin berbat olmasını ona göstereceğim. Sırf ölü olduğu ve onunla karşılıklı tartışamayacağımı bildiği için böyle konuşuyor,” dedi.

“Seninle uğraşmayı severdi,” dedim. Harry tekrar içten bir şekilde gülümseyip, “Başka ne demiş?” diye sordu.

“Gel bak,” deyip onun da okuyabilmesi için yanına yanaştım.

Ve senden bir isteğim daha olacak. Bunu son arzum olarak düşün, bir adamın son arzusunu yerine getirmezlik yapamazsın. Harry’ye onu sevdiğini söyle. Onu uzun zamandır sevdiğini ve ona hep âşık kalacağını söyle.

Korkudan nefesimi tutarak mektubu şak diye Harry’nin elinden kaptım.

“Ne oldu?”

“Ne kadarını okudun?”

“Ayak tırnaklarından bahsettiği yerdeydim, ver de geri kalanını da okuyayım.”

“HAYIR! Olmaz. Özel şeyler yazıyor,” dedim ve sıçrayarak yanından uzaklaştım.

“Biz birbirimizden bir şey saklamayız, her şeyi söyleriz,” deyip koyu gözleriyle şüphelenmiş bir şekilde bana baktı. “Bana mektubu zorla elinden aldırtma.”

“Bir şey yok aslında, sadece... Bana özel.”

Harry ileri atlayıverdi, ben de tam dönüp koşmak üzereydim ki beni belimden yakalayıp kendine çekti. Mektubu elimden kapıp ben yetişemeyeyim diye havaya kaldırdı. “Harry lütfen okuma!” derken elinin olduğu yere sıçramaya çalıştım ama yetişemedim.

“Bakalım benden sakladığın bu kirli çamaşır neymiş,” dedi ve hızlıca okumaya başladı. “Yaa, senin Bella’nın vaftiz annesi olmanı istiyormuş, çok sevindim. Ve seni sevdiğini yazmış, bu da tatlı, bana selam söylemiş, Chelsea berbatmış...”

Öyle bir çaresizlik içinde, “HARRY RİCA EDİYORUM!” diye bağırdım ki Harry okumayı bırakıp bana baktı. “Bunu gerçekten okumamı istemiyorsun değil mi?” Başımı deli gibi hayır anlamında salladım. Yanaklarım utançtan yanıyordu ve küçük düştüğüm için gözlerimin dolduğunu hissediyordum. “Lütfen okuma, sana yalvarırım,” dedim. Kollarını benden çekip hiçbir şey söylemeden mektubu geri verdi. Mektubu yakaladım ve rahatladığım için neredeyse yere yığılacaktım.

“Çok mu kötü bir şey yazıyor?” diye sordu. Ondan uzaklaşıp odanın karşı tarafına oturdum ve nabzımı normale döndürmeye çalıştım. “Hayır değil ama Jack’in sadece benim bilmemi istediği bir şey. Ona özel bir şey,” dedim ama yalan söylediğimi anlar diye gözlerine bile bakamadım. Elimde buruşan mektubu düzeltip okumaya devam ettim.

Harry’ye onu sevdiğini söyle. Onu uzun zamandır sevdiğini ve ona hep âşık kalacağını söyle. Her şeyin üzerine bahse girerim ki

o da anında aynı şeyi söyleyecektir. O hayatına girdiğinden beri kimseye bakmadın ve eğer seninle aynı hislere sahip değilse de en azından gerçeği bilirsin, en azından içinde ukde kalmaz ve kim bilir belki de hayatına devam edersin. O ne hisse derse hissetsin, hep senin en iyi dostun olarak kalacak; bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Git ve ona şu an söyle, yoksa her gece kapıları çarpıp muslukları açar ve bütün hayalet arkadaşlarımı da çağırarak sana musallat olurum. Hislerini ona söyle Suzie, kaybedecek neyin var ki?

Seni her zaman seveceğim

Jack

(Mario Kart Dünya Şampiyonu)

Jack haininin yazdıklarına baktım. Madem Harry'nin yanımda oturacağını tahmin ediyor ve onun da okuyabileceğini biliyordu neden bunları yazdı? Ayrıca nasıl oluyor da bilebiliyordu? Hayatımdaki hiç kimse, en yakın arkadaşıma feci bir şekilde abayı yaktığımı bilmiyordu. Bundan kimseye bahsetmemiştim, hele ki patavatsız ve dedikoducu ağabeyime. Kafamı kaldırıp mektubu ona okutmaktan vazgeçtiğim için kırıldığı her halinden belli olan Harry'ye bakıp, "Gerçekten önemli bir şey değil," diye tekrar ettim. Harry hâlâ ikna olmamıştı. Ayağa kalkıp mektubu dikkatlice katlayarak cebime koydum. Sonra Harry'ye gidip sarıldım ve "Geldiğin için teşekkür ederim, sen yanımda olunca her şeyin üstesinden daha kolay gelebiliyorum," dedim.

İsteksizce bana sarılıp, "Sana özel olan şeyler hariç," dedi.

Ne diyeceğimi düşündükten sonra, “Söz veriyorum, zamanı gelince söyleyeceğim. Sadece şu an buna hazır değilim,” dedim. Böyle söylemem onu yumuşatmış olacaktı ki bana daha sıkı sarıldı. “Biraz daha yanında kalmamı ister misin?” diye sordu. Kafamı evet anlamında salladım.

“Peki Mario Kart oynamak ister misin?”

Gülümseyip, “Nereden bildin?” dedim. Televizyonun altına eğildiği sırada, “Ben oyunu başlatırken sen de bize içecek bir şeyler getir,” dedi.

Mutfağa gidip buzdolabına yaslandım ve mektubu tekrar okudum. İçerden Wii’nin sesi geliyordu. Harry’ye hislerimi söyleyecektim, eğer Jack’in istediği buysa, isteğini yapacaktım. Ama bunu yapacak cesareti bulmak için çok daha fazla içmeye ihtiyacım vardı. Mektubu tekrar cebime koyup salona geri döndüm. Harry bana konsolu uzattı ben de ona şişesini uzattım.

Bana, “Yalnız sana kıyak geçmeyeceğimi bil,” dedi.

“Zaten böyle bir şey yapmanı beklemiyorum.”

“Bu sefer Jack için oynayalım.”

“Bu hoşuna gidecektir, hele bir de sen kazanırsan.”

“Kaybetmeyeceğim.”

En yakın arkadaşşıma baktığım sırada içkimden bir yudum aldım. “Göreceğiz.”

Ertesi gün uyandığımda başım patlayacakmış gibi hissediyordum. Sabahın erken saatlerine kadar oturduğumuz, uzun bir gece olmuştu. Sarhoş olmuştuk, Mario Kart ve sonra ikimizin de pek başarılı olamadığı, beceri ve denge gerektiren başka oyunlar oynadık. Bir süre sonra hem yorgunluktan hem de sarhoşluktan hareket edemediğim için kanepenin üzerine düştüm. Ondan sonrasını pek hatırlamıyordum.

Üzerimde büyük bir ağırlık vardı ve hiçbir şekilde hareket edemiyordum. Bir gözümü açtım ve Harry'nin yüksek sesle horlayarak üzerimde yattığını gördüm. Odanın her yerine gün ışığı dolduğu ve beni rahatsız ettiği için gözümü kapattım. Harry'nin horlamasının vücudumda yarattığı titreşim çok tatlıydı ve kedilerin mırılamasına benziyordu. Harry normalde horlamazdı; demek ki bu, içmenin ondaki yan etkisiydi. Kendi kendime gülümsedim. Sevgililer Günü'ne sevdiğim adamla uyanmak hiç de kötü bir başlangıç sayılmazdı.

Bir an için gözlerimi kapatıp acaba tekrar uykuya dalabilir miyim diye düşündüm ama Harry'nin elinin nerede olduğunu fark eder etmez gözlerim aniden açıldı. Neden daha önce fark etmemiştim? Aşağı doğru baktım ve tahmin ettiğim gibi, Harry'nin, hayatı buna bağılıymışçasına sol göğsümü sıkıca tuttuğunu gördüm. Elini göğsümde görmek beni heyecanlandırdı ve karnıma doğru uzanan bir sıcaklık hissettim. Oysa Harry uyanıp elinin orada olduğunu görse çok utanırdı. Dikkatlice parmaklarından birini göğsümden kaldırmaya çalıştım fakat o kadar sıkı tutuyordu ve parmaklarındaki kaslar bile o kadar güçlüydü ki buna karşı koyamazdım. Elimi göğsüme götürüp

onun elini itmeye çalıştım ama bu da fayda etmedi. Kanepede yatıp bir sonraki hareketimin ne olması gerektiğini düşünürken Harry kıpırdanarak uyandı. Bana bakıp utangaç bir şekilde gülümsedi, hâlâ elinin nerede olduğunu farkında değildi. Bu olay iki şekilde sonuçlanabilirdi: Elinin nerede olduğunu fark ettikten sonra bu hoşuna gidecekti ve sonrası çok ateşli olacaktı. Maalesef ikinci şekilde sonuçlandı ve Harry aşağıya baktı, elinin nerede olduğunu görünce bariz bir şekilde, ‘Iyy!’ diyerek sıçrayıp üstümden kalktı. İğrenme, vereceğini düşündüğüm tepkilerden en sonuncusuydu. Bana dik dik baktı.

“Bana öyle bakma, göğsümü elinin altına ben koymadım. Dün akşam ben sızdığımda sen hâlâ ayakta Wii oynuyordun. Ondan sonra ne yaptığın seni ilgilendirir,” dedim.

“Özür dilerim, ben hiçbir zaman...”

Ayağa kalkıp, “Biliyorum hiçbir zaman yapmazsın. Asla ve asla, değil mi? Hayatta böyle bir şey olmaz?” dedikten sonra bir hışımla odadan çıkarak doğruca banyoya girdim ve kapıyı kilitledim, çabucak soyunup duşa girdim. Duştan çıktığımda bu konudan bir daha asla bahsetmeyeceğimizi anladım.

Harry ofisten, “İki yüz üç takipçi. Suze, bu büyük bir olay!” diye bağırdı. Ofise girdim. Harry ekrandan kafasını kaldırmıyordu. Ona bakınca yanaklarının kızardığını fark ettim. “Adı Silver Linings olan bir dergi de pazartesi günü köşe yazılarında blogumuza yer vereceklerini bildirmek için beni arayacakmış,” diye ekledi.

“Vay canına, bu gerçekten büyük bir olay!” dedim.

“Biliyorum,” diyerek sırtıttı. “Göğüs kapmaca” olayından bahsetmeyeceğimizi anlayınca bariz bir şekilde rahatlamıştı. “Şey, aslında gitsem iyi olur. Bugün Samantha’yla görüşmem gerek. Artık pazartesi görüşürüz.”

Evlilik teklifi almadan geçirdiğim iki gün. Çölde kısa süre görünen bir vaha gibi gelmişti. Geçen günkü görkemli evlilik teklifinden sonra da Harry’ye birkaç gün ara vermek için gün doğmuştu.

Şelaleleri, zümrüt yeşili yağmur ormanları, turkuvaz denizleri, koalaları, kanguruları, timsahları, beyaz kumlu plajları ve orada bulunan her şey bana bilgisayar ekranından gülümsüyordu. Avustralya muhteşem bir ülkeydi ve her köşesini görmek istiyordum.

Hafta sonu olmasına rağmen yine de gelen e-postaları cevaplayıp MukemmelEvlilikTeklifi.com için araştırmalar yapıyordum. Jack’ten önce mi yoksa sonra mı oldu bilmiyorum ama çalışmak benim için bağımlılık noktasına gelmişti. Boş olduğum her anımda yeni mekânlar ve evlilik teklifleri üzerine araştırmalar yapıyordum. İşimi yapmayı seviyordum. Ayarladığımız bu mekânlarda çiftlerin nişanlanması ve az da olsa kuracakları yeni hayatlarına katkıda bulunmamız beni mutlu ediyordu.

Bu yaz müşterilerimden biri, kız arkadaşını Avustralya’ya götürecekti ve bizden romantik mekânlara ve evlilik tekliflerine dair öneriler istiyordu. Uzun zamandır bu ülkeye gitmek istedi-

ğim için Avustralya'daki mekânlar hakkında araştırma yapmak daha fazla ilgimi çekmişti. Arkadaşım Peri, iki yıl önce Brad'le evlenip oraya göç etmişti. O zamandan beri e-postaları ve Skype konuşmaları sürekli olarak plajda yapılan mangallardan, sörfte, havanın güneşli olmasından, tüple dalmaktan, su kayığı yapmaktan ve Avustralya'nın doğu yakasındaki sahillerin ne kadar güzel olduğundan ibaretti. Onun bana ödünç verdiği parayla onun dairesinde kalıyordum ve ancak bu sayede böyle merkezi ve refahı yüksek bir muhitte oturmaya gücüm yetiyordu. Evin sorumluluğunu almak istemememe rağmen ne zaman muhabbet etsek Peri beni evine taşınmam için ikna etmeye çalışıyordu. Taşınacağı ilk zamanlar onunla gitmem için çılgınca beni ikna etmeye çalışmıştı. Ailem Yeni Zelanda'da yaşıyordu, arkadaşlarımla çoğu da dünyanın dört bir yanına dağılmış haldeydi, bu yüzden görüşebileceğim pek kimse yoktu. Sonra Harry hayatıma girdi ve bütün o İngiltere'den gitme düşüncelerim anında kaybolup gitti. Ama Avustralya'yı görmek istiyordum. Neşe saçan Avustralya güneşinden ben de faydalanmak istiyordum ve bu yüzden para biriktirmeye başlamıştım. Mevduat hesabımın adını "Avustralya Hayalleri" diye değiştirmiştım ve şu ana dek sadece iki yüz kırk altı pound biriktirebilmişim. Önümde daha uzun bir yol vardı.

Tangalooma'daki cennet gibi bir plajın fotoğraflarına bakarken yeni bir e-posta bildirimi geldi. Tarayıcıyı kapatıp e-posta hesabımı açtım. Bildirimi okurken kafam karıştı ve ister istemez kaşlarımı çattım. Harry'nin *Evlilik Teklifçisi'nin Blogu* güncellenmişti. Tüm takipçilerimiz sayfaya üye olmuştu. Böylece bir sonraki yazı yayınlandığı an haberleri olacaktı. Nedense

Harry beni de bildirim gönderilecekler listesine eklemişti. Peki Harry şu an ne gibi bir şey yapacaktı? Bugün bana evlilik teklifi etmemişti. Seksi Samantha'yla buluşacaktı. Bildirime tıkladım ve şaşkınlığım daha da arttı.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

4.Gün: Utanç Verici Bir Şey Yaparak Teklif Etme

Yer: Trafalgar Meydanı

Tarih: Sevgililer Günü

Saat: 13.00

Sevgili evlilik teklifi edecek adaylarım, hiçbir şey aşırı utanç verici şekilde kendini aşağılamak kadar "seni seviyorum" diyemez. Ne kadar utanç verici ya da onur kırıcı olursa olsun eğer kadınıınıza olan aşkınızı göstermek için her şeyi yapmaya razıysanız, yapacağınız şey kesinlikle kötü olamaz.

Yapabilerseniz benim özel Sevgililer Günü evlilik teklifime siz de katılın. Ben dört aslandan birinin yanında olacağım. Siyah ve beyaz giyinmiş birini görürseniz bilin ki o benim.

Trafalgar Meydanı soğuk havaya rağmen her zaman olduğu gibi bugün de tıklım tıklımdı. Güvercinler muhtemelen turistlerin bıraktığı yiyecek artıklarını didiklemek için uçuşuyorlardı.

Dört tane bronz aslan heykeli, meydanın tam ortasında heybetli bir şekilde duruyordu, bense Harry'yi bulabilmek için gözlerimi fır döndürüyordum. Siyah beyaz giyineceğini söylediğine göre, acaba smokinden mi bahsediyordu? Harry'yi smokin giyerken hayal edince kalp atışlarım hızlandı.

Aslanlardan bir tanesinin çevresinde bir insan kalabalığını görünce ben de oraya doğru yürümeye başladım. İlk önce Badger'ı gördüm, açık kırmızı saçları adeta bana yol gösterici olmuştu. Beni sınımsız bir sarımsakla karşıladı. Ona dönüp, "Baksana Badger, Harry bu olaya dahil olman için sana ne kadar para verdi?" dedim. İnsanların aslanın öteki tarafında bir şeye gülüp kıkırdadıklarını görebiliyordum ama neye güldüklerini göremiyordum. Badger bana, "Dalga mı geçiyorsun, kıyamet kopsa da bunu kaçırmazdım," deyip başıyla arka tarafı işaret etti.

Kalabalık biraz azalınca Harry'yi kendine birkaç beden küçük, aşırı dar gelen inek desenli tulum pijamayı giymiş halde gördüm. Elinde sarı bir gülle bana geldiği sırada Harry'nin yüzüne baktım. Gerçekten gülünç görünüyordu. Gülle bana verdiği sırada, "Selam," dedi. Ben de sadece, "Selam," diyebilirdim çünkü aklıma diyecek başka bir şey gelmiyordu.

Başını öne eğip sadece ben duyabileyim diye fısıldayarak, "Jack'i en az senin sevdiğin kadar sevdiğimi bilmeni istedim. O yüzden bu seferki Jack için," dedi. Harry'ye aşk dolu bir şekilde gülümsedim. "Ayrıca burada herhangi bir şey sergilemek için özel bir izin belgen olması gerekiyormuş o yüzden polisler gelmeden önce çok vaktimiz olacağını sanmıyorum. Eğer gelirlerse, direk koş," diye ekleyip bir adım geri çekildi. Polis mi?

Tanrı aşkına, acaba ne yapacaktı ki polisler buraya gelebilirdi? Ona, “Ne? Harry, bir dakika...” derken sözüm yarıda kesildi. Harry bir anda kulak tırmalayan bir ısıklık çaldı. Aslan heykelinin öteki tarafından müzik sesleri gelmeye başladı ve bütün kalabalık sessizliğe gömüldü. Klasik müzik çalıyordu, bu muhtemelen Tchaikovsky’ydi. Badger bir anda elime biraz soğumuş patates kızartmasını tutuştururken Harry de, “Hatırlarsan patates kızartması ve bir balet istemiştin. Öyleyse al bakalım, hem patates kızartması var hem de balet,” deyip sesini yükseltti:

“Bayanlar ve Baylar, şimdi sizlere Ulusal Bale’nin İnek Gölü versiyonunu sunmak istiyorum!”

İnsanlar kahkahalar atarak Harry’ye yol açmaya başladılar. Aslanın arka tarafından on iki tane iri kıyım genç adam el ele tutuşmuş bir şekilde tekmeler atarak bale yapmaya çalışıyorlardı ama bu işte çok kötüydüler. Birden kahkahalara boğuldum. Birden, hepsinin Harry’nin Ragbi takımındaki arkadaşları olduğunu fark ettim. Hepsinin de üstünde inek desenli tulum pijama ve pembe tutu vardı. Gösteri bitmeye yakın, tüm erkekler tekmeler savurup birbirlerinin ayaklarına basarak kaba bir şekilde dans ederken Harry kusursuz hareketleriyle aralarına katıldı. Belli ki daha önce hiç prova yapmamışlardı ve ne zaman bu hareketleri yaparken birbirlerinin canını acıtsalar, kalabalık daha çok gülüyordu. Ben de o kadar çok gülüyordum ki çenem ağrımaya başlamıştı. Müzik hızlanmaya başladığı sırada hepsi ikişer gruplara ayrılıp her yeri tekmeleyen partnerlerini havaya kaldırdı. Her şey arapsaçına dönmüştü ama kalabalık buna bayılmıştı.

Badger bitirmelerini işaret ettiği sırada müzik kreşendoya ulaşmıştı. Harry yanıma gelmek için aralarından ayrılırken balletler de arkada beşer kişilik iki sıra ve önde bir çift olacak şekilde sıraya girdiler. Müzik biter bitmez hepsi arkasını dönüp sırtlarındaki harfleri gösterdi. Kocaman harfler pullarla süslenmişti ve herkesin göreceği şekilde “Suzie, Evlen Benimle” yazıyordu. Harry tek ayağının üstünde dönüp çarpıcı bir final yaparak suratında kocaman bir sırıtişla tek ayağının üzerine çöküp elimi sıkıca tuttu. Kalabalık bir anda bizi alkışlamaya başladı. Tam bu romantik anı kavramaya çalışırken Badger bir anda, “KOŞUN!” diye bağırdı. İnekler kaçışıp kalabalığın arasına yayıldı. Harry de kalabalığın arasına karışmadan önce ayağa kalkıp yanağıma bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Bana özel gösteri, sanki hiç yaşanmamış gibi, ardında soğuk patates kızartması bırakarak saniyeler içinde kaybolmuştu.

Nereye gittiğimi bilmeden aylak aylak dolaşırken farkında olmadan bir tane patates kızartması yedim. Görünüşe göre polis durumdan pek de işkillenmemişti. Sallana sallana yürüyerek kalabalığın neden orada olduğunu görmek için gelmişlerdi ve performansın bittiğini anlayınca da yapacakları en son şey, onlarca iri kıyım ineği kovalamak olacaktı. O sırada çantamdaki cep telefonum titredi ben de çantamdaki kalabalığın içinde telefonumu bulmaya çalıştım. Arayan Harry’ydi. Bana, “Beş dakika sonra fiskiyenin orada buluşalım. Önce üstümü değiştirmem gerek,” dedi.

Hafifçe koşarak yanıma geldiği sırada hâlâ kıkırdıyordum, çok şükür ki kot pantolon ve tişörte geri dönmüştü. Yanıma

oturup patatesimden bir tane alarak, “Ee?” dedi. Patatesin buz gibi olması onu hiç etkilemişe benzemiyordu. “Bayıldım,” dedim. Bir kahkaha atıp kolunu omzuma attı ve “Sevgililer Günü’n kutlu olsun Suzie,” dedi. Ben de, “Şu an beni eğlendirmek yerine Seksi Samantha’yla olman gerekmiyor muydu?” diye sordum. Harry omuzlarını silkip, “Aramalarım dönmeydi,” dedi. Bir an için suratını hüznü kapladı ama bu o kadar çabuk geçti ki acaba ben mi öyle zannettim diye düşündüm. Bu hiç normal değildi. Biz ilk tanıştığımız zamanlar Harry’nin hayatında sürekli başka bir kadın olurdu ama hiçbirine bağlanmamıştı. “Öyleyse bu akşam heyecanlı bir planın yok?” diye sordum. Kafasını hayır anlamında iki yana salladı. “Emimin yoktur. Harry Forbes Sevgililer Günü’nün gecesini yalnız geçirecek, öyle mi?”

“Beni tanıyorsun Suze, ben zaten böyle saçmalıklara inanmıyorum.”

“Yani aşka mı inanmıyorsun?” Kafasını evet anlamında salladı.

Kaşlarımı çattım. Harry’nin âşık olabilme ihtimallerine kendini kapatması kalbini de mutluluğa kapatması anlamına geliyordu. Kendini üzüntüden korumaya çalıştığının farkındaydım fakat hayatına devam etmemesi onun o mutlu ve doğal haliyle uyuşmuyordu. Konuyu biraz daha uzatmaya karar verdim: “Çalıştığımız sektörü hesaba katacak olursak böyle düşünmene anlam veremiyorum. Şimdiye dek bir araya gelip evlenen ve birbirleriyle mutlu bir hayat süren bir sürü çift gördük.”

Bir an için genelde bürünmediği bir ciddiyete bürünüp, “Birini sevmek demek ona güvenmek demektir, ben kimseye güvenemeyeceğimi yıllar önce anladım.”

Benden ne saklıyordu? Geçmiş hakkında çok az şey biliyordum. Daha önce de sormuştum ama bana hep üstü kapalı cevaplar verip sonrasında da konuyu değiştiriyordu. Ben de işin peşine düşmekten vazgeçtim. Elimi tutup, “Sana güveniyorum, sen benim en yakın arkadaşısın. Hatta güvendiğim tek kişi sensin,” dedi. Yine de geçmişindeki sıkıntıları anlatacak kadar güvenmiyordu.

Patates kızartmasından bir tane alıp bana da ikram etti ve ben ağızla kapmak için öne atıldığımda da kasten patatesi burnuma sürdü. Kıkırdadım ve o an konunun kapandığını anladım.

Bu adama âşıktım. Beni hem güldürüyor hem ağlatıyor ve müsait olduğu her an yanımda olmaya çalışıyordu. Kim sadece arkadaşı olan biri için bu kadar zahmete girerdi ki? Ya aşkı bulduysa... Ve bu bensem? Güvenebileceği tek kişi bendim. Jack’in mektubunu arka cebime koydum, ağabeyimin son arzusu beni yiyip bitiriyordu. Harry’ye açılacaktım. Hatta bunu bu akşam yapacaktım. Onu asla kırmak istemiyordum, bunu bilmesi gerekiyordu ve eğer aynı hislere sahip değilse o zaman öyle ya da böyle gerçeği öğrenmiş olacaktım.

Altıncı Bölüm

Kendimi gaza getirmeye çalışarak Harry'nin oturduğu apartmanm merdivenlerinin başında bekliyordum. Jack haklıydı, bunu ona söylemeliydim. Bu böyle, onu uzaktan severek devam edemezdi. Evet ikimiz de garip hissedecektik, özellikle de Harry'nin benimle sevgili olma gibi bir isteği yoksa. Ama bu bizim arkadaşlık bağımızı etkilemeyecekti. Ve eğer etkilerse de... Duraksayıp yutkundum. Eğer arkadaşlığımız etkilendir ve benimle arkadaş kalabileceğini düşünmediğini söylerse de o zaman ben de o sürekli yanımda olmayacağı için hayatıma devam edebilirdim.

Kendime şöyle bir baktım. Kıyafetim iyi sayılırdı, en sevdiğim kot pantolonumu ve çiçekli, şirin bluzumu giymiştim. Eğer şu an korkak bir tavuk gibi kaçarsam, bu akşam buraya ne için geldiğimden hiçbir şekilde haberi olmayacaktı. Daha önce yüzlerce kez eve Çin yemeği söyleyip film izlemiştik, o yüzden

ilk başta her şey normal gelecekti. Ben birkaç kadeh içtikten sonra da işi hiç dolandırmadan Harry'ye âşık olduğumu söyleyecektim. Bunu yapabiliirdim. Kalbim yerinden sıçradı. Bunu yapamayacaktım. Kendi kendime iç çektim. Kesin olan tek bir şey vardı, eğer şu an merdivenlerden çıkıp kapısını çalmazsam yanımda getirdiğim Çin yemeği soğuyacaktı. Tekrar gelen bir kararlılıkla merdivenleri çıkmaya başladım. Ona bunu söyleyecektim.

Zili çaldım. Kapı açılmadı ve içeriden de hiç ses gelmiyordu. Salondan gelen müziğin sesini duyabiliyordum, o halde muhtemelen benim geldiğimi duymamıştı. Dikkatlice tırabzanlardan eğilip dengede durabilmek için bir elimi pencerenin pervazına dayayıp içeriği gözetledim. Harry üstü çıplak bir şekilde kanepede oturmuş, ne olduğunu göremediğim bir şeyi izliyordu ama televizyonun yeri orada değildi öyleyse başka bir şey izliyordu. Tam kapıyı çalmak için elimi kaldıracaktım ki bir kımıldama gördüm. Bu bir kadındı. Seksi Samantha. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı, elinde iki kadeh şampanyayla Harry'ye doğru yürüyüp bir tanesini ona uzattı Harry'nin dizlerine oturdu. Harry'nin gülümseyerek elini Samantha'nın beline doğru götürmesini izledim. Samantha şampanyasından bir yudum alıp Harry'yi öptü. O an hareket edemedim. Şaşkınlıktan donup kalmıştım. Cesaretimi toplamam saatlerimi almıştı ve benim Harry'ye yapmak istediklerimin aynısını şu an Samantha yapıyordu. Ben ayrıldıklarını sanıyordum. Demek ki buraya kadardı. Çok uzun zamandır kafamda tekrarladığım konuşmalar bir anda kaybolup gitmişti. Harry'nin koleksiyon halinde bir sürü kadınla beraber olabileceğini düşünecek olursak bana karşı bir

şeyler hissedebileceğini düşünmem aptalcaydı. Harry beni görmede 1 önce oradan hemen gitmem gerekiyordu.

Eğildiğim tırabzandan kalkmaya çalışırken ayağım kaydı. Cama sertçe bir kafa atıp tırabzandan yuvarlandım ve çalılıkların arasında düştüm. Saniyeler içinde kırmızı renkteki tatlı ekşi sos, erişte ve Harry'nin favorisi olan kajulu karidesler kafamdan aşağı yuvarlanıverdi. Karides cipsleri de ayaklarımın olduğu yere saçıldı. Karides cipslerini üzerimdeki sosu temizlemek için kullanıp kullanamayacağımı düşünürken kafam bozulmuş bir halde düştüğüm duruma baktım. İşin kötüsü yalnız da değildim. Harry'nin kedisi Jamima da çalılıkların arasından gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Sonrasında, yaşadığım durumu umursamadan sinsice yaklaşp suratımdaki sosu yalamaya başladı. Aniden her yerimi suçluluk duygusu kapladı. Bu duygu, Harry ve Samantha'nın beni göreceği korkusuyla ikiye katlandı, ben de Jemima'ya sıkıca sarılıp tüylerinin üzerine doğru ağlamaya başladım.

"Kim var orada?" Yukarıdan Harry'nin sinirli sesini duyar duymaz hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak donup kaldım.

Samantha'nın, "Bir röntgencimiz mi var?" diyen sesini duydum. Ardından Harry'nin önümdeki basamaklara kadar geldiğini duydum. Tıslayarak, "Çalılıkların arasında biri var," dedi.

"Polisi arayayım mı?"

Of Tanrım, her şey ancak bu kadar kötü gidebilirdi. Gerçi polisin beni alıp götürmesi Harry'yle Samantha'nın beni görmesinden daha iyi olabilirdi.

Harry, “Beyzbol sopamı getir,” diye fısıldadı. Samantha’nın evin arkasında doğru koştuğunu duydum. Beyzbol sopasıyla ne yapmayı düşünüyordu? Olaylar çığırından çıkıyordu. Sürpriz kutusundan çıkar gibi ayağa fırlayıp Harry’ye, “Selam!” dedim. Bu sırada erişteler alnımdan ve yanaklarımdan aşağı doğru kayıyordu, çok şükür ki gözyaşlarım, tatlı ekşi sos sayesinde belli olmuyordu.

Harry üstü hâlâ çıplak bir şekilde beni süzdü ve yavaşça, yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “Merhaba,” dedi. O sırada Jemima suratımı yalamaya devam ediyordu. Boş paketi kaldırıp, “Çin yemeğı almıştım. Yeni çıkan zombili filmi izleriz diye düşünmüştüm. Gerçi görüyorum ki sen bu akşamki eğlenceni daha önceden ayarlamışsın o yüzden daha fazla rahatsız etmeyeyim,” dedim. Olabildiğince zarif bir şekilde çalıklıkların arasından çıkmaya çalışırken Harry çoktan merdivenlerden inip yanıma doğru gelmeye başlamıştı bile. “Ee erişte saçlı hanımefendi, bu denediğiniz yeni bir moda mı? Açıkçası ben tulumu tercih ederim,” deyip bir tutam erişteyi saçımdan temizleyerek yere attı. Jemima da kucağımdan yere atlayarak yerdekileri yemeye başladı. Harry, “Üzerindekilerin kan olduğunu sanmıyorum, bir yerin acıyor mu?” diye sordu. Gururum ve kalbimin acıdığı kesindi. Düşmemin verdiğı acı, ruhumdaki acının yanına bile yaklaşamazdı. Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Harry, olağanüstü bir vücuda sahipti, yine geçen akşam yaptığı gibi beni sarıp sarmalasın istedim. Ama belli ki içerde onu bekleyen, harekete geçmeye hazır, istekli ve işinin ehli Samantha’ya sadece sarılıp kalmayacaktı.

“Aa!” Samantha’nın sesi aramızdaki konuşmayı bıçak gibi kesti. “Demek sendin,” dedi. Sesindeki hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. Kafamı kaldırıp Samantha’ya baktığımda Harry bana bakmaya devam ettiği için yerinde duramadığını gördüm. Üzerinde sadece Harry’nin tişörtü vardı, tişört ona yakışmamıştı ama darmadağın saçları ve kırmızı rujlu dudaklarıyla tepeden tırnağa seksi kız arkadaş imajını veriyordu.

Harry’ye dönüp mırıldanarak, “Özür dilerim. Buraya geldiğimde evde başkasının olduğunu fark etmemiştim. Sen beni düşünme, eğlenmene bak,” dedim. Harry’den bir adım uzaklaştım ama elimi yakaladı ve “Gitme,” dedi. “Ne diyeceksin, size üçüncü olmamı mı isteyeceksin?” Harry bir kahkaha atıp “Öyle bir şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Senin yatağında çıplak olman falan...” dedi ve o görüntüyü beyninden silmek istercesine eliyle gözlerini ovuşturdu.

Resmen küçük düşürülmüştüm. Ona dönüp, “Küçük düşürücü düşünceni de söylediğine göre, seni bu düşüncenle baş başa bırakayım,” dedim.

Harry kolumdan tutup, “Bir dakika, ben öyle demek istemedim...” derken kolumu çekerek, “Hayır ben anladım,” dedim.

Harry, “Ben öyle olduğunu pek sanmıyorum...” derken arkamı dönüp yürümeye başladım. Bir akşam daha ne kadar kötüye gidebilirdi?

“Bir saniye bekle.” Samantha’nın bana seslendiğini duydum. Demek ki daha da kötüye gidebilirmiş. Arkamı döndüğümde çimenlerin ötesinden bana doğru koşuyordu, Harry ise merdi-

venlerin başında durmuş, dikkatlice bizi izliyordu. “Harry bana ağabeyine olanları anlattı ve bunu duyunca çok üzüldüm.”

“İı, teşekkürler.” Samantha bana ne demeye çalışıyordu?

“Harry harika biri,” diye devam etti. Onun doğuştan sahip olduğu güzelliğinin yanında ne kadar berbat güzüktüğümün farkındaydım, temkinli bir şekilde, “Evet öyle,” dedim.

“James öldüğünden beri sana destek olduğunu biliyorum.”

“Jack.”

“Bana anlattı, sana acıyormuş.”

Vay. Bunu duymak canımı olması gerekenden daha da çok yakmıştı. Samantha bana bakmaya devam etti, gözlerinden dürüst ve net olduğu belliydi. “Seni severim Suzie ve senin üzülmeni istemem. Sadece... Acıma ve nezaket duygusunu aşkla karıştıрма, çünkü aşk bu değil. Seninle olmak isteseydi, şu an benimle değil seninle olurdu.”

Acımasız dürüstlük bu olsa gerekti.

Harry, “Samantha!” diye bağırdı. Ses tonu, onu uyarır gibiydi. Benimle konuşması hoşuna gitmemişti, gerçi bu, konuşmaktan çok bir nevi uzak durmam için bir uyarıydı. Samantha bana gülümseyip, “İyi geceler,” dedi. Arkasını dönüp yalınayak çimenlerde koştuktan sonra Harry’nin kollarına atılmasını izledim. Harry’nin bana son bir kez bakış atmasından sonra ikisi de eve döndü.

Samantha haklıydı. Harry utangaç biri değildi. Bana karşı bir şeyler hissetseydi şimdiye kadar söylerdi. Harry’nin yata-

ğında olduğum fikrini kovmasından sonra dizlerimin üzerine çöküp bitmeyen aşkıma o akşam ona ilan etmediğim için doğal güçlere teşekkür etmek istedim. Harry bunu Samantha kadar açıkça söylemezdi ki zaten söyleseydi benim için onur kırıcı bir konuşma olurdu.

Arkamı dönüp onlara bakmadan uzaklaşmaya başladım. Evet, canım acımişti ama sonunda gerçekleri öğrendiğim için omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Artık özgürdüm, Harry'nin hareketlerinin ya da cümlelerinin ardında bir anlam aramama ya da günün birinde birbirimizin kollarına atılıp sonsuza dek mutlu yaşayıp yaşamayacağımızı merak etmeme gerek kalmamıştı. Artık bunların hiçbirisi asla gerçekleşmeyecekti. İki yıldır ilk defa hayatıma devam edebilecektim.

Ertesi gün sabah erkenden Jules'un kapısını çaldım. Jules, Bella sabahın köründe uyandığı için muhtemelen uyanmıştır diye düşünmüştüm. Gece boyunca Harry'yi düşündüğüm için pek uyumamıştım ve bu yüzden kafamı dağıtıp onu düşünmem gerekiyordu. Jules kapıyı açtığında bir hayli dağılmış gözüküyordu ve beni görünce gözler fal taşı gibi açıldı.

"Seni uyandırdım mı, özür dilerim kuşum, Bella'yla çoktan uyanmışsınızdır diye düşündüm," deyip yanağından öptüm ve onu hafifçe kenara iterek eve girdim.

"Bella hâlâ uyuyor."

"Bugün dışarı çıkarız, belki Londra Hayvanat Bahçesi'ne gideriz diye düşünmüştüm."

“Süper fikir. Öyle yapalım. Ama bu sabah halletmem gereken birkaç şey var. Seninle saat on ikide orada buluşsak olur mu?”

“Tamamdır.”

“Şu an gecikiyorum da... Kaba davranmış olmak istemem ama...” Bunu derken iyi niyetli bir şekilde sıırıttı.

“O halde senin yerine ben çıkıp Bella’yı giydireyim. Sen duş alıp giyinirken ben de ona kahvaltı yaptırırım.” Merdivenlere doğru yöneldim. Jules, “OLMAZ!” diye telaşla bağırdı. “Yani, Bella sabahları biraz huysuz oluyor da. Benden başkası tarafından uyandırılmayı sevmiyor.”

“Beni zaten tanıyor, bir şey olmayacağından eminim,” deyip merdivenlere yöneldim.

“Suzie, lütfen dur. Ben...” İçeriden gelen oldukça yüksek sesle bir erkek esnemesi Jules’un sözünü böldü. Bu sesin komşunun evinden ya da televizyondan gelmesini umarak Jules’a baktım. O an kendimi çok kötü hissettim. Aynı kişinin sesi merdivenlerden aşağı doğru, “Jules, neredesin? Sana bir şey göstereceğim, büyük bir şey,” dedi. Arkadaşı, erkek kardeşi ya da babasıydı. Öyle olmalıydı. Göstereceği büyük şey de bir hediyeydi, kesin öyleydi. Bahsettiği şey masumca söylenmiş bir şeydi. Aklımın bir köşesinde bu sesi tanıdığımı söyleyen sesi duymamaya çalıştım. Jules’un yalvarmalarını görmezden geleerek bir hışımla merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odasının kapısını açmamla Badger’ı Jules’un yatağında çırlıçıplak yatar-ken gördüm. Beni görünce gözleri kocaman açıldı. “Kahretsin, Suzie, bekle bunu açıklayabilirim.” Badger alelacele yataktan çı-

kıp bana doğru gelmeye başladı, ben de yavaşlayarak geri çekildim. Şu an yaşadığım çok kötü bir kâbustu, hem de bir an önce uyanmak istediğim bir kâbus. Buna doğru düzgün bir açıklama getirmesini umarak Jules’a baktım. Edvard Munch’ün “Çılgılık” adlı tablosundaki gibi duvara yaslanıp iki eliyle kafasını tutuyordu. Muhtemelen benim yüzümde de öyle bir ifade vardı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu bu şekilde öğrenmeni istemezdim.”

“O halde bu doğru? Ağabeyimden habersizce Badger’la mı yatıyorsun?” Cümlemin yanlış olması beni daha da mahvetti. Hemen, “Daha sekiz ay oldu,” diyerek düzelttim. “Ağabeyim daha yeni öldü ve sen, onun kuzeniyle çoktan yatmaya başladın. Aileden biriyle devam ettiğin için sanırım sana minnettar falan olmam gerekiyor.”

Badger hızlıca kot pantolonunu iliklerken, “Suzie, düşündüğün gibi değil,” dedi.

“Ve sen, nasıl olur da bana böyle ihanet edebilirsin? Güya arkadaşımıydın. Güya Jack’in arkadaşısydın.”

Bir anda Bella ağlamaya başladı ve Badger onun yatak odasına gidip sakinleştirmeye çalıştığı sırada beni başka bir korku sardı. Badger’ın yeğenimi büyüttüğünü, Bella’nın baba olarak bileceği tek kişinin Badger olacağını düşündüm. Merdivenlerden inip dışarı çıktığım sırada gözlerim yaşlarla dolmuştu. Jules’un peşimden geldiğini duyabiliyordum. Kolumdan tutup beni çekmeden önce iki apartmanı geçecek kadar uzaklaşabilmişim. O da ağlıyordu. “Özür dilerim, niyetim böyle olması

değildi ama olan oldu ve ben çok üzgünüm. Biliyorum bunu söylemem bir işe yaramayacak ama olay sadece birlikte olmak değil. Onu seviyorum.”

Bir anda karnıma ağrılar girdi. “Jack’i de seviyordun,” diye tısladım. “Ölümünün ardından bu kadar kısa süre geçmesine rağmen nasıl birini sevebiliyorsun?”

“Sence bunu ben kontrol edebiliyor muyum? Kendimi çok suçlu hissettim, hâlâ da hissediyorum ama daha fazla kendimi cezalandıramam. Steve’e karşı olan hislerimi inkâr edemem, üzgünüm.”

Steve mi? Steve de kimdi? Yattığı başka bir adam mı? O an Badger’ın gerçek isminin Steve olduğunu hatırladım. Badger, sanki ait olduğu yer Badger’ın beliymiş gibi, kucağında Bella’yla evden koşarak yanımıza geldi. Bella ağlamayı kesmişti ve Badger onun sırtını okşarken o da sıkıca Badger’ın saçlarını tutuyordu. Bella beni gördü ve yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu ve bana sarılmak için ellerini uzattı.

“Bu ne zamandır devam ediyor?”

“Steve, Jack öldüğünden beri bana geliyor.”

“Kocanla paylaştığın yatak daha soğumadan yatağa atladınız değil mi? Umuyorum ki en azından girmeden önce çarşafları değiştirmişsinizdir.”

“Öyle olmadı. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim? Jack öldükten sonra mahvolmuştum. Steve bana yardım etti, evi temizledi, çamaşırları yıkadı, bana yemek bile yaptı. Omzunda ağla-

yabileceğim birinin olması kendimi iyi hissettirdi. Sen de nasıl olduğunu biliyorsun, o dönem yanında Harry vardı. Benimse kimsem yoktu.”

“Ben vardım.”

“Sen kendi yasını tutuyordun. Steve’le önceleri arkadaştık ve bu daha öteye gitmedi.” Derin bir iç çekip devam etti. “İlk kez birlikte olmamız Jack’in ölümünden dört ay sonra gerçekleşti.”

“Dört ay mı!” Jules’u tokatlamak istiyordum. Bunu durdurmak için fiziksel olarak kendimi sıktım.

Badger, “İkimiz de sarhoştuk, böyle olsun istememiştik,” diyerek durumu açıklamaya çalıştı.

“Öyle mi, yani sen takılıp düştüğün için yanlışlıkla yatağına girmeye devam ettin!” diye bağırdım.

“Olaydan sonra günlerce ağlayıp durdum, Steve’le hiçbir şey yapmak istemedim. Tekrar görüşmeyi reddettim. Ama onu çok özlemiştim. Sonrasında haftalarca, aylarca hiçbir şey yaşamadık ama tekrar görüşmeye başlamıştık. Sanırım iki üç haftadan beri de sevgiliyiz.”

“Onu seviyorum Suzie, seni böyle incittiğimiz için kendimden nefret ediyorum ama bu, zaman geçirmekten öte bir şey.”

Beraberlikle alakalı kelimeler canımı acıtıyordu. Bella şefkatle Badger’in omzuna yaslandı. Oluşturdukları çekirdek aileye bakıp, “Peki Jack’in nasıl hissedeceğini hiç düşündünüz mü?” diye sordum.

Jules'un gözleri tekrar doldu. "Umarım beni mutlu gördüğü için o da mutludur. Umarım zamanla sen de benim için mutlu olursun," dedi.

"Boşuna beklersin."

Yürüyerek yanlarından uzaklaştım ve köşeyi dönene dek gözyaşlarımı zor tuttum.

Tepesinden baloncuklar gibi su fışkırtan, taştan yapılmış minik su fiskiyesini izliyordum. Şehirdeki tüm kalabalığın arasında St. Dunstan-in-the-East kilisesi çöldeki bir vaha gibiydi. Yüksek yapıların ve kalabalık yolların arasında böylesine saklı kalmış huzurlu bir bahçe vardı. Bu on ikinci yüzyıldan kalma kilise, İkinci Dünya Savaşı sırasında bombalanmış ve bir daha da restore edilmemiş, onun yerine halka açık bir bahçeye dönüştürülmüştü. Ağaçlar duvarlarından çıkmış, sarmaşıklar da toprak kiliseyi yutmak isteyen dokunaçlar gibi boş camları sarmıştı. Kilisenin kenarlarındaki küçük pervazlarda yabani çiçekler çıkmıştı. Üstü açık çatıdan gelen cılız kış güneşi fiskiyedeki suyu parlatıyordu. Oraya yalnız başıma gitmişim ki zaten istediğim buydu. Ama o sırada büyük bir gölge, güneş ışığını engelleyerek üzerimde belirdi, kim olduğunu hemen anladım. Harry yanıma oturup kolunu omzuma doladı. "Badger aradı."

"Sen biliyor muydun?"

"Evet."

Ona bakakaldım. "Ve bana söylemedin?"

“Bunu söylemek bana düşmezdi.”

“Arkadaşım olduğumu sanıyordum.”

“Öyleyim, öyle olduğumu biliyorsun. Ama bu onların arasında olan bir şeydi. Ne yapacaklarına kendilerinin karar vermesi gerekiyordu. Ben de araya girmek istemedim. Sana söylemem burnumu sokmak olurdu. Jules seni bu olaya dahil etmeden önce bile suçluluk duyuyordu.”

“Bana daha önceden söylemeliydin.”

“Onları durdurabilmen için mi?”

“Evet. Jules onu sevmiyor. Bunun sebebi sadece çektiği büyük acı, bu kadar basit.”

“O halde Jules destek olacak ve onun hayatını düzeltebilecek birini bulduğu için mutlu olman gerekir.”

“Ağabeyim öldükten dört ay sonra Badger’la yattı. Bunun kendimi nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Jack bunu görse çok üzülürdü. Jules’u çok seviyordu. Jack ve Jules, Jules ve Jack. Ve Bella. Onlar mükemmel bir aileydiler, sonsuza dek mutlu olacak, mükemmel bir aile. Ve ölümünden dört ay sonra gidip başkasıyla yatmaya başlıyor. Demek ki belki de Jack’i hiçbir zaman sevmedi.”

“Bu söylediğin saçmalık, bunu sen de biliyorsun.”

İhanete uğramış bir halde ona bakakaldım. “Bu konuda bana hak vermen gerekirdi.”

“Aptallık konusunda yanında olabileceğimi sanmıyorum.”

Ayağa kalkıp, “Demek aptallık ettiğimi düşünüyorsun,” dedim. Bu kez gerçekten sinirlenmiştim.

Harry oflayıp boynunu ovmaya başladı. “İncinmeni anlıyorum. Jules’un hayatına devam ettiğini, Badger’m Bella’nın büyüdüğünü görüp Jack’in bunu asla göremeyecek olması seni üzüyor. Ama eminim sen de Jules’un hayatının sonuna dek tek başına kalmasını istemezsin.”

“Jules’un dört kısa aydan daha uzun bir süre yas tutmasını beklerdim.”

“Dört ay sonra olması kazaraydı. İkisi de Jack’i seven ve birbirlerinden destek bekleyen insanlardı. Biz hiçbir zaman yatmadık ama Jack öldükten sonra kaç gece sen bana sıkıca sarılırken aynı yatakta yattık. Sen benimle teselli buldun. Onları de bizimkinden çok farklı değil. İnsanların yas tutması çeşitlilik gösterir.”

“Ve o yas aşka dönüştü öyle mi? Hiç sanmıyorum.”

“Onun adına mutlu olman gerekir.”

“Mutlu mu?”

“Diyelim ki Jules senin ağabeyinin karısı değil ve bir arkadaşın ve kocası öldükten sonra biriyle görüşmeye başlıyor. Nihayet hayatında yüzünü güldürecek bir şey olduğu için onun adına mutlu olmaz mıydın?”

“Yine de çok erken.”

“Elbette birçok insan böyle düşünüyor. Ama kime ne zaman aşık olacağını önceden bilebiliyor musun? Sence Jules da bunu bilebildi mi?”

“Bella ne olacak?”

“Bella’ya ne olmuş ki? Onun da bir babaya ihtiyacı var.”

Yumruk yaptığım ellerimi sıktım ve “Badger onun babası değil!” dedim.

“Badger onu seviyor Suzie, hem de kendi kızımıymış gibi.”

“Badger’ın Bella’yı sevmeye hakkı yok.”

“Bunu söylemek sence de biraz bencilce değil mi?”

“Şimdi de hem bencil hem de aptal oldum.”

“Jack, Jules’un aşkı tekrar bulabilmesini ve mutlu olmasını isterdi, mektubunda da bunu yazdı. Evet, hiçbirimiz bu kadar erken olmasını beklemiyorduk ama insan mutluluğu yakaladığında o kaçmadan elinde tutmalı. Bence Jack, Jules’un mutluluğu kendisini ve Bella’yı bu kadar seven birinde bulduğunu görseydi çok sevinirdi. Jack’in umduğundan da iyi biri, onlara iyi davranan ve onlar için her şeyi göze alan biri. Badger’ı sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Jules’a ondan daha fazla yakışacak birini düşünemiyorum. Badger da mutlu olmayı hak ediyor.”

Kalbim o kadar kırılmıştı ki. Bu adil değildi. Bu olanların hiçbiri adil değildi. Jack’in burada olup kızını kendinin yetiştirmesi, hayatının geri kalanı ikisinin de birbirini severek, Jules’la geçirmesi gerekiyordu. Ve Harry’nin de benim olması gerekiyordu. Bu hayatta mutlu son diye bir şey yoktu. Bütün bu olanlardan kaçmak istiyordum. Harry’yi her gün görmekten, Badger’dan ve Jules’dan kaçmak istiyordum.

Bir anda ne yapacağımı buldum. Harry'ye, "Göç etmeyi düşünüyorum," dedim.

"Bu biraz aşırı tepki vermek olmadı mı?"

"Artık burada hiç kimsem kalmadı."

"Çok sağ ol."

"Ben sana ayak bağı oluyorum. Daha çok üçüncü tekerlek. Seninle Samantha'nın arasına girmek istemiyorum. Eğer Avustalya'ya yerleşirsem, sen de iyi maaşı olan bir işe girer, benim yüzümden her şeyi bırakmaz ve her üzüldüğümde yanıma gelmeyi bırakırsın ve ben de yeğenimi başka bir adamın büyütmesini izlemek zorunda kalmam." Bu fikir hoşuma gitmeye başlamıştı. Bütün o sahiller, şelaleler ve yağmur ormanları... Başlayacağım yeni bir hayat.

Harry ayağa kalkıp karşıma geçti. "Şimdi beni dinle. Sen asla bana ayak bağı olmadın ve asla da olmayacaksın. Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şey oldu. Çiftleri bir araya getirdiğimiz, dünyadaki en güzel işe sahip olmam bir yana, mükemmel bir arkadaşına da sahibim. Sen iyi yürekli, gönlü zengin, tatlı, komik bir kadınsın ve Samantha gibi birinden ziyade her günümün her saatini geçirmek isteyeceğim birisin. Evet, son zamanlarda zor bir dönemden geçiyorsun. Ama bunu birlikte, arkadaşlarının da yardımıyla atlatacağız, onlardan kaçarak değil. Jules ve Badger da seni seviyor. Bu sabah sen gittikten sonra Badger da kendi evine gitti."

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Çantamı aldığım gibi kiliseden dışarı çıktım.

“Kahretsin Suzie, kaçmak hiçbir şeye çare olmaz.”

Ben yine de yürümeye devam ettim ve Harry tekrar bağırdı-
ğında sesi dışarıdaki gürültünün içinde kaybolmuştu.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

5. Gün: Aşk Her Yerde Stili Evlilik Teklifi

Yer: Suzie'nin evinin önü

Aslına bakarsınız şu sıralar Suzie benimle konuşmuyor. Ben anlayışsız herifin tekiyim. Hayatının en kötü döneminden geçiyor ve ben onun yanında olmalıydım. Söylediklerimde daha dikkatli olmalıydım. Düşüncelerimi ve önerilerimi ona kabul ettirmeye çalışmak yerine omzumda ağlamasına izin vermeliydim.

Kapıyı açmadığı ve telefonlarıma çıkmadığı için bugün güzel Keira Knightley ve (Suzie'nin bana dediğine göre) süper seksi Andrew Lincoln'ın Aşk Her Yerde filmindeki meşhur sahnesi gibi, evlilik teklifi beyaz kâğıtlarla oldu.

Biraz da Ronan Keating'in yardımıyla (adamın değil de 'You Say it Best When You Say Nothing at All' şarkısının olduğu CD'nin mükemmel olacağını düşünmüştüm. Ronan Keating, eğer bunu okuyorsan ve romantik bir herife yardımın dokunsun istiyorsan beni ara) ve üç tane büyük kâğıtla evinin önünde durup ona evlilik teklifi ettim.

1. *Kâğıt: Özür dilerim.*
2. *Kâğıt: Sen benim en iyi arkadaşımsın ve sonsuza dek senin yanında olacağım.*
3. *Kâğıt: Benimle evlenir misin?*

Koşarak dışarı çıkıp kollarıma atıldığını söylemeyi isterdim ama tabii ki böyle bir şey olmadı. Pencereden beni izledi ve sonra da gitti.

Lanet olsun. Kahretsin. Pislik herif.

Uyuyamıyordum. Bencil bir itin tekiydim ve üstüne üstlük somurtkanlığım yine güzel bir evlilik teklifini mahvetmişti.

Tabii ki ben de Jules'un mutlu olmasını istiyordum. Daha geçen gün ona ne kadar iyi gözüktüğünü ve onu tekrar gülümserken görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini söylemiştim. Bütün bunlar Badger'in sayesinde olmuştu, Jules'un hayatından çıkmasını nasıl isteyebilirdim? İlişkinin sonu olmayabilir, gayet doğal bir şekilde çektiği acıdan dolayı da olabilir ama Harry bu konuda haklıydı, Jules, Jack'in ölümünden sonraki aylarda teselliği Badger'da bulduysa bu kötü bir şey olamazdı.

Sadece teselliği cinsellikte aramamasını isterdim. Harry'nin ben yatağımda ağlayarak uyumaya çalışırken bana sıkı sıkı sarıldığı zamanları düşündüm. O dönemler, yas tutarken bile sarılmanın ötesine gitmeyi defalarca istedim. Onun benimle birlikte olmasını istememe neden olan uygunsuz hislerimi bile

ona yansıtmadım. Aslında tek istediğim acıdan hissizleşmiş vücudumdaki kan akışının hızlanmasını, Harry'nin sıcaklığını, teninin tenime değmesini ve tekrar yaşıyormuşum gibi hissedebilmektir. Benim korkudan yapamadığımı yapıp bir adım ileri gittiği için Jules'u suçlayabilir miydim? Ben yapmadım çünkü Harry'ye ihtiyacım vardı. Jack'in ölümünden sonra Harry benim için aldığım nefes kadar önemli hale gelmişti ve onu kaybetmememe sebep olacak herhangi bir şey yapmaya korkar olmuştum. Jack ölmeden önce Harry'yi bir sürü kadınla görmüştüm, Harry'nin bir kadından sıkıldıktan sonra diğerine geçmesine defalarca kez tanık olmuştum. Ben onun öylesine birlikte olduğu kadınlardan olamazdım. Son sekiz ayı atlatabilmemin tek nedeni, Harry'nin bıkmayıp usanmadan sürekli yanımda olmasıydı. Başka bir ülkede onu görmeden yeni bir güne uyanacak olmam ve onun yanımda olmayacağı düşüncesine bile tahammül edemiyordum.

Ama Jules teselliği Badger'da bulmuştu. İlişkileri ciddiye dönebilirdi. Jules, Badger'la evlenip hayatının sonuna dek onunla birlikte olup daha fazla çocuk yapabiliirdi. Böyle düşününce ürperdim. Badger iyi bir insandı, onu seviyordum ama Jules'un Jack'in ölümünden sonra bu kadar çabuk hayatına devam etmesi doğru gelmiyordu. Jules, Jack'in ölümünden sonra çok zayıflamıştı, cildinin tonu griye dönmüştü, gözlerinin altındaki torbalardan uykusuzluk çektiği anlaşılıyordu ve gözlerindeki acıyı görmeye dayanamıyordum. Bana her öyle baktığında içim parçalanıyordu. Onun o günlere geri dönmelerini asla istemezdim.

Harry'nin söyledikleri beynimde çınliyordu: 'Fırsatın varken mutluluğu yakalamalısın.' Ve haklıydı da. Hayatlarında bir kez aşkı bulabilenler bile şanslıydı. Jules'un bulduğu ikinci şansını inkâr etmek bana düşmezdi. Harry'nin haklı olmasından nefret ediyordum. En sinir bozucu olan şey ise, kilisedeyken bile onun haklı olduğunu biliyordum.

Bu, ancak bir şekilde çözüme kavuşabilirdi. Yatak örtüsünü üzerimden atıp spor ayakkabılarımı giydim, merdivenlerden aşağı sonra da çimenlere doğru koşmaya başladım. Harry'nin evinde yine kimse yoktu. Bu kadar merkezde yaşamamıza karşın oturduğumuz yerdeki yeşilliğin gece vakti şehir dışındaymış gibi gözükmesi oldum olası beni şaşırtıyordu. Önce kapıyı yumrukladım, sonra da zili çaldım. İçerisi kapkaranlıktı, evde yalnız olmasını umuyordum. Nihayet cam kapının ardında bir kımıldama oldu. Harry bana doğru geldiği sırada üzerinde şortu hariç hiçbir şey olmadığını fark ettim. Bu adam evinde hep çıplak mı dolaşıyordu?

Kapıyı açar açmaz sokaktaki ışık yüzünden yüzünü buruşturdu. Belli ki onu uyandırmıştım

"Lütfen bana Badger'ın bu sefer de senin yatağında çıplak halde yatmadığını söyle."

Bana kafası karışmış bir şekilde bakarak, "Yatmasa iyi olur," dedi.

"Peki Samantha mı var?"

"Ayrıldık."

Bu sözün üzerine afalladım. “O zaman başka seksi bir kadın?”

Kafasını iki yana sallayıp ayılmak için gözlerini ovuşturdu ve “Pijamaların güzelmış,” dedi. Bana aldığı pijamama baktım. Belki de buraya gelmeden önce üstümü değiştirmeliydim. Gecenin serinliği titrememe sebep olmuştu. “Bak Harry. Söylemek istediğim şey...” Beklemediğim bir şekilde beni elimden tuttu, içeri çekip kapıyı kapattı. “Bu sefer de yeteri kadar ayılamadığım için mi bağıracaksın? Şu kafayla muhtemelen sonradan pişman olacağım şeyler söyleyeceğim.”

“Buraya özür dilemeye geldim.”

“Demek özür diliyorsun, ben de özür diliyorum...” Söylediklerimin saçmalık olduğunu anlatmak istercesine elini havada salladı. “Hadi gel,” deyip uykulu bir halde beni çekiştirip hole doğru yürüdü ve sonra da merdivenlerden çıktı. “Neden olayı bu kadar sakinlikle karşıladın? Senden nasıl özür dileyeceğimi duymak istemiyor musun?”

“Hayır duymak istemiyorum. Ben yatmaya gidiyorum. Beş dakika önce şimdiye dek gördüğüm en güzel rüyayı görüyordum. Acele edersem kalan yerden devam edebilirim.” Yatağa yattı ve hâlâ elimi tuttuğu için ben de yatağa girmek zorunda kaldım.

“Ama sen haklıydın Harry. Ben şirret kadının biriyim.”

“Ben öyle bir şey demedim,” dedikten sonra yatak örtüsünü üzerime çekip gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

“Ama söylediğin her şeyde haklıydın. Jules tekrar aşkı bulduğu için mutlu olmalıyım. Jack de böyle olsun isterdi. Ve yarın gidip Jules ve Badger’dan özür dileyeceğim. Kendini beğenmiş zafer dansını yapmayacak mısın ya da en azından, ‘Ben sana söylemiştim,’ gibi bir şey demeyecek misin?”

Gözleri kapalı bir şekilde uzanıp beni kollarına aldı, başım göğsündeydi ve öylece yatıyorduk. “En iyi arkadaşım, nihayet ağabeyinin eşinin başka bir adamla hayatına devam ettiğini kabullendi. Bunda kutlanacak bir şey yok. Olayı öğrendikten saatler sonra kabullenmenin nasıl güç olduğunu hayal bile edemiyorum ve ne kadar kırıldığını da. O yüzden artık uyumaya çalış, yarın sabah kahvaltını yatağa getiririm ve gidip birlikte özür dileriz.”

Kalbim ona olan aşkla dolup taşmıştı. Saniyeler içinde nefes alıp vermesi yavaşladı. “Harry,” diye fısıldadım. Cevap yoktu. “Harry, sana âşık olmamak için gerçekten çok çaba sarf ediyorum ama hiç yardımcı olmuyorsun.” Harry’den yine cevap gelmedi. Cildi kadife gibi yumuşak ve sıcacıktı. Gözlerimi kapatıp ona daha da sokuldum ve nihayet uykuya daldım.

Yedinci Bölüm

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

6. Gün: Makarnadaki Harflerle Evlilik Teklifi

Yer: Mutfağım

Suzie dün geceyi benim evimde sonlandırdı, tabii ki misafir odasında kaldı. Dün onun için zor geçen bir gündü ve bugün de zor olacak, ben de onu neşelendirecek bir şeyler yapmak istedim. Güne, yatağa gelen kahvaltıda evlilik teklifini görerek başlamaktan daha güzel ne olabilir?

Şansıma, dolabımda Heinz'ın harflerden oluşan makarnası vardı. Yeğenim böyle şeylere bayılıyor, ben de o gelir diye her zaman bu makarnalardan alıyorum. Tostun üzerine spagettiye koyup tabağın kenarına da harflerle yazı yazmayı düşündüm. Makarnayı karıştırırken harflerin parçalanmaması için dikkatlice pişirdim, sonrasında eklemek kızartırken de yemeği ve harfleri tabağa yerleştirdim. Teklif için gerekli harfleri bulmak tahmin ettiğimden de

zor oldu. Bu kendiliğinden gelişen evlilik teklifim hazır olana kadar ekmekler kömüre dönmüş, harfler de soğumuştur, üstüne üstlük ekmekten çıkan duman, yangın alarmını çalıştırdığı için Suzie'nin uykudan uyanmasına sebep olmuştu. Bunun üzerine hemen yumurtaları pişirip Fransız tostı yaptım ve yumurtaları göz şeklinde tabağa yerleştirdim. Ketçapla da gülen surat yapıp teklifimi mükemmel şekilde süsledim ve sıcak harflerden kalanları ekledim. Harfler karman çorman olduğu için Suzie'yi onları yememesi için uyardım. Suzie evin her tarafını saran duman yüzünden hayatta olup olmadığıma bakmak için aşağı inince yatakta kahvaltı planım da mahvolmuştu, böylece biz de kahvaltıyı mutfakta yapmış olduk.

Tepkisi inanılmazdı. Suzie'yi daha önce hiç bu kadar içten gülümserken görmemiştim. Görünen o ki herkesin içinde bir çocuk vardı ve Suzie de harfli makarnayı seviyordu.

Jules'un evinin önünde Harry'yle arabada oturuyorduk.

"Buna hazır mısınız?"

Kafamı evet anlamında aşağı yukarı salladım.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum. Sanki seni buna ben zorlamışım gibi geliyor."

"Hayır, bunu yapmak istiyorum. Tabii ki durumdan memnun değilim, hatta hiç değilim. Ama işte, insan âşık olacağı ki-

şiyi seçemiyor.” Zaten bu kadar kolay olsaydı son iki yılı en yakın arkadaşıma âşık bir şekilde geçirmezdim. “Sadece Jules’un tekrar mutlu olmasını istiyorum ve eğer Badger buna katkı sağlayacaksa ona da razıyım.” Fikrimi değiştirmek istemediğim için arabadan çıkıp uzun adımlarla yoldan yukarı doğru çıktım.

Jules kapıyı açtığı anda özür dilemek ve aramızı düzeltmek için bir şeyler söylemeye çalıştım ama söyleyemedim. Bu olaya hâlâ çok üzüliyordum. Jules’un gözleri doldu ve kendimi bir anda ona sarılırken buldum. Sarılıp iç çektiği sırada ona daha sıkı sarıldım ve gözyaşlarım kazağını mahvetti. Harry’nin bizi içeri sürüklediğini fark ettim ve artık kapıda değil içerideydik.

Harry arkamızdaki kapıyı kapatıp, “Badger! Suyu kaynat, sanırım hepimizin bir an önce bir fincan çaya ihtiyacı var,” dedi.

Badger’ın yere uzanmış bir şekilde Bella’yla oynamasını izlerken Jules’un yaptığı leziz muzlu kekin bir dilimini ağızma tıkadım. Badger’ın kendisinin olmasa dahi bu küçük kıza ne kadar taptığı apaçık ortadaydı. O sırada Harry, bahçede işle ilgili telefon görüşmeleri yapıyordu. Jules’la tekrar ağlaştık ve birbirimizden özür diledik, sonra Harry’yle Badger yüksek sesle ve diplomatik bir şekilde futboldan bahsettiği sırada biraz daha ağladık. Aramızın eskisi gibi normale dönmesi biraz zaman alacaktı ama yavaş yavaş her şey düzeliyordu.

Jules masayı sildiği sırada, “Demek dün geceyi Harry’de geçirdin,” dedi.

Şaşkınlıktan ağızımdaki koca keki yutarak, “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Blogu biz de takip ediyoruz. Çok eğlenceli bir şeye benziyor. Ama bildiğim kadarıyla Harry’nin misafir odası yok. Badger bana olmadığını söylemişti.”

“Hayır var ama misafir odasında yatak yok.” Elindeki çay fincanıyla çaprazıma doğru otururken gülümseyip, “Yani...” dedi. “Yani onun yatağında uyudum. Bu benim için bir şey ifade etmiyor Jules. Bunu daha önce de yaptık.”

“Tabii ki bir şey ifade ediyor, çünkü sen ona âşıkısın.”

Tam o sırada arka kapıdan Harry içeri geldi ve “Kime âşıkısın?” diye sordu. Bunu duyunca Jules’un rengi attı. Bir anda panikle, “Minik Tim,” dedim ama Jules da aynı anda, “Ryan Gosling,” dedi ve önünde duran dergideki Ryan’ı gösterdi.

Harry ikimize de bakıp, “Hangisine?” diye sordu.

“Şöyle ki, Minik Tim hakkında konuşuyorduk ve Jules da onun Ryan Gosling’e ne kadar benzediğini söyledi, ben de ona âşık olduğumu söyleyince Jules, Minik Tim’i kastettiğimi sandı ama ben Ryan Gosling’i kastetmiştim.” BAHANEM hakkında Harry’yle lafladığım sırada Jules ağzı açık bir şekilde beni izledi. Oldukça havalı bir şekilde durumu kurtarmıştım. Harry de söylediklerime kanmış gibiydi ya da benimle dalga geçiyordu ki bu hiç yoktan iyiydi. Tabagımdan koca bir kırıntıyı midesine indirdikten sonra dergiyi önüne çekip masaya oturdu. “Demek Ryan Gosling’e âşıkısın? Peki neden o?” Önce Harry’ye sonra da dergideki Ryan Gosling’in fotoğrafına baktım. Ryan ne kadar

yakışıklı olsa da Harry'yle boy ölçüşemezdi. Şimdi de hiçbir şekilde ilgimi çekmeyen bir adamın neyini sevdiğimi bulmam gerekecekti. Harry hayatıma girdiğinden beri hiçbir erkek ilgimi çekmemişti. Sonunda bir cevap bulduğum için sevinerek ve zafer kazanmışçasına, "Beyaz tişörtü," dedim. "Bir erkek beyaz tişört giydiğinde nedense çok çekici gözüküyor. Ryan da ne giyeceğini iyi biliyor," diye ekledim. Jules, Harry'ye kuşkulu bir şekilde bakıyordu, o sırada Harry ona bakınca hemen suratını düzeltti. Sonra da "Harry, sen hiç âşık oldun mu?" diye sordu.

Harry'nin arkasında duran Jules'a bir bakış attım. Jules, Harry'nin geçmişindeki tüm olayları ve kendini üzmekten korumak için ne kadar kararlı olduğunu bildiği halde neden bunu soruyordu? Harry kendine bir dilim kek kestiği sırada uzaklara daldı, bana kalırsa keki yemeği istemekten çok, bir şeyle uğraşmış olmak için bunu yaptı. Sonra da, "Bir kere oldum. Bir yıl falan oluyor. Ama yürümedi," dedi. Ona baktım, gerçekten âşık olmuşa benziyordu. Her ne kadar aşka inanmadığını söylese de birine âşık olmuştu ve o kadın kimse onu geri çevirmişti. Harry'nin hayatında bir sürü kadın olmuştu, her iki taraf da birbirine bağlanmasın diye sürekli yeni birini buluyordu. Ama her nasılsa, o kadar kadının içinde birine âşık olmuştu. Bir yıl önceyse? O halde onunla görüştüğü dönemler ben de vardım. Görüştüğü kadınların isimlerini ve yüzlerini hatırlamak için çabaladım. O anda aklıma bir şey geldi ve ona dönüp, "Neredeyse son bir yıldır hayatında kimse olmadı. Yani Samantha dışında. Bu kişi, verdiğin uzun aradan önce görüştüğün biri miydi? Amelia. Kalbini kıran Amelia mıydı?" diye sordum. Bir kahkaha atıp, "Hayır, Amelia'yla hiçbir zaman ciddi olmadık," dedi.

“Peki neden bu kadar uzun süredir yalnızsın?”

Omuz silkip, “Bilmem, bana çekici gelen birini bulamadım,” dedi.

“Önceden böyle değildin, herkes sana çekici gelirdi,” dedim.

“Ben biraz... Meşguldüm. Kız arkadaşımın olması bana ayak bağı olurdu.”

Kafam karışmıştı. Bundan bahsederken utandığı belliydi ama neden utandığını anlayamamıştım. Jules bariz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışıp konuşmamızı böldü ve “Piramitler hakkındaki belgeseli izleyebildin mi?” diye sordu. Harry tam bir tarih kurduydı. Bu, Jules’la ortak noktalarından biriydi. Ama benim sorum geçirtilirsin istemiyordum. O yüzden devam ettim ve “Meşgul değildin ki. Hep benimle birlikte işteydin, hatta çoğu akşam ya sen benim evimde oluyordun ya da ben seninkinde.” Harry bana bakınca aklımdaki her şey bir anda yerine oturdu. İhtiyacım olduğu her an benimle olabilmek için ileride kız arkadaşı olabilecek kadınlar dahil, her şeyden gerçek anlamda vazgeçmişti. Ama kafam almıyordu. Bunların hepsi bana acıdığı için miydi? Yoksa başka bir şey mi vardı? Ama hayır, Samantha haklıydı, benimle olmak isteseydi bunu çoktan yapardı.

Badger, kucagında ağlayan Bella’yla mutfığa girip aramızdaki gergin sessizliği bir anda sonlandırdı. Bella’ya, “Meyve suyu ister misin?” diye sorup onu benim kucığıma koydu, dikkatimi dağıtmak için güzel bir taktikti.

Bella da, Badger’ın aceleyle meyve suyu doldurduğu kupaya uzanmaya çalışıp, “Meyve suğu,” dedi. Bella, Badger’ın ona biraz-

dan meyve suyunu vereceğini anlayınca rahatladı ve parmağını emip istemsizce saçıyla oynamaya başladı. O sırada Badger durup masanın üstündeki kâğıda baktı. Eğilip bakarken Jules'un omzuna dokununca Jules ona gülümsedi. Onu görünce ben de gülümsedim ama Bella kucağımda sabırsız bir şekilde hareket ettiği için dikkatim dağıldı. Bella meyve suyuna uzanmaya çalışırken Badger'a, "Bab-ba," dedi. O an, göğsüme yumruk yemişçesine kalbim tekledi, Badger'ın da rengi atmıştı. O panikle hızlıca, "Uzun zamandır Bella'ya Jack'in fotoğraflarını gösterip baba dedirtmeye çalışıyordum. Şimdi bana da öyle diyor. Açıkçası şu an onun için her şey baba demek, ördeklere, dondurma kamyonetine ve kelebeklere bile baba diyor," dedi. Boğazımda oluşan koca yumruyu geçirmek için yutkunup, "Sorun değil Badger, endişe etme," dedim.

Gayet ciddi bir şekilde, "Bella büyüyünce ona babası hakkındaki her şeyi anlatacağım, onun fotoğraflarını gösterip Jules'la yaptığımız haylazlıklarımızı anlatacağım. Jack asla unutulmayacak," dedi. Kucağıma bakıp önümde olmayan kırıntıları temizliyormuş gibi yaptım. Oradan uzaklaşmak istiyordum bu yüzden saatime baktım. Her zamanki gibi kurtarıcım yine Harry oldu. "Eh, biz artık kalkalım, derginin biriyle kısa bir görüşmem ve yollamam gereken de birkaç e-posta var," dedi. Hızlıca kalkıp Bella'nın yumuşacık yanaklarına birer öpücük kondurdum ve onu Badger'ın kucağına verdim. Jules'a da hızlıca sarıldım ve herkesle çabucak vedalaştım, saniyeler içinde evden çıktık.

Bizi görmesinler diye evlerinin bahçesindeki ağacın arkasına geçtik. Sanki uzun süre nefesimi tutarak koşmuşum

gibi nefes nefese kalmış bir şekilde ellerimi dizlerime koydum. Harry sakinleşmem için sırtımız sıvazlamaya başladı. “Sence özür dileme konusunda iyi miydim?” dedim. O da, “Bence harikaydın,” dedi. Kafamı kaldırıp doğruyu mu söylüyor yoksa kalbimi kırmamak için mi öyle diyor diye yüzüne baktım.

“Hayır, gerçekten. Bugün yaptığın deli gibi cesaret isteyen bir şeydi.”

“Jules’un tekrar mutlu olmasını istiyorum, bunu gönülden istiyorum ama canım hâlâ çok acıyor.” “Biliyorum, zaten acımasaydı bir anormallik var derdim.” Tekrar ofladım. “Bab-ba olayı biraz fazlaydı.”

“Evet, fark ettim.”

Gülümseyip doğruldum ve “Beni çok iyi tanıyorsun,” dedim.

“Evet, mesela şu anda da dondurma yemek istiyorsun.”

“Evet, hem deli gibi.”

“Şanslısın ki senin için harika bir dondurmacı biliyorum.”

Şehir merkezinde porsiyonu büyük ve lezzetli toplardan oluşan bir sürü İtalyan dondurmacısı vardı ve hepsi de dondurmalara farklı farklı soslar koyuyordu. Harry, acaba beni hangisine götürecekti? Leicester Meydanı’ndaki bayağı güzeldi. Canım kremalı dondurma çekiyordu, hatta üzerine de biraz muz parçaları ve çikolata sos mu koydursaydım? Off...

Tüm bu düşüncelerime rağmen Harry Tower Bridge'e park edince ve sonrasında köprüye doğru yürümeye başlayınca bir hayli şaşırdım. Her yer turistlerle dolup taşmıştı, yolun karşı tarafında, soğuğa rağmen önünde uzun bir kuyruk olan, pembe ve beyaz renklerde, yıpranmış bir dondurma arabası vardı. O sırada ben de Jules'un evinden çıktığımızdan beri yaptığım beşinci telefon konuşmasını yeni bitirmiştım. Bir anda neden bu kadar talep gördüğümüzü anlayamamıştım ama kesinlikle bundan şikâyetçi değildim. Kafam karışmış bir şekilde dondurma arabasına baktım. Harry suratındaki ifadeyi görür görmez beni sarsıp, "Öyle bakıp durma, seni gidi dondurma canavarı," dedi. "Bakıp durmuyordum." Harry yanaklarını içine çekip dudaklarını balık gibi yaptı ve "Aynen böyle gözüküyordun," dedi. Bir kahkaha attım. "Önümüzde insanlar kaymaklı dondurmaya ne kadar seviyorsa ben de o kadar seviyorum," dedim. Harry de, "O halde biraz hayal kırıklığına uğrayacaksın çünkü Roberto kaymaklı dondurma satmıyor. Ama burası, civardaki en iyi dondurmacı," dedi.

Sonrasında biz de sıraya girdik ama ben hâlâ durumdan tatmin olmamıştım. Sırada beklerken başka bir müşteri daha vardı, bir sürü pamuk şeker ve arka bahçesine de lunapark kurdurmak istiyordu. İsteddiği şeylerin ne kadar mal olduğunu öğrenir öğrenmez kendisine e-posta atacağımı söyledim.

Önümüzde bir kişi kalmıştı, Harry dönüp, "Muzlu mu olsun? Yoksa aşırı lezzetli olan portakallı çikolatalıdan mı?" diye sordu.

"Muzlu olan olsun," diye cevap verdim.

Roberto, beklediğim tarzda bir İtalyan değildi. Mario gibi kıvrıcık bıyıkları ya da koyu renk gözleri olacağını düşünmüştüm. Nedense kocaman aşçı şapkası ve kırmızı beyaz çizgili önlüğü olan birini hayal etmiştim. Harry'ye İtalyan aksanıyla selam vereceğini düşünürken, para üstünü verdiği sırada ağır Yorkshire aksanıyla homurdanması beni daha da büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Harry'nin dondurması o kadar koyuydu ki neredeyse siyah gözüküyordu. Thames Nehri'nde sürekli aşağı yukarı giden vapurları izlemek için manzaraya bakan bir banka oturduk. Dondurmama yumulup koca bir kaşığı ağzıma götürdüm. Dondurma ağzımda erirken mutluluktan gözlerimi kapatıp, "Aman Tanrım, bu mükemmel bir şey."

"Sana söylemiştim."

"Çok muzumsu bir tadı var."

"E çünkü muzlu dondurma."

"Evet ama muzlu yiyeceklerde genelde muz esansı gibi bir şey olur. Muzlu yiyeceklerde hiçbir zaman gerçek muz kullanılmaz. Ama bunda gerçek muz parçaları var."

"Benimkinin de tadına bak." Harry siyah dondurmasından koca bir kaşık alıp bana uzattı. Siyah çikolata, kahve ve cevizle tamamlanıp muhteşem bir tat oluşturmuştu. "Buraya tekrar gelip diğerlerinden de denememiz lazım," dedim.

"Dönemsel olarak bazen farklı şeyler de olabiliyor ama genelde on çeşit var ve üstüne asla çikolata sosu ya da herhangi bir şey koymuyor ama yine de paraya para demiyor."

“Yeri de çok iyi, kuleye ve köprüye gelen turistlerin de kaynadığı bir yer.”

’ Dondurmanı yemeye devam ettiğim sırada dizlerimi önüme çektim. Harry’yle, Jules’dayken ona ihtiyacım var diye yanımda olmak için bir sene boyunca hiçbir kadınla çıkmaması hakkında söyledikleri hakkında konuşmak istiyordum

Dondurmanı bitirmek üzereyken uzanıp Harry’nin elini tuttum ve parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Nazik bir şekilde elimi sıkmasına rağmen diğer eliyle cep telefonunda birine e-posta yazdığı için elini tuttuğumun farkında bile olmadı. Bir anda sanki bir yeri yanıyormuş gibi sıçrayıp ayağa kalktı. Elim bir anda banka düştü. “Lanet olsun, benim hemen gitmem gerek, şu bahsettiğim *Silver Linings*’le görüşmem var, blogumu yayınlamak isteyen dergiyle. Kendi başına eve dönsen sorun olur mu?” Hayır anlamında kafamı iki yana salladım. Yarısı yenmiş dondurmasını bana verip yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve koşmaya başladı, o sırada kızıl saçlı, uzun boylu ve alımlı bir kadına çarptı. Kadın bir hayli sendeledi ve neredeyse yere düşecekti ama Harry hızlı reflekslere sahip olduğu için kadını havada yakaladı ve gayet kolay ve kibar bir şekilde ayağa kaldırdı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Harry’nin elleri hâlâ kadının kolunu tutuyordu. O sırada kadın, saçını parmağına dolayıp gülerek kafasını arkaya attı, anlaşılan o ki Harry yine cazibesini konuşturuyordu. Beklenildiği gibi, daha otuz saniye önce tanışmış olmalarına rağmen, kızıl saçlı kadın Harry’ye telefon numarasını veriyordu. Samantha’nın söyledikleri yine kafamda yankılandı. Harry benimle birlikte olmak

isteseydi olurdu. Harry'nin hiçbir çaba harcamadan ve neredeyse hiç konuşmadan karşısındaki kadını bu denli etkilemesi beni kendime getirdi. Bana asla o gözle bakmamıştı ve hiçbir zaman da bakmayacaktı. Kızıl saçlı kadın çantasında bir şey aradığı sırada Harry her şey yolunda demek için dönüp bana iki başparmağını da yukarı kaldırdı, ben de kinayeli bir şekilde aynı şekilde başparmaklarımı yukarı kaldırdım. Birbirlerine numaralarını verdikleri sırada Harry, tıpkı saniyeler önce bana da yaptığı gibi kadını yanağından öptü ve tekrar koşmaya başladı. Kızıl saçlı kadın da ben de onun gidişini izledik ve Harry gözden kaybolunca göz göze geldik. Kadının yüzünde kibirli ve mutlu bir ifade vardı. Yanımdan hafifçe uzaklaşıp gittiği sırada suratımda nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama kesinlikle mutlu değildim.

Yatak odamda şık bir elbise giyerken birden kapım çalındı. Harry saatler önce gitmişti ve ben de daha iyi hissetmek için dekolteli bir elbise ve aşırı yüksek topuklu ayakkabılar alarak kendime terapi yapmak istedim. Çok geçmeden Harry'nin yıldırım hızıyla merdivenlerden çıktığını duydum. Kükreyerek, "Suzie!" diye bağırdı. "Neredesin?"

"Yatak odasıdayım."

"Hemen geliyorum!" Sesi çok heyecanlı geliyordu.

Odaya girer girmez bana uzandı ve kollarımdan sıkıca tuttu, gözbebekleri o kadar büyümüştü ve o kadar kocaman gülümsüyordu ki halüsinasyon görmesini sağlayacak bir ilaç alıp

almadığından emin değildim. “Suzie, lanet olsun, nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Off, umarım konu yine başka bir kadın değildi. Bugün kızıl saçlı kadınla flört etmesini izlemek benim için yeteri kadar kötüydü. Bana sarılmaya devam edeceğini anladığım için ben de ellerimle kollarını tutup, “En başından,” dedim.

“İnek kılığına girip evlilik teklifi ettiğim videoyu YouTube’da iki milyondan fazla kişi izlemiş.” Söylediği kelimeleri idrak edene kadar Harry’ye bakakaldım. Sonra da “Vay anasını!” diye fısıldadım. “Bu daha başlangıç. Blogumuzu takip edenlerin sayısı da otuz bine ulaşmak üzere.” Demek bu yüzden bugün telefon eden müşterilerde bir artış olmuştu. Harry, ellerini omuzlarına koyup nazik bir şekilde beni yatağa oturtmaya çalıştı ve “Şimdi söyleyeceğim şeyi dinlerken oturmalısın,” dedi. Sonra da vazgeçip, “Yok yok, ayağa kalk. Yani bence kalkmalısın,” deyip beni ayağa kaldırdı.

“Hadi söyle, ne oldu?”

“Bugün dergide çalışan insanlarla biraz sohbet ettim.” Bir anda bayılacakmış gibi hissettim ve “Gidiyorsun, değil mi? Dergidekiler buradan çıkıp onlarla çalışmanı istiyor,” dedim. Durup beni alnımdan o kadar tatlı bir şekilde öptü ki kalbim yine yerinden çıkacakmış gibi oldu. “Hayır, öyle bir şey değil. Bize bir teklif sundular ve buna inanamayacaksın. Ben de hâlâ inanamıyorum. Onları buna nasıl ikna ettiğime de inanamıyorum.”

“Tanrı aşkına Harry söyle artık!”

“Bana bu evlilik teklifi olayının nereye kadar gideceğini sordular, ben de onlara sana dünyayı gezdirmek istediğimi, dünyanın her bir köşesine götürüp en güzel, en çorak ve en uç yerlerde evlilik teklif etmek istediğimi söyledim. Bu, ilgilerini baya çekti, yüzlerinden anladım. Ve bir anda onlara bu öğleden sonra *The Daily Mail* ile görüşmem olduğunu ve beni köşe yazılarında kullanmak istediklerini söyledim. Neden böyle bir yalan uydurdum bilmiyorum ama işe yaradı. Sonra da bana bunu teklif ettiler,” deyip cebinden kırışmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. Bir kere okuduktan sonra birkaç kere daha okudum. Kelimeleri seçmekte zorlanıyordum. Harry’ye bakıp, “Bu düşündüğüm şey mi?” diye sordum. O da yutkunup, “İki kişilik dünya turu bileti. Cuma günü yola çıkıyoruz,” dedi. Yazanları tekrar okuduğum sırada kendimi yatağın üstüne attım.

“Bu kesinlikle bir şaka.”

“Şaka değil. Zaten özel olmak istiyorlar. Son bir kez, bir sonraki evlilik teklifini nerede yapacağım hakkında bloguma yazacağım, sonrasında ise *Silver Linings* için yazmaya başlayacağım. Günlük olarak yazacağım blogu kendi internet sitelerinde yayınlayacaklar ve bizim hakkımızdaki en önemli gelişmeleri de haftalık dergilerinde yayınlayacaklar. Fotoğraf ve benzeri şeyler de yollayabiliriz. Her yazıda internet sitemizin adresini ve iletişim bilgilerimizin yayınlanması konusunda anlaşma da yaptım. Böylece şirketinin tanınması için iyi bir imkân olacak.”

“Şirketimizin.” Böyle söylemem üzerine Harry fikrimi savuşturmak için elini salladı.

“Harry, bir yere gidemeyiz, şirketimiz daha yeni yeni büyüyor. Buralara gelmek için ikimiz de çok çaba harcadık. Burada durup müşterilerimize yardım etmeliyiz.”

“Senin zaten tatile ihtiyacın var, ayrıca sadece üç aylığına burada olmayacağız, yani doksan gün. E-postaları cep telefonumuzdan hallederiz, dizüstü bilgisayarları da yanımızda götürürüz. Jules’la da konuştum, Bella’yla hep evde durduğu için bize gelen telefonlara bakmaktan mutluluk duyacağını ve kimlerin aradığını detaylarıyla e-posta olarak atabileceğini söyledi. Badger da yardım etmekten mutluluk duyacağını söylemeden önce Jules’la tekrar konuşabiliriz.”

Ona baktım ve sözleşmeyi tekrar okudum. Harry, “Suzie, bunu kabul etmelisin,” dedi.

“O halde kabul ediyorum.”

Küçük bir çocuk gibi sevindi ve beni kaldırıp o kadar hızlı bir şekilde döndürdü ki zorlukla nefes alabildim. Ona sarılı vaziyette kahkaha atıp kıkırdadım. Dünyayı dolaşacaktık. Ailemle, arabayla İspanya ve Fransa’ya yaptığımız yolculuklar dışında İngiltere’nin dışına hiç çıkmamıştım. Ve hiç uçağa binmemiştim.

Ofisteki telefon çaldı ve bu ilk kez umurumda olmadı. “Bir saniye Harry, dur, beni sallamayı bırak, başım dönüyor.” Harry yavaşlayıp durdu ve tam ben sendelediğim sırada beni sıkı sıkı tuttu. “İlk önce ne yapmamız gerekiyor? Senin bir planın var mı? Yanıma ne almam lazım?”

“Dergi dünya turu için Sunlounge isimli bir seyahat firmasıyla birlikte çalışacak, onlara isteklerimi söylemem gerek.

Yarın Sunlounge'la randevum var. Planlarım onlara biraz zorluk çıkarabilir ama zaten çoğu doğaçlama olacak. Avustralya'ya gidiyoruz ve..."

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi oldu. "İnanamıyorum Harry, hep oraya gitmek istemiştin. Avustralya harika bir yer!" dedim. Bunu duyunca sırtıttı ve "Biliyorum. Gidilecek ülkelerin içinde Avustralya'nın da olması için bir hayli ısrar ettim. İlk önce Galapagos Adaları'na gideceğiz," dedi.

"Ama hepsi çok pahalı seyahatler."

"Bütün seyahati kendim karşılamak isterdim ama her şeyi *Silver Linings* ve Sunlounge karşılayacak. Dergide reklamları yapılacağı için oteller ve havayolu şirketleri çoğu şey ücretsiz olarak verecek ya da büyük indirimler yapacaklar."

"Ama neden?"

"Bunun iki milyon tane nedeni var. İki milyondan fazla kişi bizim inekli evlilik teklifi videomuzu izledi ve bu miktar daha da artacak, bu da demektir ki iki milyon kişi blogumuzu takip etmek için gidip *Silver Linings* dergisini alacak."

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Harry, gerçekten bunu yapacak mıyız?" dedim. O da evet anlamında kafasını salladı. Ciyaklayarak kendimi onun kollarına atıp kollarımı boynuna doladım. O da beni sıkıca kavradı ve "İşte istediğim tepki buydu," dedi.

Sekizinci Bölüm

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

7. Gün: Mavi Plaka ile Evlilik Teklifi Etmek

Yer: Hyde Parkı

İlgi çekici kesitleri, dedikoduları, entrikaları, kirli çamaşırları ve cazibesiyle tarihin her şeyini seviyorum. Kim kiminle yatmış, nerede ne olmuş. Geçmişte olanları öğrenmek adeta Hello adlı dedikodu dergisini okumak gibi bir şey, tarih boyunca bir sürü arkadan bıçaklama, vatana ihanet, cinayet ve olaylı aldatmalar olmuş. Suzie de tarihe bayılıyor, her ne kadar sevmediğini söylese de ona her tarihten bir olay anlattığımda, gözleri şeker dükkânına giren bir çocuk gibi parıldamaya başlıyor.

Londra'nın her bir köşesi tarih kokuyor. Şık takım elbiseleriyle yoldan geçen kadın ve erkek ofis çalışanlarının,

kırmızı otobüslerin, siyah taksilerin ve yüksek katlı plazaların bulunduğu sokakta yol boyunca yürümek çok hoşuma gidiyor ve bir anda köşeyi dönünce her gün oradan geçen ofis çalışanları hariç karşınıza neredeyse iki bin yıl önce yapılan şehir duvarının minik bir köşesi çıkıyor.

Londra'daki tarihi kalıntılar içinse mavi plakalar en iyi örnek. Bir anda karşınıza yüzlerce yıl önce meşhur günlüklerini yazan Samuel Pepys'in yaşadığı yer çıkabilir. Geçen gün Suzieyleyken Ian Fleming'in yaşadığı yere denk geldik. Suzie sıkı bir James Bond hayranı ve tüm kitaplarını tekrar tekrar okudu. Ian Fleming'in nerede yaşadığını bulduğunda bir hayli heyecanlandı. Bu da bana bir fikir verdi. İşten çıktıktan sonra üzerinde ilgisi- ni çekebilecek mavi plakalı yerlerinin işaretli olduğu bir harita verdim. Sokakları dolandığimiz sırada Charles Dickens'ı, Florence Nightingale'i ve Winston Churchill'i bulduk ve Suzie her seferinde heyecanla bağırdı. Komik olanlar da vardı, benim favori levham üzerinde "Jacob von Hugflume 1864-1909 Zaman Makinesinin Muciti. 2189 yılında yaşadı." yazan Baker Sokağı'ndaki Sherlock Holmes'tu, Suzie de levhayı görünce favorileri arasına ekledi.

Bu küçük define avımızdan sonra, kendimizi ikimizin de en beğendiği yerlerden biri olan Hyde Parkı'nın içinde "bulduk". Çiğdem ve kar tanelerinin yeni bir mevsimi simgelediği yaprakları dökülmüş ağaçların arasından geçtik, sonra da genelde her zaman oturduğumuz banka

oturduk ve bankın üzerinde Suzie'ni daha önce fark etmediği mavi bir plaka duruyordu. Üzerinde ise: "17 Şubat'ta bu bankın üzerinde Harry Suzie'ye evlilik teklifi etti." yazıyordu. Hayatta en çok hoşuma giden şeylerden biri de Suzie'yi gülerken görmek, onu gülerken görmeye bayılıyorum.

Bu yazdığım, sayfamdaki son blogum olacak. Bir daha sayfama girdiğinizde otomatik olarak Silver Linings dergisindeki blog sayfama yönlendirileceksiniz. Blogumu güncellediğimde ise size yine bildirim gelecek. Çoğunuzun haber sayfamızdan öğrendiği gibi Yüz Evlilik Teklifi projemiz uluslararası bir proje olmak üzere. Üç gün sonra Galapagos Adaları'nda görüşmek üzere.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

9. Gün: İç Çamaşırlarıyla Evlilik Teklifi Etme

Yer: Suzie'nin yatak odası

Yarın Galapagos Adaları'na uçacağız ve doksan gün boyunca dünyanın çeşitli yerlerini gezeceğiz. Görmemiz gereken çok şey var ama hepsine vaktimiz olmayacak. Yine de her olasılığı düşünerek bavul hazırlamamız gerekecek. Suzie, yanına bir yerine beş bavul almak isteyince kıyafetlerini azaltmak ve yardımcı olmak için yanına gitmeye karar verdim. Tek bir kuralım vardı. Ona her şeyden bir tane almasını söyledim. Bunun işe yarayacağını düşün-

müştüm. Bir tane kot pantolon, bir tane bluz, bir tane kumaş pantolon, bir çift postal, bir çift yürüyüş ayakkabısı ve her şeyle giyilebileceği için bir çift parıltılı düz bir sandalet, bir tane elbise, bir tane şort, bir tane yelek, bir tane tişört, bir tane uzun kollu tişört, bir tane kapüşonlu kazak, bir tane hırka, bir tane şapka, bir tane atkı, bir çift eldiven, bir tane mayo, bir tane bikini çünkü Suzie'nin dediğine göre bikiniyle mayo aynı işe yaramıyormuş, ben de çok yer kaplamadığı için bikiniye bir şey demedim.

Ne zaman Suzie'ye arkamı dönsem, onu valizinin kenarlarına ya da almasına izin verdiğim kıyafetlerin altına bir şey tıktırırken yakaladım. Bu olanları benim görmediğimi sanıyordu ama fena halde yanılıyordu. Bir anda aklına iç çamaşırları geldi. Nihayet sıra bana gelmişti. Ona, kutu içerisinde üzerinde suratımın resmi olan "Evlen Benimle" yazılı şort şeklinde külotlar verdim. On dakika boyunca aralıksız bir şekilde güldü ve sonra her ne kadar külotları çok beğendiğini söylese de valizine kendi iç çamaşırlarını koyacağını söyledi. Ona niye almayacağını sorduğumda ise önce güldü, sonra da eğer bu gezide özel biriyle tanışırsa ve iç çamaşırında benim yüzümü görürse kendisinden koşarak uzaklaşacağını söyledi. Ben de ona yanına alması için en iyi sebebin bu olduğunu söyledim. Sonrasında büyük bir tartışma yaşadık. Benim ona çifte standart uyguladığımı ve benim başka bir kadınlarla birlikte olmam normalken neden kendisi yapınca normal olmadığını sordu. Ona göre gittiğimiz her yerde bir kadınla

beraber olacaktım, kendisi de otelde tek başına kalacaktı.

*Neyse ki gerçekten evlilik teklifi yapmaya hazırlananlar
partnerleriyle böyle bir tartışma yaşamayacak.*

Bütün bu olaylar mükemmel bir tatil başlangıcı oldu.

Benden iki sıra önde ve çaprazımda oturan Harry'nin uçaktaki hostesle flört etmesini izliyordum. Diğer hostesler yolcularla ilgilenirken bu hostes sadece Harry'yle ilgileniyordu. Böyle bir seyahate çıkacağım için çok heyecanlıydım ama son bir haftada bütün heyecanım azaldı. Hafta boyunca sürekli hazırlanmakla ve plan yapmakla meşgul olmamıza rağmen Harry yolda tanıştığı kızıl saçlı kadınla yani Kate'le üç kere yemeğe çıktı. Belli ki aralarındaki uyum kusursuzdu. Tabii ki onları kıskanmıştım ama Harry'nin tatildayken neler yapacağını düşündükçe daha da endişeleniyordum.

Bardağı taşıran son nokta ise Harry'nin dünya turu planımıza New York'ta yaşayan eskiden kız arkadaşı, şu an ise arkadaşı olan Chloe'yle görüşmeyi eklemesi oldu. Sanırım Harry'den üç ay boyunca kendisini tutmasını bekleyemezdim ki zaten sırf benim için Jack öldükten sonra neredeyse bir yıl boyunca hayatına kimseyi sokmamıştı. Ama yine de bilmediğim bir ülkede yalnız başıma kalmak istemiyordum. Benim birini bulup geceyi onunla geçirmem ise imkânsızdı. Konu flörte ya da erkeklere yanaşmaya gelince hiçbir şey beceremiyordum. Nadir de olsa onların geldiği oluyordu ve o zamanlarda da saçmalayıp tüm erkeklerin yanımdan kaçmasına sebep oluyordum. Belki de şu

an birileriyle flört etmeyi denemeliydim. Harry yapabiliyorsa ben de yapardım.

Yanımdaki koltuğa dönmemle hayal kırıklığına uğramam bir oldu. Yanımda, her gözeneğinden ter fışkıran ve kaşlarını saten, pembe bir mendile silen, ellili yaşlarının sonunda, kel ve kısa bir adam oturuyordu. Kafamı eğip biraz aşağıya baktığımda da kel adamın, yanındaki tepeden tırnağa siyah giyinmiş, ejderha küpeli adamla el ele tutuştuklarını gördüm. Etrafa bakınıp flört edebileceğim birini bulmaya çalıştım ama her yer mutlu çiftlerle doluydu. Uçakta balayına çıkan çiftler, orta yaşlı çiftler ve hatta muhtemelen tüm hayatlarını beraber geçirmiş yaşlı çiftler bile vardı. Bir tek ben yalnızdım.

Uçak hareket etmeye başladığında koltuğun kollarını o kadar çok sıktım ki eklem yerlerim bembeyaz kesildi. Üzüldüğüm bir başka konu da buydu. İlk defa uçağa biniyordum ve son birkaç gündür deli gibi yapacağımız seyahate hazırlanırken fark ettim ki uçmaktan tedirgin oluyordum. Tedirgin olmaktan da öteydim. Midem bulanıyor ve kalbim çarpıyordu. Kâbuslarımda uçağın patladığını, denize düştüğünü, başka bir uçakla çarpıştığını ve hatta uzaylılar tarafından kaçırıldığımızı bile gördüm. Şu an, Harry'nin elimi tutup kafamı dağıtmasını istedim ama Harry, dünyadaki tek kadın oymuş gibi hostese bakıyordu. Harry'ye korkularımdan bahsetmemiştim. Korkudan taş kesildiğimi öğrenmesini istemedim.

On üç saat uçup Miami'ye gidecektik, oradan da yaklaşık iki saat daha uçup Ekvator'daki Guayaquil Havaalanı'na gidecektik ve son olarak küçük bir uçakla iki saat daha uçup Baltra

Adası'na varacaktık. Benim için çok uzun bir gün olacaktı. Dönüp tekrar Harry'ye baktım. Hostes, sanki Harry bilmiyormuş gibi, ona emniyet kemerini nasıl kullanacağını gösteriyordu. Uçak piste çıkmadan önce tümsekten geçerken biraz sallandı ve bu olay bile kâbuslarımı net bir şekilde hatırlamama sebep oldu. Jules uyku hapı almamı önermişti. Söylediğine göre saat farkından dolayı sersemlemeyecektim ve dünyanın öbür ucuna gittiğimizde on üç saatlik farktan bihaber ve dinç bir şekilde uyanacaktım.

Uçak kalktığı sırada motor gürledi ve uçak biraz yalpaladı, o sırada kulaklarım tıkanmış, sonra da yükselmeye başladı. Neredeyse on bin metre yukarıdaydık. Son birkaç gündür araştırmıştım, uçağın yere çakılması bir hayli zaman alıyordu. Neyse ki uyku hapları etkisini göstererek imdadıma yetişti. Uykuya dalmadan önce aklıma gelen son şey yanmış metal parçalarının tıpkı bir meteor gibi denize düşmesi oldu.

Uçak sarsıldığı sırada uyandım. Panikleyerek bir anda gözlerimi açtım ama pencereden küçük uçakların yanından vızıldayarak geçtiğimizi görünce indiğimizi anladım. Başımı kaldıracak halim yoktu ve gözlerim kapanıyordu. Sonrasında da yanımda oturan kel adamın göğsünde, salya akıtarak uyuyakaldığımı fark ettim. Hemen doğrulmaya çalıştım ama kel adam elini omzuma atıp beni durdurmaya çalıştı. "Acele etme," dedi, sesi aynı Harry'ninki gibiydi. "Yavaşça uyanmaya çalış."

Kafamı kaldırıp kel adama baktım ve onun yerine bana sarılanın Harry olduğunu görünce bir hayli şaşırdım. “Sen kel adam değilsin,” dedim. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Harry, “En son aynaya baktığımda kel değildim,” dedi. Kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakınıp “Ama...” dedim. Ejderha küpeli adam da yanımda değildi, onun yerine takım elbiseli genç bir adam oturmuştu. Harry “Yer değiştirdik,” diye açıklama yaptı. “Öyle mi?” Rahatlayıp tekrar Harry’nin göğsüne yattıktan sonra ona olan kızgınlığımı hatırladım ama o sırada eliyle saçlarımı okşuyordu ve kızgınlığım bir anda geçti.

“Şu an Miami’de miyiz?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıtladı. Gizlice Harry’nin gömleğine akan salyama temizlemeye çalışırken sol yüzük parmağımda üzerinde kuru kafa ve çapraz kemikler olan bir yüzük fark ettim. Şaşırmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım.

“Ne?” diye sordu. Ağırlığından dolayı zar zor elimi kaldırıp yüzüğü gösterdim. “Aa, evet. Seninle nişanlandık.”

“Ben uyurken mi?”

“Evet. Bayağı şaşalı bir evlilik teklifi ettim. Büyük özenle hazırlanmış bir teklifti. Kaçırдыңın için üzgünüm.”

“Ben de evet mi dedim?”

“Uyuduğun için tabii ki diyemedin. Ama yanında oturan kel adam kafanı aşağı yukarı oynattı ve uçaktaki herkes senin evet dediğini farz etti.”

“Uçaktaki herkes mi?”

“Evet. Dediğim gibi bir hayli gösterişli bir teklif oldu. Telefonumla videoya çektim, neler olduğunu sonra gösteririm.”

Elimdeki büyük yüzüğe bakıp gülümsedim. Her ne kadar gerçek olmasa da Harry’yle nişanlı olma fikri çok hoşuma gidiyordu. Harry, önceden ejderha küpeli adamın oturduğu koltuğu işaret ederek, “Yüzük pek senin tarzın değil ama bize hediye edildi,” dedi. Tüm samimiyetimle, “Bayıldım,” dedim. Ne kadar iğrenç gözükürse gözüksün, nişanlı olduğumuzu belli eden her şey hoşuma gidiyordu.

Tekrar Harry’nin gömleğindeki salyama temizlemeye çalıştım, Harry de bu sırada beni izliyordu. Utandığım için yanaklarım kızardı ve “Gömleğine biraz salya akıtmışım,” dedim.

“Fark ettim. Sorun değil.”

Uykulu bir şekilde gözlerimi kapatıp ona yaslandım. “Seni seviyorum Harry,” dedim. Bunu söyler söylemez Harry’nin gerildiğini fiziksel olarak hissettim. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin korkudan ya da şoktan fal taşı gibi açıldığını fark ettim. “Hayır, o anlamda değil. O anlamda demedim,” dedim. Ama o hâlâ bana bakmaya devam ediyordu.

Şükürler olsun ki o an emniyet kemerlerini gösteren ikaz ışıkları söndü ve herkes ayağa kalkıp bagajlarını aldıktan sonra diğerlerinden önce inmek için koridor boyunca birbirlerinin önüne geçmeye çalıştı. Ben de ayağa kalkıp ilerlemeye çalıştım ama bacaklarım hareket etmiyordu. Koridorda yürümeye çalışırken diğer insanlar Harry’yle aramıza girdi, ben de o sırada

utancımı bastırmaya çalışıyordum. Çok uyukum vardı. Hani dinç bir şekilde uyanacaktım? Yüz yıl boyunca uyuyabilirmişim gibi geliyordu. Körüğün en sonuna gittim ve herkes bagajlarını alıp pasaport kontrolüne gitmek için sola doğru gittiği sırada sağ tarafta, yolcuların göz hizasında olmayan, küçük bir bank gördüm. Banka oturdum ve pasaport kontrolünde uyuşturucu almışım gibi gözükmeyeyim diye kendime gelmek için yüzümü ovuşturdum. Nasıl olduysa Harry bir anda elinde su şişesiyle yanıma geldi ve “Sana o ilaçlardan almaman gerektiğini söylemiştim,” deyip suyu uzattı ve devam etti, “Kaç tane aldın?” “Sadece iki tane aldım.”

Önümde eğilip, “Ah Tanrım... Sadece bir tane alman gerekiyordu. O kadar uzun süre uyumana şaşmamalı,” dedi ve endişeli bir şekilde gözlerimi inceledi. Elini alnıma götürdü ve ben de savuşturup, “İyiym ben,” dedim.

“Yürüyebilecek misin?”

“Tabii ki yürüyebileceğim,” dedikten sonra ayağa kalktım ama ayaklarım beni haksız çıkartmak istercesine tir tir titriyordu. Harry, “Hiç de şüphe çekici durmuyorsun, hele ki Amerikan merci ve makamlarına göre de gayet iyisin,” deyip ofladı ve hem benim çantamı hem kendi sırt çantasını sırtına aldı. Sonra da, “Hadi bakalım,” deyip sanki çok hafıfmışım gibi beni kucağına aldı ve pasaport kontrol noktasına doğru yürümeye başladı.

“Bu yaptığın hiç şüphe çekmeyecek mi?”

“Evliyiz ve balayına çıktık, bana ayak uydur ve âşıkmışsın gibi bak.”

İşte bunu yapabiliyordum. Kollarımı boynuna dolayıp başımı da boynuna gömdüm. Harry yine muhteşem kokuyordu. Harry kulağıma fısıldayarak, “Hadi göreyim seni, Bayan Forbes,” dedi. Sıcak nefesini tenimde hissetmek, içimde büyük bir arzu uyandırdı. “İyi akşamlar beyefendi, kız arkadaşınızı bir süreliğine yere indirebilir misiniz? Harry hiç tereddüt etmeden, “Karım,” dedi ve devam etti: “Şu an balayımızdayız ve onu gittiğimiz her ülkedeki sınırdan kucacağında geçireceğime söz verdim.”

Çaktırmadan görevli memura baktım. Hiç de etkilenmiş benzemiyordu. Harry beni kucığından aşağı indirdi ama sıkıca tutmaya devam ediyordu. Görevli memur bize baktı sonra da pasaportlarımıza baktı ve tekrar bize baktı.

“Evliyiz mi demiştiniz?”

Mutlu bir şekilde kafamı salladım. Of Tanrım. Ya bize evliliğimizle ilgili bir şey sorarsa? Evlilik yüzüklerimiz olmadığı için şüphelenmemiş midir? Evlilik cüzdanının yanımızda olması gerekmiyor muydu? Ya da olması şart mıydı? Ya yalan söylediğimizi anladiysa? Acaba sahtekârlıktan hapse atılır mıyız? Görevli memur bize gülümsedi ve pasaportlarımızı geri verdi. “Amerika’ya hoş geldiniz.”

Rahatladığım için derin bir nefes verdim ki bu, memurun yine dikkatini çekti. Harry bana gideceğimiz yolu gösterdi ve bu sırada omuzlarımdan sıkıca tutmaya devam ediyordu. Tam gidecekken memur arkamızdan, “Beyefendi!” diye seslendi ve tekrar kalbim çarpmaya başladı. İkimiz de arkamızı dönüp zoraki bir şekilde gülümsedik. Memur, “Tebrik ederim,” dedi.

Harry, ben ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıp yalan söyledığımızı itiraf ettiğim için havaalanından dışarı çıkartılmamızı sağlamadan önce, “Teşekkür ederiz,” deyip yürümeyi sürdürdü.

Evlilik Teklifçisi’nin Blogu

10. Gün: Binlerce Metre Yüksekte Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Atlantik Okyanusu’nun on bin metre yukarısı

Biraz önce Miami’ye indik, Ekvator’un güneyine uçmaktan önce yarım saat bekleme süremiz var ve oradan da küçük bir uçakla Galapagos Adaları’na gideceğiz. Bu yüzden en son ettiğim teklifim hakkında kısa bir yazı yazacağım.

Uçakta Suzie’ye evlilik teklifi etmek için hosteslerden biriyle işbirliği yapıp anonsu kullanmak için izin aldım. Teklifime, Bruno Mars’ın “Marry You” şarkısını açıp sözlerine eşlik ederek başladım. İnsanların bu kadar büyük bir tepki vereceğini hiç beklemiyordum. İlk başta kabin ekibi, nakarat kısmında bana yardım edip el çırparak şarkıya eşlik etti. Nakarat kısmı ikinci kez geldiğinde ise uçaktaki herkes şarkıyı söylüyordu. Bu benim için en mutluluk veren tecrübelerimden biri oldu, koridorda Suzie’nin oturduğu koltuğa doğru ilerlerken ciddi anlamda tüylerim ürperdi.

Maalesef, Suzie bütün bu olaylar olurken uyudu. Kala-balığın gazına geldiğim için her ne kadar Suzie uyuyor

olsa da yanında oturan adamın Suzie'nin kafasını sallamasını sağlayıp bana yardım etmesiyle ona evlilik teklifi ettim. Böylece Suzie de evet demiş oldu. Bu, yine de benim için pek sayılır bir evet değildi. Uyanıkken evet demesini tercih ederdim.

Sonra nihayet uyandı ve bize hediye edilen kurukafa ve çapraz kemikli yüzüğü parmağında görüp nişanlandığımızı anlayınca da olayın pek üzerinde durmadı. Yaptığım evlilik teklifinin videosunu buradan izleyebilirsiniz.

Sonraki birkaç saatte havaalanlarında koşuşturduk, iki farklı uçağa bindik, bir tane daha pasaport kontrolünden geçtik, bagajlarımızı almaya gittik ve taksiye bindik. O kadar yorulmuştum ki hiçbir şeye halim kalmamıştı. Yorgunluğumun nedeninin uyku haplarının etkisi hâlâ devam ettiği için mi yoksa gerçekten yorulduğum için mi olduğundan emin değildim.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ve ortalık sessiz olduğu için saatin, ya gece vakti ya da sabaha karşı olduğunu düşündüm. Gözlerimden uyku aksa da suyun üzerinde sakince süzülen, bir sürü beyaz yatın olduğu bir limana geldiğimizi anladım. Harry beni içeri girmem için yönlendirmeden önce kalacağımız yatın adının The Star olduğunu tahmin ettim. Beyazlar içindeki bir adam bize kalacağımız kamarayı gösterdi. Kamaramız küçüktü ama kırık beyaz duvarları ve çok rahat duran yatağıyla bir hayli aydınlık gözüküyordu. Gökyüzündeki yanıp sönen yıldızları gösteren kocaman bir pencерemiz vardı. Kendimi yatağa attım

ve yastıklara gömüldüm, bir yandan da ay ışığının suda yarattığı yakamozu izliyordum.

Gözkapaklarım kapanırken Harry'ye dönüp, "Galapagos Adaları'na geldiğimize inanamıyorum. Her şey bir rüyaymış gibi geliyor," dedim.

O da bana, "Ben de dünyadaki en güzel yerlerden birine gelmemize rağmen senin tek isteğinin uyumak olmasına inanamıyorum," dedi. Böyle demesine rağmen sesindeki şefkati fark ettim ve esneyerek, "Çok yorucu bir gündü. Önce nişanlandım, sonra evlendim," dedim. "Sıra balayımızda," dedi.

Bir gözümü açtım ve Harry'nin tişörtünü çıkardığını gördüm. Bu adam hep çıplak dolaşmalıydı. Kollarına bayılıyordum, güçlü ve güven verici görünüyorlardı. Kot pantolonunu çıkardığındaysa dayanamayıp kafamı kaldırdım ve onu izlemeye başladım. Suratına bakınca onun da bana baktığını fark ettim. Bir panter gibi sinsice yürüdü ve ayaklarımın ucuna doğru oturdu. Gözlerinde, sanki bana fena şeyler yapmak istemişçesine vahşi bir bakış görünce kıkırdadım.

"Hazır mısın?"

Uykulu bir halde gözlerimi kapatarak, "Tabii ki, şu an aşırı istekliyim, sabaha kadar ayakta kalabilirim," dedim.

Harry'nin başımı tuttuğunu hissettim ve ona bakınca bana doğru eğildiğini gördüm.

"Emin misin, bayağı yorgun gözüküyorsun da."

Tekrar gözlerimi kapattım. Çok uykum gelmişti. Kendimi bıraktığım an uykuya dalabilirdim. Harry'ye, "Sen başla. Bana bir beş dakika ver sonra sana katılacağım," dedim. Harry hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak bir iç çekti. "Her damat evlendiği gece yatakta çok iyi olduğu için gelinin uyuyakalmasını ister."

"İstersen senin için sahte sesler çıkarabilirim, böylece kendini daha iyi hissedersin."

"İşte bu harika olur, Suzie."

"Ah Harry. Şu an kendimi çok iyi hissediyorum."

"Daha başlamadım bile."

Harry'nin yataktan kalktığını hissettim ve ne yaptığına bakmak için gözlerimi açtığımda da ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardığını gördüm.

"O halde başlayınca haber ver."

"Başladığım zaman fark edeceğini umuyorum."

Gülümseyip, "Bilirsin işte, kaçırırsam diye," dedim. Gözlerimi en az birkaç saat boyunca açmayacağımı bilerek kapattığım sırada Harry bana esrarlı bir bakış attı. Uykuya dalmak üzereyken nefes alıp vermemin yavaşladığını ve Harry'nin konuştuğunu fark ettim: "Emin ol Suzie, başlasam kesinlikle fark ederdin."

Uyanıp yatakta oturdum ve parıltılı dalgaların denizde süzülüşünü izledim. Güneş ışığı suyu parlatıyordu ve dışarıdan, İn-

giltere’de aylardır hissetmediğimiz bir sıcaklık geliyordu. Harry’nin yatağıma bıraktığı kahvaltılıkları hızlıca yedim. Açlıktan ölüyordum. Tabağımdaki yumurta, tost, kruvasan ve reçel beni mükemmel bir şekilde doyurdu. Tepsinin üzerindeki notta üzerimi değiştirmem gerektiği yazıyordu ve anladığım kadarıyla kapının arkasında duran Çingene pembesi mayoyu giyecektim. Hızlıca üzerimi değiştirdim, mayonun karın kısmının dar, kısıklı kısmının bol durmasından nefret ettim, adeta büyük gelmiş bir bebek bezini andırıyordu. Koşarak merdivenlerden yukarı, sonra da güverteye çıktım.

Dün geceki uykulu halimden dolayı küçük yatımızın güzelliğini fark edememiştim. Etrafta minik mavi koltuklar, şezlonglar ve bahçe havası katsın diye yapay çimlerle süslenen, güneşlenmek için güverteye konulan minderler vardı. Yatın arka tarafından gelen sesler dikkatimi çekti, ben de o tarafa gitmek için birkaç basamak aşağı indim. Şnorkel ve tüple dalış yapmak için hazırlanma aşamasında olan bir düzine insan ortalıkta dolaşıyordu. Hem heyecandan hem de sevinçten kalbim çarpmaya başlamıştı. Daha önce çok kez tüple dalış yaptığım olmuştu, İngiltere kıyıları boyunca çok güzel gemi enkazları vardı ve derinlikleri değişmesine rağmen çoğunu görmüştüm. İngiltere’de dalmak için termal dalış kıyafeti ve üzerine de su geçirmez dalış kıyafeti giymeniz gerekiyordu, o yüzden hep Michelin lastiğinin maskotuna benziyordum. Burada dalmak ise çok daha rahattı ve denizin altındaki görüş netliğinin muhteşem olacağını düşünüyordum. Daha önce hiç sıcak denize dalmamıştım ama havuzda mayoyla dalış dersi almıştım. O yüzden bugün, heyecan verici şeyler görmeyi umuyordum.

Harry'nin, dalış ekibinden biriyle konuştuğunu gördüm. Harry dalış kıyafeti giymişti ve çok heybetli gözüküyordu, siyah elbise vücuduna yapışmış, adeta ikinci cildi gibi duruyordu. Fermuarı göğsünün yarısına kadar çekmişti ve olduğum yerden, güneş ışığı altındaki pürüzsüz cildinin parıldadığını görebiliyordum. Ona yaklaşırken diğer yolcularla da selamlaştım. Harry yolcularla konuşmasını kesmedi ama o sırada elini omzuma atıp konuşmaya beni de dahil etti. Beni dalış liderimiz Elias'la tanıştırdı, Elias karamel rengi teni, parıldayan yeşil gözleri ve altın renkli çilleriyle çok yakışıklı bir adamdı. Onun da dalış kıyafeti güçlü ve buğday renkteki göğsünü açıkta bırakıyordu. Harry'den bir hayli kısaydı ki genelde herkes Harry'den kısa oluyordu ama Elias'ın çok güçlü olduğu belliydi. Yıllardır ağır dalış tüpleriyle yüzmek, vücudunda spor salonunda alamayacağı sonuçları oluşturmuştu. Elias elimi tutup sıkıldığında bir an için heyecanlandım. Elimi sıkmaya devam ettiği sırada gözlerinde gizemli bir bakış vardı. O da heyecanlanmış gibiydi. Elias'la kendi cennetimizi yaratıp birbirimizi daha iyi tanıyacağımız düşüncesi, her ne kadar gerçekleşme ihtimali az olsa da Harry beni kız arkadaşı olarak tanıttınca kül olup söndü. Elias bunu duyunca eli ateş almış gibi bir anda elimi bıraktı. Ardından harika bir İspanyol aksanıyla, "Özür dilerim, bana arkadaş olduğunuz söylenmişti," dedi. Benim de kafam karışmıştı. Önceki günlerde Frank'in sıcak hava balonuna daha kısa sürede binmek için ya da dün Amerikan mercilerine sevgili olduğumuz yalanını söylemiştik ama burada bu yalana gerek olup olmadığından emin değildim. Harry bana sahip olduğunu göstermek istercesine beni daha da sıkı bir şekilde kendine doğru

çekti. Harry'nin, vücut diliyle Elias'a benden uzak durmasını ima etmesi o kadar bariz ve aşırıydı ki, köpekler gibi gelip yerini işaretlemek için bacağıma işememesine şaşırdım. Madem Harry birlikte olduğumuzu kanıtlamaya çalışıyordu, ben de kanıtlamak için bir şeyler yapabiliirdim. Kendimi pişkin ve laubali hissederek bir anda elimi Harry'nin sırtından aşağı indirdim ve poposunu sıkıca kavradım. Harry şaşkınlıktan taş kesildi ve sonrasında bana dönüp şüpheci bir bakış attı. Ben de ona karşı gelme amacıyla bir kaşımı kaldırarak karşılık verdim.

Elias profesyonel bir şekilde hemen konuyu değiştirdi ve bize dalışla ilgili bilgiler vermeye başladı. Bundan sonraki süre boyunca da bana neredeyse hiç bakmadı ve sürekli Harry'yle konuştu. Anladığım kadarıyla dalış rotamız eskiden aktif olan bir volkanın arazisinin etrafında olacaktı ve bu volkan denizde duvarlar, sırtlar ve artık bir sürü deniz canlısına ev olan derin çukurlar oluşturmuştu. Dalmak için can atıyordum. Ben bulunduğumuz koyu incelerken Elias diğer yolculara yardım etmek üzere yanımızdan ayrıldı. Bulunduğumuz yer Galapagos Adaları'ndan çok uzaktaydı, umarım buradan sonra oraya giderdik.

Yatımız, sakin ve çivit rengi suda hiç dalga yaratmadan süzülüyordu. İlerideki irili ufaklı yeşil tepeler adeta etrafımızı çevreliyordu. Harry tüm dikkatini bana verip beni kendine çevirdi. Bana böyle, dünyadaki tek kadınmışım gibi baktığı zamanlar çok hoşuma gidiyordu. İçimdeki, daha önce bir sürü kadına bu şekilde baktığını söyleyen sesi duymazdan geldim. Harry bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Sırıtmamı zor bastırıp, "Ne var?" dedim.

“Popomu sıkmana şaşırdım.”

Omuz silkip, “Ben de ilişki durumumuz hakkındaki güncellemeye şaşırdım.”

Hiç utanmadan dudaklarını kulağıma götürüp fısıldamaya başladı, sıcak nefesini boynumda hissedince ayaklarımın bağı çözüldü. Bana, “İnsanlar ilişkimizin gerçek olduğuna inanınca evlilik tekliflerinde daha çok yardımcı oluyorlar,” dedi. Doğru bir noktaya parmak basmıştı ama yine de iki yıldır benden hoşlanan tek adamı korkutup kaçırdığı için ona sinir olmuş-tum. Harry’ye tam, “Yani bunun, Elias’ın tanrısal bir görün-tüsü olmasıyla hiç alakası yok?” derken Elias’ın dalış maskesi almak için yanımıza gelmesi, yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

Harry utandığını gizlemek için konuyu değiştirip, “Dün akşam iyi uyudun mu?” diye sordu.

“Hem de yastığa başımı koyar koymaz.”

“Eh, o mükemmel geceden sonra çok normal.”

Tatlı bir şekilde ona gülümseyip, “Senin için mükemmel olabilir hayatım ama benim için normaldi,” dedim. O sırada Elias oldukça şaşkın gözükerek yanımızdan ayrıldı, gerçi Harry bu sözümünden hiç gocunmuşa benzemiyordu. Bana gülümseyip, “Bu gece daha iyi olmaya çalışırım aşkım,” dedi. Ona verecek güzel bir cevap bulamadan, yat bir anda sarsılarak iskelede dur-du ve Harry ben, yere düşmeden önce içgüdüsel olarak beni tutmayı başardı.

Herkes hazırlığını bitirmiş olduğu için bir anda bir kargaşa oluştu. Elim ayağım birbirine girmiş bir şekilde dalış tüpünü ve ağırlık kemerini üzerime geçirdim, kendime uyan bir maske buldum ve paletleri giymeye çalışırken bir hayli zorlandım. Harry ise bende asla olmayan bir yetenekle her şeyini hazırladı. Açık ve çalışır olup olmadığından emin olmak için dalış regülatörümü test ettim. Neyse ki çalışıyordu. Fakat belli ki Harry kendi regülatörümü test etmemden tatmin olmadığı için alıp kendi ağzına götürdü ve bana baktığı sırada derin bir nefes aldı. Saniyeler önce benim ağzımda olan şeyin şu an onun ağzında olması çok tuhaf hissettirmişti. Regülatörü çektiği için ona doğru yaklaşmak zorunda kalarak, “Şimdi mutlu musun?” diye sordum. Regülatörü bana geri verip kafasını aşağı yukarı salladı.

İçimizden sadece altı kişi dalış yapacaktı, geri kalanlar şnor-kelle dalacaklardı. Herkes çift halinde dalacaktı, Elias aramızdan geçip bize gideceğimiz yerleri gösterirken Harry’le birbirimizi kontrol ettik. Büyük bir adım atıp denize atladım, o sırada Harry tam arkamdaydı. Su serin olmasına rağmen soğuk değildi. Yattakiler de arkamızdan atladı. Herkes hazır olunca da dalgaları üzerimizde bırakarak batmaya başladık. Denizin altı çok net gözüktüyordu ve bu sayede millerce ötemizi rahatlıkla görebiliyorduk. Yaklaşık on metre aşağıımızda bir sürü mercan resifleri ve kayalar vardı ama bulunduğumuz bölge terk edilmişti; her boyuttan ve renkten bir sürü balığa ev sahipliği yapıyordu. Yanımdan büyük ve gümüş rengi bir şey geçti, ne olduğuna bakmak için döndüğümdeyse iki tane denizaslanının taklalar atarak birbirleriyle oynadığını gördüm. Tam onları izlemeye koyulmuştum ki biri dirseğimi dürttü. Diğer dalgıçlar

çoktan Elias'ın önderliğinde daha büyük bir resife geçmişti, Harry ise sabırla beni bekliyordu. Suda ilerleyip diğer dalgıçların yanına yüzdüğümüz sırada da Harry hep yanımdaydı. Balıklar yüzerken aramızdan geçiyordu, her ne kadar orada olmamız onları rahatsız etmese de ne zaman onlara dokunmaya kalksam hemen kaçıyorlardı.

Sonrasında duvar haline gelmiş resiflerin olduğu yere geldik, bütün o renkler, mercanlar ve etrafında yüzen balıklar muhteşem bir görüntü oluşturuyordu. Denizin altındaki her şeyin mavi renkte olacağını düşünmüştüm ama her renkten canlı vardı, kırmızı, yeşil, altın rengi, turuncu, beyaz, gümmüş... Hepsi göz alıcı bir biçimde parıldayarak suda ilerliyordu. Harry omzuma dokunup arkamda duran bir şeyi gösterdi, arkamı döndüğümde gri bir vatoz, kocaman bir kuşun kanatları gibi olan solungaçlarını hareket ettirerek üzerimizden geçti. Aynı vatoz, mercan resiflerinin üst kısmına geldiğinde ise yüzlerce minik balık, vatozun derisinde bulunan algleri ve parazitleri yemek için onun üzerine doğru yüzmeye başladı ki Elias buranın temizlik bölgesi olarak bilindiğini ve bunu görebileceğimizi söylemişti.

Harry tekrar beni dürttü ve deniz yatağına doğru gitti. Resifin karanlık yerlerinde de canlılar olabileceğini düşünerek koruma yeleğimdeki havayı boşalttım ve aşağı indiğim sırada kumları kaldırmamaya dikkat ederek Harry'yi takip ettim. Diğer dalgıçların uzaklaştığını görebiliyordum ve Harry hâlâ resifin aşağısındaki küçük kaya yarığında bir şeylere bakıyordu. Yanına gittiğimdeyse gölgede saklanan minik bir denizatı gördüm, ol-

duğu yerden çıktı ve yüzdüğü sırada yüzgeçlerini deli gibi çırp-maya başladı. Bu manzarayı görmek beni çok mutlu etmişti. Denizatına dokunmayı çok istiyordum ama o kadar kırılgan ve minik gözükiyordu ki ona zarar veririm diye korktum. Onu kapana kısırdığımızı fark ettim ve denizati muhtemelen pa-nikten çılgına dönmüştü, ben de Harry'yi dürtüp ilerlememiz gerektiğini işaret ettim ve denizatını arkamızda bırakıp ilerle-meye başladık.

Resiflerle kaplı duvarın ötesinde, kumdan, upuzun bir de-niz yatağı vardı ve metrelerce öteye dek uzanıyordu ama ben yine de ileride kımıldayan gölgeler görebiliyordum ve bir ta-nesi üzerimize doğru geliyordu. Gelenin yine bir vatoz ya da denizaslanı olup olmayacağını görmek için bekledim ve onu görünce sevinçle regülatörüm aracılığıyla bir çığlık attım. Çekiç başlı bir köpekbalığı üzerimize doğru geliyordu. Kuyruğunun suda sessizce ilerlemesini sağlarkenki görüntüsü olağanüstüydü. Gözlerime inanamıyordum. Çekiç başlı köpekbalığı, Elias'ın karşımıza çıkabileceğini söylediği hayvanların arasında en çok görmek istediğimdi.

Harry bir anda önüme geçti ve sanki çekiç başlı kocaman bir köpekbalığıymış gibi beni ondan korumaya çalıştı. Elias'ın da söylediği gibi bu tür balıklar tehlike arz etmiyordu ama Harry yine de tedbirli davranıyordu. Aşırı kollayıcı korumamın om-zundan çekiç başlı köpekbalığının son bir kuyruk hareketiyle üzerimizden süzülerek yüzmesini ve kaybolmasını izledim.

Regülatöründen çıkan baloncuklardan, Harry'nin hızlı hızlı nefes alıp verdiğini anladım. Bana bakmak için döndüğündey-

se köpekbalığını gördüğüm için ne kadar sevinçli ve heyecanlı olduğumu göstermek için parmaklarımla ona her şey yolunda işareti yaptım. Hâlâ ikna olmuş gözüküyordu, ben de nefes alıp vermesinin yavaşlamasını umarak sakinleşmesini işaret ettim. Bu olaydan sonra Harry duvardan tarafa ilerlemeye devam etti ve sürekli açık denizin olduğu tarafta durup beni kolladı. Yüzmeye devam ettiğimiz sırada izlice Harry'nin hava tankına baktım, hâlâ yüz bar havası vardı, bu da bulunduğumuz derinlik için gayet iyiydi ve daha bir sürü vakti var demekti.

İleride, yeşil paletleriyle neredeyse parlıyormuş gibi gözüken Elias'ı gördüm. İyi olup olmadığımızdan emin olmak için yanına gitmemizi bekliyordu. Ona iyiyiz anlamındaki el işaretini yaptım ve o da bana duvardaki bir şeyi ya da bir yeri gösterdi. Harry anladığını göstermek için başını salladı ve Elias'ı takip etmeye başladık. Rengârenk deniz yosunları, esintiye kapılmış- çasına girdap yaparak dönüyordu, yüzmeye devam ettiğimiz sırada da balıklar etrafımızı çevreleyip bize eşlik etti. Duvarın köşesini döndüğümüz sırada ise iki dalgıcın büyük bir kaplumbağanın fotoğrafını çektiğini görebiliyordum. Kaplumbağa duvardan uzaklaşıp mavi derinlikte kaybolmadan önce bizlere dikkatlice bir bakış attı. Bu, şimdiye kadar yaptığım dalışların en iyisiydi, her şey o kadar renkli ve canlıydı ki bundan ötesi olamazdı diye düşündüm.

Harry tekrar beni dürttü, ben de bu sefer nasıl bir canlıyla karşılaşacağımızı merak ederek etrafıma bakındım. Karşımdan çekilince ağızımda regülatör olmasına rağmen gülümsedim. Mercanların arasındaki beyaz panoda deniz kabuklarıyla “Ev-

len Benimle” yazıyordu. Harry’ye bakmak için döndüğümde onu deniz yatağında tek dizinin üzerine çökmüş halde gördüm. Yanma gitmek için yüzerek süzülüğümde kaplumbağanın fotoğrafını çeken dalgıçların şimdi de bizim fotoğraflarımızı çektiklerini fark ettim. Hızlıca regülatörümü ağızımdan çıkartıp Harry’nin yanağına bir öpücük kondurdum. Bu, onun da gülümsemesine sebep oldu.

Yat hafifçe sallanarak suyun üzerinde ilerlediği sırada gölge-
liğin altındaki şezlonga oturup hızlı ve sinirli bir şekilde olabil-
diğince çok e-postaya cevap vermeye çalıştım. Seyahat yüzün-
den işten uzakta geçirdiğim bir günde tam olarak elli altı tane
farklı kişiden iş almıştım. İşlerimin birdenbire dağlar gibi bi-
rikmesine rağmen çok keyifli ve mutluydum. En son ne zaman
bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum bile. Galapagos
Adaları’nın berrak mavi sularında süzülen, konforlu bir yattay-
dım. En iyi arkadaşım ile tatildegdim ve daha biraz önce çekiç
başlı köpekbalıkları, kaplumbağalar, vatozlar ve denizatlarıyla
kuşatılmıştım. Sürekli gülümsemekten artık yüzüme ağrılar gi-
riyordu. Hiçbir şey moralimi bozamazdı. Hem de hiçbir şey.

Dalıp gittiğim sırada ergen kızlar gibi sırtıp durmak iste-
dim ve bunun üzerine dişlerimi gıcırdattım. Hayır, hayır, bu-
gün hiçbir şey moralimi bozamayacaktı, dizüstü bilgisayarım-
dan gelen herhangi bir sesi bile duymazdan gelecektim. Başka
bir kadının kıkırdadığını ve Harry’nin gür bir sesle güldüğünü
duyunca dizüstü bilgisayarımın üzerinden baktım ve Harry’nin
yan taraftaki şezlongdaki sarışın bir Barbie’yle sohbet ettiğini

gördüm. Aslında neredeyse bir saattir o kızla konuşuyordu. Şimdi de kız ona telefonundaki fotoğrafları gösterdiği için yanında oturuyordu. İkisi de o kadar yakın oturuyorlardı ki dizlerinden omuzlarına kadar her tarafları birbirlerine değiyordu. Onları izlediğim sırada sarışın kız tekrar gülüp işveli bir şekilde Harry'nin dizine dokundu.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp içeri girdim, o sırada Harry beni görmüştü ama ona bakmadım. İçerideki bar daha serindi ve çalışanlar soğuk et, kavrulmuş sebze, pirinç, makarna ve taze meyvelerden oluşan açık büfeyi hazırlamışlardı. Bir tabak alıp yiyeceklerle doldurdum ve kendime bir koltuk bulup oturdum. Tavuk yediğim sırada üzerimde bir gölge hissettim. Bir iç çektim, şu an Harry'yle hiç konuşmak istemiyordum. Fakat kafamı kaldırıp karşımda duranın Elias olduğunu görünce bir hayli şaşırdım. Hızlıca ağızımdaki lokmayı yuttum.

“Oturabilir miyim Suzie?”

Adımı kendine has bir şekilde söylemesi hoşuma gitmişti. Aksanından dolayı ismimi ‘Suuzie’ olarak telaffuz etmişti ve bu bana bir hayli çekici gelmişti. Ona oturmasını işaret ettim. Koyu yeşil gözleriyle bana baktığı sırada aklımdan geçen tüm düşünceleri ve hisleri görebiliyormuş gibi hissettim. Acaba onun hakkındaki uygunsuz düşüncelerimi bilse ne yapardı?

“Yersiz yere konuşmak istemem ama nişanlından hoşlanmadım.”

“Harry’den mi? Neden ki?” Bunu söylemesi beni şaşırttı çünkü herkes, özellikle kadınlar, Harry’yi çok severdi ve sıcak-

kanlı, çekici ve herkesle nazik bir şekilde konuştuğu için çok kolay arkadaş edinirdi.

“Sen burada yalnız başınayken o dışarıda başka bir kadınla konuşuyor. O kadına nasıl baktığını da gördüm. Çoğu erkek o şekilde bakar ama yeni nişanlanmış bir çiftseniz erkeğin öyle bakması gereken kişi yeni tanıştığı bir kadın değil, nişanlısı olmalıdır.”

Ona sadece, “Ya...” diyebildim. Böyle centilmen birine yalan söyleyemezdim. Her ne kadar Harry yanlış bir şey yapmıyor olsa da ve Barbie’yle konuşmasından hoşlanmasam da Elias’ın onun hakkında yanlış bir izlenime kapılmasına izin veremezdim. “Elias, biz nişanlı değiliz. Hatta birlikte bile değiliz,” dedim ve çantamdan kartvizitimi çıkartıp ona uzattım. “Biz, çiftler için evlilik teklifleri üretiyoruz. İşimiz bu. Şu anda ise en mükemmel evlilik teklifini bulmak için bir çeşit görevdeyiz. Bugün olanlar da yapılacaklar listesinin bir parçasıydı.”

Elias gözlerini tekrar üzerime çevirdi ve bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığım hissiyatına kapıldım.

“Sana yalan söylediğimiz için özür dilerim, öyle derken kötü bir niyetimiz yoktu. İnsanlara sevgili olduğumuzu söylemek Harry’ye daha kolay geliyor, böyle demediğinde ise evlilik teklifi ettiğinde herkes garip karşılıyor,” diye açıklama yaptım.

“Onun yatağında uyuyorsun.”

“Evet ama biz arkadaşız. Şimdiye dek aramızda hiçbir şey geçmedi, bundan sonra da geçmeyecek.”

Elias beni izliyordu. Gözlerinde ürkütücü bir bakış vardı, bir anda kendimi onun dudaklarına bakarken buldum, dudakları dolgun ve pembe renkteydi, ilk önce parmaklarımla sonra dudaklarımla onlara dokunmak istedim. Neyim vardı benim? Gerçekten bana ilk gülümseyen erkeğe karşı bir şeyler hissedecek kadar mı zor durumdaydım? Ben Harry'ye âşıktım ve sırf, gerçek anlamda olmasa da, onunla beraber olduğum için isteğimin artması yakışıklı olan herhangi bir adamla yatağa gireceğim anlamına gelmiyordu. Gerçi Elias yakışıklıdan da öteydi, baş döndürücü bir çekiciliğe sahipti.

Hâlâ dikkatlice bana bakıyordu ve o böyle bakınca kendimi daha güzel hissediyordum.

Elias, "Artık Harry'den daha da az hoşlanıyorum," dedi.

"Neden peki?"

"Çünkü senin gibi güzel bir arkadaşıyla aynı yatakta yatıyor ama ona hiçbir şey ifade etmeyen ipsiz sapsız insanlarla birlikte oluyor. Sence de sığ biri değil mi? Gerçek güzelliğin ve arkadaşlığının kıymetini hiçbir şekilde bilmiyor."

Ağzım kuruduğu için dilimi dişlerimde gezdirip nemlendirmeye çalıştım. Elias biraz önce bana güzel dediği için kendimi aşırı derece pohpohlanmış hissetmeyi bir yana bırakarak Harry'nin kişiliğine leke sürülmesin diye savunmak için ne diyebileceğimi düşündüm ve dedim ki "Eminim bir sürü kadın sana asılıyordur. Kadınlar senin gibi birini görme ve belki tatilde bir şeyler yaşayabilecekleri biri olur umuduyla böyle güzel yerlere tatile geliyorlar. Eminim şimdiye dek bir sürü kadınla beraber

olmuştur. Bu konuda seni ya da Harry'yi suçlayamam. Bana da sürekli yakışıklı erkekler asılsa ben de hayır demekte zorlanırdım. Özellikle de içlerinden birinin hayatımın erkeği olma olasılığı varsa. Bence bir insan aşkı aramıyorsa bulamaz da.”

“Harry'nin yaptığı da bu mu yani, hayatının aşkını mı arıyor?”

“Öyle olduğunu umuyorum. Erkek kardeşim de onun gibiydi, bir sürü kadınla beraber oldu ve bir gün karşısına Jules çıktı ve hayatına giren son kadın o oldu.”

“Ya sen? O halde sen de bir sürü erkekle beraber oluyorsun?”

Kahkaha atıp, “Hayır, birlikte olduğum erkeklerin sayısı bir elimi geçmez,” dedim ve der demez utandım, neden böyle utanç verici bir şey söylemişim ki? Ama bu adamda öyle bir şey vardı ki ona karşı hep dürüst olasımlı geliyordu. “Harry ve sana olduğu gibi benimle çok fazla flört eden olmuyor.”

“O halde İngiliz erkekleri senin değerini bilmiyorsa hepsi salak demektir,” deyip sevecen bir şekilde yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına attı. Tanrım çok tatlıydı. “Flört ettiğim kadınlar konusuna gelince, evet senin dediğin gibi bana asılan birkaç kadın oldu ama bana asılmaları onlara karşılık verdiğim anlamına gelmez,” diye ekledi.

Gülümsedim.

“Karımla on yıl boyunca evli kaldık. Üç yıl önce öldü ve ondan sonra kimse hayatıma girmedi.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Elias. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu iyi bilirim.”

Bana acı bir şekilde gülümseyerek “Fark ettim. Ne zaman sana baksam gözlerinde derin bir üzüntü görüyorum. Kaybettiğin kişi erkek kardeşin mi?” Şaşkınlıktan nefesim kesilmişti.

“Nasıl anladın?”

“İnsanların gözlerinde, hayatları boyunca arkadaşı olan birini kaybettiklerinde, âşık oldukları birini kaybettiklerindeki nazaran daha farklı bir üzüntü oluyor. Seni daha farklı etkiliyor, hissettiğin acı hiç azalmasa da acılarını daha farklı şekilde saklıyorsun. O acı hiçbir zaman geçmiyor, sadece sen onunla daha kolay baş etmeye başlıyorsun.”

Bir anda omzuna atılıp hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutup karşımdaki adama bakakaldım. Beni ve birini kaybetmenin getirdiği acının nasıl bir his verdiğini anlıyordu. Elias konuşmaya devam etti, “Özür dilerim, amacım seni üzmemek değildi. Belki de Harry’ye karşı önyargılı davranıyorum, senin kadar özel bir arkadaşına sahip olduğuna göre belki o da özel biridir.” Bana doğru eğilip alnımdan öptü. “Gitsem iyi olacak, yapmam gereken işler var.” Ayağa kalkıp elimi aldı ve iki eliyle kavrayarak, “Bazen hayallerinin gerçek olacağı günü beklersin ama bazen de hayallerin sadece fantezilerden ibarettir ama gerçek hayatta seni hayallerindeki kadar çok daha mutlu edebilecek insanlar ya da bir şeyler olabilir. Bence artık beklememelisin Suzie,” dedikten sonra delici bakışlarla bana baktı ve elimi öptü. Sonra da arkasını dönüp gitti.

O gittikten sonra tabağımda duran yemeğe baktım. Bu olaydan sonra iştahım kaçmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Öğleden sonramız, vahşi doğanın güzelliğini görmeyi umarak geçmişti. Genelde insanlar bu adaların etrafını gezmek için haftalarını harcıyorlardı ama biz bunu bir günde yapmak zorundaydık çünkü yarın Meksika'ya uçacaktık ve rehberlerden biri “en ilgi çekici yerler” olarak adlandırdığı turuna çıkarmak için gönüllü oldu. Punta Espinoza'ya gittik ve mavi ayaklı sümsük kuşlarını, iguanaları ve olağanüstü güzellikteki penguenleri gördük. Penguenlerin hep soğuk yerlerde yaşadıklarını düşünmüştüm ama buradakiler tropikal adanın plajında yaşıyorlardı. Sonrasında Puerto Ayora'ya geçtik ve devasa kaplumbağaların ağaçların arasına doğru ağır ağır yürümelerini izledik. Minik sürat teknemiz, inanılmaz güzellikteki kıyıları ve koylarının içinden geçti ve kısıtlı zamanımız olmasına rağmen tur rehberimiz bize mümkün olduğunca çok şey göstermeye çalıştı. Güneş, suyun üzerinde kıpkırmızı yansımalar bırakarak battığı sırada flamingoları görmek için gittiğimiz Cormorant

Burnu'ndaki gezimizi tamamladık. Flamingoların, suya yansıyan açık pembe renkteki tüyleriyle nazikçe sığ suda yürümeleri insanı hayrete düşüren bir görüntüye sahipti.

The Star adlı yatımıza geri dönerken hava yeni yeni kararmaya başlamıştı. Oturup gece karanlığında kararmaya başlayan dalgaları izledim. Sabahtan beri yüzlerce fotoğraf çeken Harry de nihayet yanıma geldi ve oturup beni belimden tutup kendine çekti. Ona bakmak için döndüm.

“Mutlu musun?” diye sordu.

Kafamı sallayım omzuna yaslandım. “Hem de çok. Çok uzun zamandır gergindim, şimdi nihayet kafamı dinleyebiliyorum.”

“Sevindim, bugün seni hep gülümserken gördüm ve çok hoşuma gitti.”

Yata yaklaştığımız sırada Barbie, göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacakmış gibi bir dekolteyle tırabzanlardan eğilip Harry'ye el salladı. Harry de ona el salladı.

Harry'ye, “Ayrıca nabızı olan her şeyle flört etmeyi bırakırsan hayatım daha da mükemmel olacak,” dedim.

Benden uzaklaşıp, “O da ne demek?” diye sordu.

Sonunda herkesin eteğindeki taşlar dökülmüştü.

“Benimle tatile çıktın ama gidip başka kadınlarla konuşuyorsun.” Söylediklerim bana bile çok bayağı gelmişti.

“Başka kadınlarla konuşamaz mıyım yani?” Harry'nin kafası atmıştı, bütün o sevecenliği ve mizah anlayışı bir anda kaybolmuştu.

“Beni asıl rahatsız eden onlarla neler yapmak istediğin.”

“Bu seni neden rahatsız ediyor? Kıskanıyor musun?”

Ayağa kalkıp, “Tabii ki kıskanmıyorum,” dedim ve o sırada bot sarsılınca Harry içgüdüsel olarak, düşmeyeyim diye hızlıca kolumdan tuttu. Ben de hemen kolumu çekip, “Bence her gece başka bir kadınla birlikte olmak sığ bir şey,” dedim.

Harry de ayağa kalktı ve bana tepeden bakarak, “Sığ olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Bence harika birisin. Ama bana kalırsa yaptığın şey sığ, yani senin sığ olmanla arada büyük fark var. Belli ki bu kadınlar senin için hiçbir şey ifade etmiyor ve bence senin seni mutlu edecek, değer vereceğin ve açık büfeden seçmek yerine sürekli birlikte olacağın bir kadın bulman gerek.”

“Yani senin gibi biri mi?”

Yata adımımı atıp, “Hayır, şüphesiz ki benim gibi biri değil, bana karşı farklı hislerin yok, değil mi?” dedim. O da kafasını aşağı indirip kafasını ovaladı, bir şey dememesine rağmen gözlerinden ne cevap vereceği anlaşıyordu. O söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştığı sırada inkâr ettiği gerçeği suratından o kadar iyi anlaşıyordu ki mideme yumruk yemiş gibi oldum. Boğazımda oluşan yumruyu geçirmeye çalışıp gözlerime dolan yaşları durdurmak için dudaklarımı ısırdım.

“Tabii ki yok.”

Sesim çatallaşmıştı, o sırada bana ihanet eden vücuduma küfrettim. “Demek istediğim sen sensin ve ben de...” deyip

önce onun güzel vücudunu sonra da kendi vücudumu gösterdim. Hiçbir şekilde boy ölçüşülemezdi. Bir adım atıp bana yaklaştı ama bu sefer ben uzaklaştım. “Demek istediğim şu ki eğer burada benimleysen benimle vakit geçirmelisin, başkalarıyla oynadıktan sonra sıkıldığında yanıma gelmen hoş değil. Bunları kıskançlığımdan söylemiyorum, sadece görgü kurallarını hatırlatıyorum.”

“Son bir senedir her şeyi bırakıp hep yanında oldum ve buradaki her şey de senin için,” dedi ve sinirli bir şekilde yatı ve adaları gösterdi. “Daha ne istiyorsun?” Bunu duyunca Harry’ye arkamı döndüm ama o kolumu tutup beni kendine çekti.

“Hey!” Elias bir anda belirip aramızda bitmişti. “Hemen banyandan ellerini çek.”

Harry bariz bir şekilde Elias’tan daha büyük ve güçlüydü ve eğer kavga etme raddesine gelirlse kısa sürede galip kelen kesinlikle Harry olurdu. Harry görgü kuralı gereği kolumu tutmayı bıraktı. Elias karşımda durduğu sırada Harry kendini sakinleştirmeye zorlayarak, “Suzie, beni dinle...” dedi.

“Hayır, sen beni dinle, eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsam lütfen bu gece gidip Barbie’yle eğlen. Seni odamda istemiyorum ki zaten senin olmak istediğin yer orası değil. Yarın *Silver Linings*’le irtibata geçip şu anki saçmalığımızı iptal edebilir ve sana büyük paralar vadeden şirketle anlaşabilirsin. Yolundan memnuniyetle çekilirim.”

Harry gözyaşlarımı görmeden önce hızlıca yemek salonuna doğru koştum ve kapısına geldiğimde hıçkırıklara boğuldum.

Bir sürü insan orada yemek yiyordu ben de başka yöne doğru koşup kimsenin olmadığı üst güverteye çıktım. Derin bir şekilde iç çektim ve herkesin ortasında ağlamanın verdiği utancı bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım. İşin aslı, onun bir arkadaşı olarak, Harry'nin başka kadınlarla flört etmesi beni hiç rahatsız etmiyordu. Önceden, ne zaman Peri'yle tatile çıksam her gece başka bir adamla olmasına güler ve mutlu bir şekilde otel odasına dönüp kitaplarımı okurdum. Harry'nin böyle yapmasına üzülüyordum çünkü onu kıskanıyordum. Onu istiyordum ve onun da beni istemesini istiyordum. Acı bir gerçek vardı ki o beni istemiyordu. Hiçbir zaman benim olmayacaktı.

Öğle yemeğinin verildiği yerde, yataın arka kısmında dolandığım sırada neredeyse gece yarısı olmuştu. Darwin Koyu'nun ortasına demir atmıştık ve siyah sular yataın yan taraflarını nazikçe sallamaya devam ediyordu. Akşam boyunca Harry'yi görmemiştim, belli ki sinirimin geçmesini bekliyordu. Böyle yapmasına sevinmişim, aksi takdirde hıçkırıklara boğulmamı nasıl açıklayacaktım? Ya öyle düşündüğü için gelmedi ya da Barbie'yleydi.

“İyi misin Suuzie?”

Arkamı dönüp Elias'a gülümsedim. “İyiyim.”

“O adam tam bir salak,” deyip yanıma geldi.

“Önemli değil, gerçekten. Acınacak durumda olan benim. Harry benim için çok fedakârlıkta bulundu, özellikle de Jack'in ölümünden sonra. Ben yanında olmadan eğlenmek istediği için

onu suçlayamam. Şu sıralar pek eğlenceli biri de sayılmam.”

Elias, “Acınacak biri değilsin Suzie, sen dünyadaki en güzel kadınsın,” deyip parmaklarını kolumda gezdirdi, bu da tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. “Hadi gel benimle yüz,” diye ekledi ve üstünü çıkardı, bronz kolları ve göğsü ay ışığında muhteşem görünüyordu.

“Şimdi mi?”

Elias şortunu da çıkarıp dar ve siyah renkteki boxer’ıyla kaldı.

“Dünyaya bir kere geliyoruz. Bunu benim kadar sen de iyi biliyorsun. İnsanı çıplak yüzmek kadar özgür kılan başka bir şey yok.”

“Çıplak yüzmek mi?” diye ciyaktım.

Elias incelikle siyah suya daldı ve yattan birkaç metre uzaklaştı. Hemen sonrasında da boxer’ını çıkarıp güvertenin kenarına attı. Yutkunup etrafıma bakındım. Etrafta kimsecikler yoktu, herkes yarınki gezi için erkenden yatmıştı. Harry de muhtemelen Barbie’nin yatağında yatıyordu. O an aklıma yattı ve üstümü çıkarttım, çırlıçıplak gitmeye cesaret edemediğim için iç çamaşırlarımla denize atlayıp Elias’ın yanına gittim. Güneş battığı için su serinlemişti ama Elias haklıydı, kendimi daha özgür hissediyordum. Sesli bir şekilde güldüm. Elias daha ya yakınımaya yüzüp, “Harika bir gülüşün var Suzie ve bence her şeyini çıkartırsan kendini daha özgür hissedersin. Denizle bütünleşmek insanı canlandırıyor,” dedi. Beni göremiyor olsa bile utana sıkıla iç çamaşırlarımı çıkartıp güverteye fırlattım. Elias, “Mükemmel,” diye fısıldayıp daha ya yanıma sokuldu. Sonra

da ellerini belime doğru götürdü, ben de boynuna sarıldım. Bakışları, bu gece neyi aklına koyduğunu bariz bir şekilde belli ediyordu. Ne olursa olsun, bu kadar yakışıklı ve tatlı biri tarafından arzulamak gurur vericiydi. Harry beni istemiyordu ama Elias istiyordu.

Elias yaklaşıp beni öptü. Bu benim için biraz şaşırtıcı oldu ama onun ritmine ve aceleci öpüşüne alışır alışmaz her şey normale döndü. Ellerini vücudumda gezdirdi ve beni ilerletip sırtımı yata yasladı.

“Aramızda bir çekim var Suzie, bunu sen de hissettin, değil mi?”

Eğer Harry insanlara birlikte olabiliyorsa, bunu ben de yapabiliirdim. Beni bu kadar arzulayan biri varken Harry tarafından reddedildiğim için biraz daha az üzülüyordum. Sonunda sırtımı yata dayayıp gözlerimi kapattım. Aklımda sürekli Harry’nin olması kötü bir şey miydi?

Elias gece ayazında üşümeyeyim diye kolunu omzuma koyup benimle birlikte kamarama kadar geldi. Ona doğru eğilip yanağından öptüm ve “Teşekkür ederim,” dedim.

“Ne için?”

“Bu gece için ve çok tatlı olduğun için.”

Gülümseyip, “Tatlı olan sensin. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Kendimi yatak odasına attım ve Harry’yi yatağın üstünde oturmuş bir şekilde beni beklerken görünce şaşırdım. Yüzün-

den nasıl hissettiği anlaşılmıyordu. Sakin ve donuk bir şekilde, “Eğlenebildin mi?” diye sordu.

Kamaranın kapısını kapatıp, “Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Elias’la eğlendin mi diyorum. Endişe ettiğim için sana bakmaya gelmişim. Belli ki buna gerek yokmuş. Zira yanında Elias vardı.”

Harry’nin bu lafından sonra sinirlerim yine tepeme çıkmıştı. “Sen neredeydin peki? Sen de muhtemelen bütün gece o Barbie’yleydin, o yüzden sakın bana nasihat vermeye kalkma.”

“Sinirle kalkıp gittiğinden beri bütün gece burada seni bekledim. Seni tatilde yalnız bırakmamı ve gidip benim için hiçbir şey ifade etmeyen kadınlarla birlikte olmamı istemediğini belirten küçük serzenişinin nedeni bu olduğu için bal gibi de nasihat verme hakkına sahibim ve bütün bunları söyledikten sonra da daha yeni tanıştığın adamla bir yerlere gidebiliyorsun?”

“Peki bu sana ne hissettirdi?”

“Çifte standart uyguladığın için sinirli hissettirdi.”

Bir anda kendimi çok yorgun hissettim ve yüzümü ovuşturdum. “Neden bu kadar teressin? Bana hayatıma devam etmem gerektiğini sen söyledin.”

“Sana gülücük saçan ilk herifle devam et demedim.”

“Nedenmiş o? Sen aynı şeyi yapabiliyorsun ama? Gerçi sana saçılan şeyler genelde gülücük değil, göğüsler oluyor.”

Harry ayağa kalktı ve burnundan soluyarak odanın içinde volta atmaya başladı. Sonra hızlıca önüne dönüp, “Tamam o zaman, tatil boyunca herkes istediği kişiyle birlikte olsun. Herkes dilediği gibi vakit geçirir ve şu salak evlilik teklifi için günde bir kez buluşulur.”

“Harika, bana uyar.”

“İyi.”

“İyi.”

Birbirimize bakakaldık. Bu yaptığımız çok saçmaydı ve ikimiz de bunun farkındaydık. Üstümü çıkartıp pijamalarımı giydim ve geri döndüğümde Harry’yi sırtını bana dönük bir şekilde yatarken buldum. Yanına kıvrılıp ışığı kapattım. Tabii ki gece boyunca gözümü bile kırpmadım ve tahminimce Harry de kırpmadı.

Uçak Meksika’daki Cancún’a iner inmez midem bulanmaya başladı. Bu seferki uçak yolculuğum hiç de güzel geçmemişti, uçuş boyunca sürekli türbülansa girip durmuştuk. O sırada bütün camlar sarsılmış ve yanında oturduğum tuvaletin kapısından rüzgâr uğultusu gelip durmuştu. Uçak kâğıttan yapılmış gibi bir hissiyat vermişti. Şu anda da tuvaletin kapısı ardına kadar açıktı ve bütün o kimyasal kokuların esintisi ve tuvalet kokusu üzerime doğru geliyordu. Midem tekrar ağzıma geldi.

Harry’yle sabah yataktan kalktığımızdan beri konuşmamıştık. İki yabancı gibi eşyalarımızı toparlayıp uçaktan inmeye

hazırlanıyorduk. Baltra Adası'ndan tekneyle giderken, oradan taksiye bindiğimizde, oradan da Ekvator'a uçtuğumuzda ve oradan Cancún'a uçtuğumuz süre boyunca da hiç konuşmadık. O anda fark ettim ki, dünya turumuz doksan gün sürecektir. Zamanımızın çoğunu seyahat ederek geçirecektik.

Bugün tatildeki üçüncü günümüzü yarılamıştık ve ikinci varış noktamız olan Cancún'a daha yeni inmiştik. Çok yorulmuştum. Uykusuzdum, çok fazla seyahat etmiştik ve dehşet verici bir uçak yolculuğu geçirmiştik, kendimi kötü hissediyordum. Otele giderkenki taksi yolculuğumuz da berbat, bir saatlik yol, taksicinin aniden köşelerden dönmesiyle, trafik ışıklarının çoğunda durmayıyla, bağırarak ve küfrederek telefonda konuşmasıyla geçmişti. Harry arabada yanıma oturup benimle bir kelime bile konuşmadan dışarı bakıp durmuştu.

Otelin resepsiyonu kocaman ve bembeyazdı. Beyaz kumlu plaja ve oradan da turkuvaz sulara uzanan mermerler adeta parıltıyordu. Camlardan aşağı dalgalanan perdeler de beyaz renkteydi. Her şey o kadar açık renkteydi ki başıma ağır girdi.

Harry otele girişimizi yaptı ve bizi ayrı odalara koyup koyamayacaklarını sorduğunu duydum. Otelde yapılacak olan bir düğünden sebebiyle hiç boş odaları yoktu, bunu duyunca rahat bir nefes aldım. Ateşe körükle yaklaşmak yerine bu işi konuşup halletmemiz gerekiyordu.

Asansör bizi yirminci kata o kadar hızlı çıkardı ki kulaklarım tıkandı ve tekrar midem bulanmaya başladı. Niye bugün böyleydin? Kendimi çok yorgun ve güçsüz hissediyordum.

Odamız da bembeyazdı ve hayatımda gördüğüm en büyük çift kişilik yatağa sahipti. Ilık esintiyi üzerimde hissetmek için balkonun kapılarını açtım. Rüzgârın, mide bulantıma ve uyuşukluğuma hiçbir etkisi olmadı. Ama balkondaki manzarayı tarif edebilecek tek bir kelime vardı: cennet. Beyaz kumlu plajları göz alabildiğince uzağa kadar gidiyordu. Türkuvaz rengi su, sanki dalgalarının altında mücevherler saklıyormuş gibi güneş ışığıyla dans ediyordu. Aşağıdaki plajlara yayılmış olan bir sürü palmiye ağacı, kocaman papatyalara benziyordu.

“Dışarı çıkmam gerek.” Harry ilk defa konuştu. Dönüp yüzüne baktım ama o bana bakmıyordu.

“Saat ikide plajın en sonundaki jet skinin orada olman gerek. Saat biri çeyrek geçiyor. Buradan oraya gitmek on-on beş dakikanı alır.”

Yatağın kenarına oturdum, midem çalkalanıyordu ve her an bayılacak gibi hissediyordum. O berbat uçak yolculuğunu atlatmak için sadece uyumaya ihtiyacım vardı. Uyuduktan sonra daha iyi hissedecektim. “Bunu sonra yapabilir miyiz?” diye sordum.

“Hayır. İki kişilik rezervasyon yaptırdım.”

“Bunu bensiz yapsan olmaz mı? Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Bunu sensiz yapabilir miyim? Sence sen olmadan sana evlilik teklifi edebilir miyim?”

Harry’nin yumruğunu sıktığını gördüm. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama belli ki sivri konuşup çok üzerine

gittiğim için hâlâ bana kırgındı. “Evlilik teklifine gelmek bile seni rahatsız ediyorsa şimdiden eve dönebilirsin. Uçakta evlilik teklif ettiğim sırada da uyuyakaldın...”

“Çünkü uyku ilacı almıştım. Uyuyakalmam benim suçum değildi ve teklifin videosunu izledim, çok güzeldi. Kaçırdığım için de özür diledim, sürekli özür dilemeye devam edemem.”

“Eğer bu öğleden sonra dediğim yere gelmezsen bir sonraki uçakla eve geri dönerim. Sen de ne halt yemek istiyorsan yiyebilirsin, tabii *Silver Linings* ya da *Sunlounger*’ın desteği ve blog işi ortadan kalktı mı sanırım sen de eve dönmek zorunda kalırsın.”

Harry haklıydı, inanılmaz derece nankörlük ediyordum. Bir iç çekip, “Orada olacağım,” dedim. Bunun üzerine Harry hiçbir şey söylemeden kapıyı çarpıp odadan çıktı. Yatağa uzandım ama uykuya dalmamak için gözlerimi açık tutuyordum. Gerçi uyuyakalma ihtimalim yoktu çünkü midemde kramplarla karışık bir bulantı vardı. Bulantıyı geçirsin diye birkaç kere derin nefesler alıp verdim ama hiçbir işe yaramadı. Aniden tuvalete koşup hayatım boyunca ne yediysem kustum, midem ortadan sıkılmış diş macunu gibi kasılıyordu. Kusarken organlarımı da çıkartacaktım gibi hissettim. Midem boşaldıktan sonra başımı yerdeki soğuk fayansa dayayıp boylu boyunca uzandım. Kalkmam gerekiyordu, Harry’nin beklentilerini boşa çıkarmayacaktım. Midem tekrar çalkalanmaya başladı. Bir dakika içinde kalkacaktım.

Tuvalet kapısının çarparak açıldığını duydum, gelen Harry olmalıydı ve kesin bir şeyini unutmuştu ya da bana tekrar bağı-

racaktı. Eğer yine bir bağrışma yaşanacaksa en azından kendimi savunabilmeliydim. Ama hareket edemiyordum, gözlerimi bile açamıyordum. Harry benimle konuşuyordu, bana bağıırıyordu ama ben sanki suyun altındaymışım gibi söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum. Kolunu omzumun altından geçirip beni kaldırdığını hissettim ve saniyeler sonra kendimi yatakta yatarken buldum.

Islak bir havluyla suratımı sildiğini hissettim. Harry telaş içinde, “Hadi bebeğim, gözlerini aç ve bana bak,” dedi.

Bana denileni yaptım ve gözlerimi açıp ona baktım ve Harry rahat bir nefes alıp gülümsedi. Harry’nin omzunun üzerinden saati görünce kalbim yerinden çıktı.

“Saat kaç?”

“İki buçuk.”

“Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz!” Yataktan kalkmak için çabaladım ama beni geri itti. “Özür dilerim, hastaydım o yüzden. Ah tanrım, bilerek kaçırmadım, çok üzgünüm.” Vücudum titriyordu. Harry üzerime bir battaniye örttü. “Bana kızdın mı?”

“Sen ne diyorsun, burnumdan soludum. Buraya gelip Üçüncü Dünya Savaşı’nı başlatmayı planlamıştım. Garip bir şekilde en iyi arkadaşımı kendi kusmuğunda yatarken görmek sinirimi azaltır gibi oldu. Böyle olması başka bir perspektiften bakmamı sağladı.”

“Özür dilerim Harry.”

“Özür dileme. Hasta olduğunu fark etmedim, yorgun olduğunu ve bana yine surat yaptığını düşündüm.”

“Sana surat yaptığım için özür dilerim.”

Harry gülümseyip, “Ben de özür dilerim. Pislik bir herif gibi davranıp sana haksızlık ettim,” dedi.

“Hayır kesinlikle haksızlık değildi. Sen bana harika davrandın, bütün bunlar...” deyip elimle etrafı göstermeye çalıştım, “hepsi muhteşem. Eğer her akşam başka bir kadınla vakit geçirmek istiyorsan istediğini yapabilirsin,” dedim.

“Tamam bu kadar özür dileme yeter, şu an nasılsın?”

“Midem ağrıyor ama kötü hissetmiyorum. En azından şu an için.”

“Güzel. Doktoru çağırdım. Büyük ihtimal seyahatleyken mikrop kapmışsındır ama her ihtimale karşı seni yine de muayene ettirelim.”

“Odaya ne zaman döndün?”

“Herhalde beş dakika oluyor. İlk başta seni uyandıramadım bile. Bir hayli panikledim,” dedi ama panik halinin hâlâ devam ettiği her halinden anlaşılıyordu. “Aslında seni kendine getirip temizlerim diye önce duşa sokacaktım ama sonradan, doktoru arayıp ona sormanın daha iyi olacağını düşündüm. O da öncelikli olarak seni kendine getirmem gerektiğini söyledi. Şimdi duş almaya ne dersin, belki iyi gelir?”

Kendimi yapış yapış hissediyordum ve kötü kokuyordum, doktorun beni bu haldeyken muayene edeceği düşüncesi hiç hoşuma gitmedi ve sorusunu onaylayan bir biçimde başımı salladım.

“Sana yardım edeyim.”

“Ne?” Bir anda ayılmıştım.

“Suzie, şu an... Ryan Gosling’in tişörtü kadar beyaz gözüküyorsun.” Böyle demesi beni güldürdü. Geçen hafta söylediğim saçma sapan şeyleri bile hatırlıyordu.

Dikkatlice kalkıp ayaklarımı yataktan aşağı indirdim. Harry yine haklıydı, hâlâ titriyordum ama hiç yardım almadan tuvalete kadar gitmeyi başarabildim. Harry suyu açtı ve birbirimize bakakaldık. Eğer birlikte duşa girersek bariz bir şekilde arkadaşlık sınırını aşacaktık, ikimiz de bunu biliyorduk. Elimle duşu işaret ederek, “Tamam o zaman ben...” dedim.

“Önce üstündekileri çıkarman gerekmez mi?”

Tişörtümü zor bir şekilde kafamdan çıkardım. Harry kendi tişörtünü çıkardığı sırada ona bakmaya cesaret edemedim. Aslında bunun mayoyla durmaktan farkı yoktu. Kesinlikle iç çamaşırlarımı çıkarmayacaktım. Duşa girdim, Harry de arkama geçti. Tamam, sadece onu görmezden gelmem gerekiyordu, sıcaklığını ve bir anda gelen onu öpme isteğini de görmezden gelmem gerekiyordu. Of Tanrım, o kadar yakınımda duruyordu ki... Yanımda olmasını çaresizce görmezden gelmeye çalışarak direk suyun altında girip saçlarımı ıslattım. Duş beklenilen etkiyi göstermişti, beni kendime getirip ayıltıyordu. Ama Harry birden ellerini saçıma götürüp saç diplerimden uçlarına kadar her yerde parmaklarını gezdirmeye başladı. Şampuanı almak için üzerime eğildi, şampuan şişesini sıkıp eline şampuan döktüğünü duydum, sonrasında da parmaklarını hafifçe kafa derimde gezdirip masaj yapmaya başladı.

Gözlerimi kapattım, Harry'nin her dokunuşuyla her bir sinir ucum uyarılıyordu. Şampuanın her bir saç telime gelmesini sağlayarak her yerini incelikle köpürttü. Nazik bir şekilde kafamı arkaya eğip saçımı duruladı, o sırada elleri yine saçlarımda dolanıyordu. Durulama işlemi biter bitmez saçlarıma bir kenara çekti. Tekrar üzerime doğru eğildi, tek gözümü açıp baktığımda onu duş jelini dökerken gördüm. Saçımın her yerini yıkadığı gibi vücudumun da her yerini yıkayacağını düşününce kalp atışlarım hızlandı. Vücudumu yıkamaya boynumu sabunlayarak başladı, sıcak elleri önce omuzlarımı ovaladı sonra da sırtımı. Ama o an anladım ki beni yıkamıyordu, bana masaj yapıyordu. Elleri omurgamdan aşağı indi sonra da omuz başlarıma geldi, o sırada parmaklarını sıkıca derime bastırıyor ama hassas yerlerimi daha nazik bir şekilde sabunluyordu.

Akciğerlerim çığlık atmaya başlayınca uzun süredir nefesimi tuttuğumu fark ettim. Nefesimi verdim ama bu sırada gırtlığımdan onu arzuladığımı belli eden bir ses çıktı. Bu sesi duymamış olması için içimden dua ettim.

Kulağıma doğru, "Bana doğru dön," dedi, sıcak nefesi onu daha çok arzulayıp titrememe neden olmuştu. Bana denileni yapıp yüzümü ona döndüm. Gözlerine baktığımda bana bakmamak için direndiğini ve sürekli yere baktığını fark ettim. Eline duş jelini sıkıp kollarımı sabunlamaya başladı. Sıra ellerime gelince parmaklarını parmaklarıma geçirip ellerimi omzuna koydu. "İstiyorsan bana yaslanabilirsin." Arkadaşımın bu iyi niyetini suistimal edip ellerimi boynuna doladım, böyle yapar yapmaz delici bakışlarla bana baktı. Ellerini dik-

katli bir şekilde belime doğru getirip daha da yaklaştığı sırada derin bir nefes verdi.

Tam o anda kapı çaldı. Harry yutkunup, “Doktor geldi,” dedi. Konuşmadığım için sadece kafamı sallamakla yetindim. Eğer doktor şu an kalbimi dinlese nabzım teneke çatıya düşen sağanak yağmurun sesi gibi duyulurdu.

“Aslında daha iyi gözüküyorsun.”

Bu da ne demekti? Acaba doktoru geri mi çevirecekti? “Kendimi daha iyi hissediyorum,” dedim. Kafasını salladı ve kapı ikinci kez çalmadan önce onu dudaklarıma bakarken yakaladım. Duşu kapatıp kollarımın arasından kendini çekip dışarı çıktı. Sahip olduğumuz o özel an, ki gerçekten var mıydı yok muydu bilmiyorum, kaybolup gitmişti. Raftan yumuşak bir havlu çıkartıp vücuduma sardı. Sonra da, “Sana kıyafet getireyim de doktor öyle muayene etsin,” dedi. Kafamı salladım ama Harry çoktan gitmişti. İçeride doktorla konuştuğunu duydum. Hızlıca elbiselerimi bırakmak için tekrar banyoya girdi ve içeri döndü.

Duştayken ne olmuştu? Beni öpmek üzere miydi? Hayır canım, sadece duş almama yardım ediyordu. Ama bana öyle bir bakış atmış ki adeta avına odaklanan aslan gibi gözüküyordu.

Hızlıca giyinip yatak odasına gittim. Doktor beni muayene edip karnıma baktı, bir sürü soru sorduktan sonra muhtemelen mikrop kap্তığımı, ayrıca da bol bol su içmemi, yarına kadar dinlenmemi ve daha kötü hissedersem onu tekrar aramamı söyledi. Doktor kapıdan çıkar çıkmaz odanın atmosferi değişti. Aramızda derin bir

sessizlik oluştu. Ona, duşta hissettiğim duyguların tek taraflı olup olmadığını sormak istiyordum. Ona karşı karmakarışık şeyler hissetmiştim, eminim o da öyle hissetmişti. Sadece kendim için olsa da konuyu değiştirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“Evlilik teklifi neydi?”

Bana gülümsedi, bunun nedeni gergin sessizlik bittiği için rahatlaması mıydı yoksa en son yapacağı evlilik teklifini gösterecek olması mıydı, bilmiyorum. Kamerasını eline alıp yanına atladı ve bana yaslandı. Yatta Barbie’yle oturdukları gibi bizim de omzumuzdan ayağımıza kadar her yerimiz birbirine değiyordu. Bu yakınlıktan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile bilemiyordum. Beni yatta flört ettiği kızla bir mi tutuyordu yoksa bir arkadaş gibi mi görüyordu? Ya da bundan daha fazlası mı vardı? Her şeyi olduğu gibi kabul etmek varken neden her olaydan bir anlam çıkarmaya çalışıyordum? Herkesin hayalindeki en iyi arkadaşa sahiptim ve bunu zorlamak yerine bununla mutlu olmalıyım.

Harry kamerasını açıp, “Hem karadan, hem denizden, hem de havadan yapılan bir evlilik teklifiydi,” dedi. İlk olarak plajın girişi boyunca bisikletin arkasında “Evlən Benimle” yazılı pankartı taşıyan birini görüncə gülümsedim. Ardından kamera aynı pankartı taşıyan muz şeklindeki botu göstermeye başladı ve en sonunda da aynı pankartı taşıyan, bar ve gece kulüplerinin reklamını yapmak için kullanıldığı belli olan pervaneli uçağı gösterdi ve video bitti. Harry’nin hiçbir şey söylemeden ya da kocaman gülümserken kendini çekmeden bu videoyu kaydetmesi o an ne kadar sinirli olduğunun en büyük kanıtıydı.

Ona dönüp, “Çok tatlı. Orada olamadığım için özür dile-
rim,” dedim. Cevap vermek yerine alnımı öptü, o an bunu duy-
maya gerek duymadığını anladım. Oturma pozisyonunu de-
ğiştirip yanıma uzandı ve kafam göğsüne düştüğü sırada kolunu
omzuma atmıştı. “Beni dinle Harry, dün için...”

“Önemli değil.”

“Elias’la yatmadım.” Yatsaydım bile bu şimdiye dek yaptı-
ğım yanlışların en önemsizi olurdu. Eminim ki Harry bu du-
rumdan, onun gayet normal bir şekilde kadınlarla konuşmasın-
dan rahatsız olduğumdan çok daha fazla rahatsız olmuştu.

Bir an sessiz kaldıktan sonra, “Suzie, seni onunla gördüm,
tabii bunun bir önemi yok, ikimiz de istediğimizi yapmakta
özgürüz,” dedi.

“Biliyorum ama ben tanımadığım bir insanla birlikte olabi-
lecek bir kadın değilim. Bazen öyle biri olmak istediğim oluyor
ama olamıyorum. Neler gördüğünü biliyorum, Elias’la üstü-
müzü çıkartıp denize atladıktan sonra öpüşürken görmüş ola-
bilirsin ama biraz daha orada bulunsaydın ona bunu yapama-
yacağımı söylerken de görmüş olurdun. Bir daha onunla görüş-
meyeceğim ve o an yaptığım şey doğru gelmedi. Seni düşünüp
durdum...” dedim.

Şaşkınlıkla, “Beni mi?” diye sordu.

Pişmanlıkla dudağımı ısırdım. Keşke beynimde söyleme-
mem gereken sözcükleri filtreleyen bir özellik olsaydı. O an
yüzümü göremediğine sevindim. “Demek istiyorum ki... Çok
ikiyüzlü bir davranış olurdu, yani senin de dediğin gibi yeni

tanıdığım biriyle olmak, hem de aynı sebepten dolayı sana bağırmış olmama rağmen. Şu an seninle tatildegim o yüzden...” deyip omuz silktim ve bana hak vermesini umdum.

“Sevindim.”

Kafamı ona bakmak için kaldırıp, “Öyle mi?” diye sordum.

“O adam bir garipti.”

Yattığım yerden kalkıp oturdum ve “Harry!” dedim.

Daha fazla konuşmayayım diye parmaklarını ağzıma götürüp susmamı işaret etti ve “‘Karım öldü ve o günden beri kimseyle beraber olmadım’ hikâyesi de tam bir palavra. Yatta kalan her kadına aynı hikâyeyi anlatıyor. Her seferinde de işe yarıyor. Bunları bana yattaki diğer çalışanlar söyledi. Senin de bu hikâyeye kanmamana sevindim,” dedi.

Aniden kaşlarım çatıldı çünkü neredeyse ben de bu hikâyeye kanacaktım. Elias çok iyi birine benziyordu. Sırf Harry’ye sadakatsiz davranacağımı düşündüğüm için onunla bir şeyler yaşamamıştım.

Harry yattığı yerden kalkıp oturdu ve “Senin için değerli olan, senin ne kadar harika olduğunu bilen ve senin için her şeyi yapabilecek biriyle olmanı istiyorum,” dedi.

“İnek desenli pijama tulumuma rağmen beni sevecek biriyle mi?”

“Hayır, seni sen olduğun için sevecek biri.”

Böyle demesi beni gülümsetti. “Bence seni seven ve yatakta sana tapan birini bulana kadar kimseyle birlikte olmamalısın.

Hatta evlenene kadar kimseyle yatma, daha mantıklı,” diye ekledi. Bir kahkaha attım ve “Harry, Alex’ten sonra iki yıldır kimseyle birlikte olmadım. Bunun için bir iki yıl daha bekleyemem,” dedim. Of Tanrım. Acaba bu mikrop beynime de mi sıçramıştı? Hiç düşünmeden konuşuyor ve her aklıma geleni söylüyordum.

Harry söylediklerime sevinmiş gözüküyordu. “Yağlı Kebap senin son kırıgın mıydı yani? Hani Minik Tim de vardı?” Minik Tim hiçbir zaman yakamı bırakmayacaktı ve söylediğim yalanlar sürekli karşıma çıkıp duruyordu.

“Pekâlâ, sana yalan söyledim, Tim’le birlikte olmadım, onunla sadece birkaç kere buluştuk. O benimle beraber olmak istedi ve bunun için directti ama ben kendimi hazır hissetmedim,” deyip aynadaki yansıma baktım, söylediklerime kendim bile inanmamıştım. Şimdi de sorunlarım varmış gibi konuşmuştum. İşte bu yüzden yalan söylemek kötü bir şeydi ve ben yalan söylemede çok beceriksizdim.

Harry bir anda elini koluna koyup, “Alex’le aranızda bir şey mi geçti? Sana zarar mı verdi? O yüzden mi ondan sonra kimseyle beraber olmadın?” diye sordu.

İçimden kendi kendime sızlandım, yine her şeyi berbat ediyordum. “Hayır, Alex çok tatlı biriydi. Çok sıkıcı ama tatlı biriydi. Bence bana zarar vermek istese bile veremezdi. Ben erkekler konusunda başarılı biri değilim Harry, bana karşı ilgilerinin olduğunu gösterdiklerinde ya da flört etmeye çalıştıklarında utanıp onlardan kaçıyorum.”

“Ama Minik Tim’le çıktın, değil mi?..”

O an Harry’nin durumu anlamaya çalıştığını biliyordum. Nasıl olur da ona sırlıslıkla âşık olduğum için son iki yıldır kimseyle beraber olmadığımı söyledim? Ve hayali erkek arkadaşımınla neden birlikte olmadığımı nasıl açıklayacaktım?

“Harry...”

“Beni dinle. Doğru adam çok yakında karşına çıkacak. Söz veriyorum,” deyip elimi aldı ve nazikçe parmaklarını avuç içiminde gezdirdi. O fark etmese de vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. “Geleceğini görebiliyorum. Buradaki çizgi aşk hayatını belirliyor. Bu yıl bitmeden dünyadaki en harika adamla evleneceksin. Sana çok değer verecek ve hep yanında olacak.”

Dalga geçebilmek için daha da yanma sokuldum. Yakınlaşmak için değil. Tatlı, baharatlı ve toprak karışımı harika bir kokusu vardı. “Nasıl biri?” diye sordum.

“Uzun boylu, esmer ve yakışıklı biri,” elime daha da yakından bakıp, “yatakta da harika,” dedi. Bir süre sustu ve sonra, “Sadece bekle ve gör Suzie, eminim yakında doğru adamı bulacaksınız,” diye ekledi.

Bir iç çekip bu esrarengiz erkeğin bir an önce karşıma çıkmasını umarak kafamı salladım. Harry elimi tutmayı bırakınca konunun kapandığını anladım.

“Biraz plaja inmeye ne dersin? Temiz hava iyi gelebilir?” dedi.

Tekrar kafamı salladım ve Harry saniyeler içinde yanımdan kalkıp uzaklaşmıştı. Doğru adamla karşılaşabilmem için önce Harry’ye âşık olmayı bırakmalıydım.

Onuncu Bölüm

Yatağımda uzanmış, maviden pamuk şeker rengine dönen gökyüzünü izliyordum. Cancún, beyaz kumları ve turkuvaz rengi deniziyle tipik bir tropikal cennetti ve kuştüyü yorganları, sayvanlı yatakları, yumuşak yastıkları ve hafif rüzgârda narince kıpırdayan beyaz şifondan perdeler de cabasıydı.

Bütün öğleden sonramızı her bakışımızda bize hemen içki ve atıştırma getiren mükemmel barmenin eşliğinde gösterişli ve rahat minderlerde uzanarak geçirdik. Yılın bu zamanı plaj oldukça tenhaydı ve etrafımızı kaplayan beyaz perdeler de dünyayla ilişkimizi keserek orada bulunan tek insanlarmışız gibi hissetmemizi sağlamıştı. Bütün öğleden sonra uyuklayıp durdum ve hastalığım geçti. Her uyandığımda Harry ya yanımda uzanıyor, ya kitap okuyor, ya e-postaları cevaplıyor ya da denizi izliyor oluyordu hatta bir kere de beni izlerken yakaladım. Şu

anda da minderlere devrilmiştim ve yastığa sarılmış bir şekilde denizi izliyordum.

Harry denizden çıkmıştı ve biraz önce onu yüzerken izlediğimde heyecanlandığımı fark ettim. Geniş ve kaslı kolları dalgaları adeta keser gibi yarmıştı ve su damlaları kaslı sırtına akıp duruyordu. Harry gerçekten klişe bir tipti, kaslı, yakışıklı ve zengindi. O sırada ayağa kalktı ve güçlü bacakları dalgaların arasından geçerken bana doğru yürümeye başladı. Güneş ışığı Harry'nin ıslak vücudunu parlattığı sırada kendimi havluy-la onu kurularken hayal ediyordum ki o sırada tökezleyip baş aşağı suya düştü. Yattığım yerden kalkıp iyi olup olmadığına baktım ama kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Tekrar ayağa kalktı, belli ki bu durumdan utanmıştı ve üstüne üstlük kafasında da yosun yapışmıştı. O kadar sesli bir şekilde kahkaha attım ki kırk metre öteden bile beni duyabildi. Sonra durup kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı ama bu benim kahkaha atmamı engelleyemedi. Biraz daha sığ sulara gelmeye başlayınca benim yaşlarımda, oldukça zayıf, kahverengi, upuzun saçları sırtına bukleler halinde düşen bir kızın onu beklediğini gördüm. Üzerindeki beyaz bikini neredeyse her tarafını gösterecek şekildeydi.

Kız, Harry'ye, "İyi misin?" diye sordu. Harry, hâlâ saçlarının arasında yosun olduğunu bilmeden kıza yaklaştı. Kıza en çekici haliyle gülümsediğinde ise daha fazla kahkaha atmaya başladım. Harry kıza, "Evet, iyiyim, sorduğun için teşekkür ederim," dedi. O sırada şortunun aşağısından sarkan başka bir yosun daha gördüm, çok sağlıklı, uzamış kasık kılı gibi du-

ruyordu ama yeşil renkтейdi. Bunu görünce daha da yüksek sesle gülmeye başladım. Harry bana doğru bir bakış daha attı, yanındaki kız da kaşlarını çatarak bana baktı ve Harry'nin kolunu tutarak, "Başkalarının düşmesine gülen insanlar ne kadar da kaba, yaralanabilirsin de," dedi. Harry de, "Kesinlikle çok kabalar. Müsaadenle," deyip kızın yanından ayrıldı ve yanıma geldi. Gözlerindeki bakıştan ne yapacağını hemen anladım ve ondan uzaklaştım ama beni ayak bileklerimden tutup minde-re geri çekti. Kıkırdayarak, "Harry lütfen yapma, sana gülmüyordum, özür dilerim," dedim. Beni hareketsiz hale getirdikten sonra kafasındaki yosunu alıp göbeğime sürdü ve yosunun akıttığı soğuk sular üzerime döküldü. Ciyaklayarak ve bağırarak ondan uzaklaşmaya çalıştım, o sırada bacağındaki diğer yosunu da aldı, üzerime eğildi ve suratıma sürdü. Ondan kaçmaya çalışırken ciyaklayarak, "Harry yapma, off çok iğrenç!" dedim. Perdelerin arasından, Harry'yle konuşan kızı mutsuz bir şekilde bizi izledikten sonra arkasını dönüp yürürken gördüm. Aklıma gelen, "Yürü git kızım, o benim," cümlesine engel olamadım ama tabii ki ona söylemeyecektim.

Harry, "Nikâh törenini izlemeye gitmeye ne dersin?" diye sordu, o sırada karnına yaslanıp kitap okuduğum için konuşması kafamın titremesine sebep oldu. Güneş neredeyse batmak üzereydi, bu yüzden kitaptaki yazıları zar zor görüyordum. Harry'yi görebilmek için yüzüstü yatı, bana plajın aşağısını işaret etti. Biraz ileride altın renkli sandalyeler, mumlar ve çiçeklerle oluşturulmuş bir kemerli geçit vardı ve insanlar burada

toplanıyorlardı. Ona dönüp, “Davetsiz bir şekilde nikâhı basamayız,” dedim. O da, “Gidip sandalyelerden birine oturalım demedim ki, sadece önünden çok yavaşça geçebiliriz dedim,” diye cevap verdi.

Tekrar bakınca, denizin suyu gibi turkuvaz renkte elbiseler giymiş olan nedimeleriyle etrafı sarılı olan gelinin otelimizin bahçesinden geçerken gördüm. Sonra dönüp Harry’ye kafamı salladım ve hızlıca eşyalarımızı toplayıp gezintiye çıkmışız gibi sahilde yürümeye başladık.

Gümüşe çalan beyaz gelinliği mum ışığında parıldayan gelin, kemerli geçide geldiği sırada çok güzel gözüküyordu. Fonda alçak sesle arp çalıyordu. Misafirler, gelin damada yürüdüğü sırada onu karşılamak için ayağa kalktılar. Damadın ona olan bakışını görünce bütün vücudumu bir ürperti sardı, karşısında onu deliler gibi seven bir adam vardı. Gelinin elini tutmak için uzattı ve Harry’nin bana yüzlerce kez yaptığı gibi onu kendi yanına çekti. Nikâh törenini sessiz bir şekilde izledik ve gözlerimizi gelinle damattan alamadım. Evlendirme memuru onları karı koca ilan ettikten sonra gelinle damat birbirlerini öptüler, o sırada Harry de kolunu omzuma attı ve ben de ona yaslandım.

Harry’ye, “İleride kendini evlenirken görebiliyor musun?” diye sordum.

“Belki olur,” diye cevapladı.

Şaşkın bir ifadeyle ona bakıp, “Ama sen aşka inanmıyorsun,” dedim.

“İnanmaya başlıyorum. Seninle olmak, aşk diye bir şeyin olabileceğini düşünmemi sağlıyor.”

Ciyaklayarak, “Benimle olmak mı?” dedim.

“Demek istediğim, bulduğumuz bütün evlilik teklifleri ve yardım ettiğimiz bütün çiftler aklıma geliyor. Sen haklıydın Suzie, yeni evlenmiş bu çiftlerin ne kadar mutlu olduğunu gördüm. Aşk, doğru insanla birlikteyken başına gelirse güzel bir şey olabilir. Ayrıca ben daha önce âşık oldum hatırlarsan. Her ne kadar olmamaya çalışsam da olan oldu.”

“Bir kadınla yuva kurmak olayı pek sana göre değilmiş gibi geliyor.”

“Konu kadınlara gelince iyi bir itibarımın olmadığını biliyorum ama hayatımın sonuna kadar birlikte olmak istediğim kadını bulunca onu bırakmayacağım ve gitmesine de izin vermeyeceğim.”

Kalbim Harry adına mutlulukla doldu, hiçbir zaman beraber olmayacak olsak bile yavaş yavaş kendi ördüğü duvarları yıkiyordu ve âşık olma ihtimaline inanması bile onun için büyük bir ilerlemeydi. Bunda benim de katkım vardı.

“Ama birlikte olduğun kadınlara hiç fırsat tanımadın, belki onlardan biri senin için doğru kadındı?”

“Emin ol değillerdi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü içlerinden hiçbiri âşık olduğum zaman hissettiklerimi hissettirmedi. Ben de bunun olmasını bekliyorum.”

“Peki bu âşık olduğun kadın Chloe miydi, New York’ta buluşacağımız kadın?”

“Hayır.”

Soracak daha bir sürü sorum vardı ama damadın gelini kucağına alıp denize koştuğunu görünce aniden dikkatim dağıldı. O kadar yüksek sesle, “Olamaz, elbise mahvolacak!” diye bağırdım ki misafirlerden bazıları dönüp bana baktı. Ama gelin rahatsız olmuşa benzemiyordu. İkisi de dalgaların içine doğru gittikleri sırada gelin, kollarını kocasının boynuna doladı ve bütün hayatı ona bağılmışçasına adamın dudaklarından öptü.

Evlilik Teklifçisi’nin Blogu

13. Gün: Güneş Doğarken Yapılan Evlilik Teklifi

Yer: Tulum’daki Maya Tapınakları

Dünkü yazıdan bildiğiniz üzere Suzie dün pek iyi değildi fakat akşama doğru oldukça iyileşti. Bu sabah, onu yatağından çıkarma konusunda bir hayli kararsızdım ama iyi ki de çıkarmışım. Suzie, evlilik teklifinin hazırlıklarını yapmak için onu kapkaranlık plajda tek başına bırakmamdan pek hoşnut olmadı ama geri döndüğümde kollarıma atlayıp bana sıkıca sarılmasıyla ödüllendirildim.

Sevgili evlilik teklifi edecek adaylar, gelin adaylarının tereddüt etmeden evet demesini istiyorsanız öncelikle kız arkadaşlarınızın ödlerini patlamanızı öneririm. Bana karanlıkta duyduğu seslerden bahsettiği sırada kendimi

Suzie'nin kollarından zor kurtardım. Tulum'daki tapınaklar, denize bakan sarp kayalıkların kenarında bulunuyor. Duvarlarla örölü bu şehir, gün doğumunu doğrudan görebildiği için eskiden Şafakların Şehri Zama olarak bilinirmiş. Ben de gündeğümü, tarihi Maya şehrindeki en uzun bina olan El Castillo'dan daha iyi bir yerden izlenemez diye düşündüm.

Tabii ki binlerce yıllık tarihi kalıntıların içine elinizi kolunuzu sallaya sallaya giremiyorsunuz. Bu yüzden planlarımı gerçekleştiremeyecektim. Bir dahaki sefere bir yere gitmeden önce daha fazla araştırma yapmalıydım. Kumsaldan Castillo'ya çıkan bir merdiven vardı ama kaleye girişi engellemek için oraya bir kapı koymuşlardı. Belli ki evlilik teklifimi gerçekleştiremeyecektim ve zaman aleyhimize işliyordu. Rezil olmam bir yana, bir de Suzie'yi cesaretlendirip iplerden oluşan küçük bir çitin üzerinden atlattım ve tehlikeli bir şekilde kayalıkların uç kısmına doğru sürünerek yürüdük. Sırtımızı antik Castillo'ya verip binlerce yıl önce Mayaların da yaptığı gibi güneşin, Karayip Denizi'nin üzerine doğmasını izledik. Güneşin ışıltısıyla renkten renge bürünen deniz, birkaç dakika içinde siyahtan koyu laciverte, sonrasında turkuvazdan pembeye ve kızıla döndü. Manzara inanılmazdı ve zaman hızla ilerlerken tarihi de yâd ederek bu muhteşem olayı böyle bir yerden izleyebilen tek insanlardık.

Suzie'nin ayağına dokunup aşağıımızdaki boş kumsala bakmasını işret ettim, kumsalda on metre uzunluğundaki

harflerle “Evlen Benimle” yazıyordu ve altında da büyük bir kalp vardı. Kalbin içinde de kahvaltı etmemiz için hazırlanmış piknik örtüsü ve sepet vardı. Suzi’e sepette çikolatalı çileklerin olduğunu söyledim ve ben daha cümlemi bitiremeden onu uçurumun kenarında süründükten sonra merdivenden aşağı ve sonrasında piknik örtüsüne koşarken gördüm. Bence gayet başarılı sayılırdım.

Harika bir evlilik teklifi aldıktan sonra otelimizden çıkış yaptık ve sahil boyunca seyahat edip sahil kabinine girişimizi yaptırdık. Kabinden çıkıp adımımızı attığımız anda plajdaydık ve Karayipler’in ılık ve sığ suları sadece on metre ötemizdeydi. Oraya vardığımız sabah bize, gelgit olduğu zaman suların basamaklara kadar gelebileceği söylendi.

Kabinimiz çok sadeydi, içeride sadece yatak ve banyo vardı. Elektrik bile yoktu. Kabinin ıkkılığı hoşuma gitmişti. Kabinlerin olduğu yerde masa ve sandalyelerin bulunduğu, üstü kapalı bir veranda vardı. Ayrıca iki tane hamak da vardı ve bize ait merdivenlerin sonunda kendi mangalımız da vardı ve Harry balık yakalayıp tazeyken mangalda pişireceğine söz verdi. Harry’nin kendi başına balık avlamak isteyeceğinden emin değildim ama o onu da yapardı. Adam her alanda marifetliydi.

Hamağında mutlu mesut yattığı sırada kaşlarını çatarak onu izledim. Normalde insanlar zar zor hamağa çıkabiliyorken onun hamağa uzanması saniyelerini almıştı. Düşmanıma kötü kötü baktım. Ona yenilmeyecektim. Madem Harry yapabiliyordu, pekâlâ

ben de bunu başarabilirdim. Vahşi bir hayvana yaklaşır gibi diğer hamağa yaklaştım. Hamak benimle alay ediyormuş gibi esintiyle birlikte sallanıyordu. Hamağında sallanıp dizüstü bilgisayarında gelen e-postalara cevap verirken Harry'nin kahkaha attığını duydum, beni görünce hemen öksürüyormuş gibi yapıp örtbas etmeye çalıştı. Dikkatli bir şekilde hamağın tam ortasına oturdum ama tek ayağımı havaya kaldırır kaldırmaz hamak yamuldu ve beni yere attı. Bu sırada Harry, gülmek için uğraşırken resmen titriyordu. Ayağa kalktım. Hiçbir kuvvet beni bundan vazgeçiremezdi. Bacaklarımı iyice açtım ve popom hamağa gelecek şekilde eğildim. Buraya kadar iyi gidiyordum. Yavaşça ayaklarımı hamağın içine koydum ve hamak tehlikeli bir şekilde sallandı. Kılımı bile kıpırdatmadan sallantının durmasını bekledim ve tam vücudumu hamağa sığdırmaya çalışırken ortada hiçbir neden olmamasına rağmen hamak ters döndü ve yüzüstü yere düşmeme sebep oldu. Harry artık daha yüksek sesle gülüyordu.

Ona dönüp, “Ne yapmamı önerirsin Bay Çokbilmiş?” dedim.

“Hamağın sana itaat etmesini sağlamalısın. Çekinerek binmeye çalışmak yerine direk yatağa giriyormuş gibi yap.”

Tekrar ayağa kalktım, hamağı düz tutup içine girdim ve girer girmez öteki taraftan yere yuvarlandım. Yattığım yerden ılık rüzgârla beraber hafif hafif hışırdayan sazlık haline gelmiş otlara baktım.

Harry bana, “Pekâlâ bence bu kadar deneme yeter. Oraya oturana kadar her yerini morartacaksın, benim yanıma gel. Tek yapman gereken yanıma uzanman,” dedi.

“Olur, sonra hamak ikimizi de üzerinden atsın değil mi? Önemli değil, ben şuradaki sandalyelere otururum,” diye karşılık verdim.

“Hayır, ben ciddiym. Vücudum büyük olduğu için ağırlığım ikimizi de dengeler. Hadi gel,” deyip davetkâr bir şekilde yanını işaret etti.

“Düşersek beni suçlama ama.”

“Tamam söz veriyorum suçlamam.”

Harry’nin yanına yaklaştım Harry de verandanın sütunlarından birini sıkıca tuttu. Yavaşça hamağa oturdum ve hamak hiç kımıldamadı bile. Dikkatli bir şekilde rahatça yattım ve Harry sütunu tutmayı bırakınca hamak yavaşça sallandıktan sonra durdu.

“Gördün mü? Bir şey olmayacak demiştim.”

Harry’nin kendini beğenmiş laflarını duymazdan gelip dizüstü bilgisayarını işaret ederek, “Önemli bir gelişme var mı?” diye sordum. Seyahate çıktığımız günden beri ikimiz de gelen e-postaların hepsine cevap veriyorduk ama geçen gün hastalanmamdan sonra Harry birkaç gün ara vermem konusunda ısrar etti.

Harry sorumu, “Halledemeyeceğim şeyler değil,” diye cevapladı. Kollarımın üzerine yaslandığım sırada okuduğu e-postaya güldüğünü fark ettim. Muhtemelen Badger yazmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir şey değil, Chloe yazmış da. Bizimle görüşeceği günü iple çekiyormuş.”

Bunu duyar duymaz gerildiğimi hissettim. Eğer imkânım olsaydı ikimizin de New York gezisini iptal ederdim ama oldum olası New York'u görmek istiyordum, ayrıca sırf Harry'nin eski kız arkadaşlarından biri orada yaşıyor diye bu fırsatı kaçıramazdım. E-postayı görebilmek için kafamı kaldırdım ama Harry sekmeyi hemen kapatıp iş e-postalarının olduğu diğer sekmeyi açtı. Bariz bir şekilde ne yazdığını görmemi istememişti.

"Sen de onu göreceğin için sabırsızlanıyor musun?"

"Evet, tabii ki de evet, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri, bir an önce görüşmek istiyorum."

Aniden göğsüme oturan ağrıyla beraber dudaklarımı ısırp gözlerimi kapattım. Harry devam etti: "Onu seveceksin, çok iyi biridir."

İçimden eminim öyledir dedim sonra da, "Nasıl biri?" diye sorularıma devam ettim.

"Sarışın ve aşırı tatlı bir tipi var."

Konuyu değiştirip, "Yarın nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Yarın Kaliforniya'ya uçup Disneyland'in tatil yerinde bir gece geçirdikten sonra San Francisco'ya oradan Vegas'a uçup oradan da New York'a ineceğiz."

Sesimdeki mutsuzluğu saklamaya çalışarak, "Harika! Gitmek için sabırsızlanıyorum," dedim. "Bu bahsettiğin yerlerde sadece bir gece mi kalacağız?"

"Disney ve San Francisco'da birer gece, Vegas'ta iki ya da üç gece geçireceğiz, New York'ta da belki bir hafta kalırız, görmemiz gereken çok yer var."

“Bir hafta mı?” deyip o kadar hızlı bir şekilde doğruldum ki hamak tehlikeli bir şekilde sallandı.

Harry hızlıca dizüstü bilgisayarını tuttu ve sonra da hamağın sallanması dursun diye beni geri yatırdı. Chloe’yle bir hafta geçirecektik. Harry, “New York dünyada en sevdiğim yerlerden biridir,” dedi. Ben de, “Chloe orada olduğu için mi?” dedim.

“Hayır. Onu görmek için sabırsızlanıyorum ama asıl isteğim New York’u görmek. Bana göre orası muhteşem bir yer,” dedi.

Heyecanını görünce gülümseyip, “Nasıl bir yer olduğundan bahsetsene,” dedim.

“Bilmiyorum, mükemmel bir ambiyansı var, insan orada kendini güvende hissediyor. Sabahın ikisinde biri saldıracak mı diye korkmadan sokaklarda dolaşabilirsin. Biliyorum, böyle söylemem çok aptalca, yani dünyanın herhangi bir yerindeki şehirde ya da New York’ta da saldırıya uğrayabilirsin ama nedense ben orada kendimi huzurlu hissediyorum. Her kesimden insan var ve hepsi de harika. Herkes arkadaş canlısı, hatta çocuklar bile. İngiltere’de uzak durmak için sokağın karşısına geçmene sebep olan çocuklar New York’ta öyle değil, kot pantolonları kalçalarından düşmüş halde etrafta dolaşsalar bile hepsi saygılı çocuklar. Yemekler ise muhteşem. Her mutfaktan ve milletten yemek var, çok çeşitli yemekler ve yemek yemek için gidilecek çok fazla mekân var. Oraya son gittiğimde altı kilo almıştım ve sadece bir aylığına gitmişim, düşün. New York için hiç uyumayan şehir diyorlar ki bu doğru sabahın birinde bile spor mağazasına gidip spor ayakkabısı alabilirsin. New York, adeta enerji saçan bir şehir.”

Aşırı tutkuyla bir şeyler anlattığında ona bayılıyordum. Tarihe olan merakını anlattığında da aynı tutkulu hale bürünüyordu ve heyecanına ortak olmamak imkânsız hale geliyordu. Sonrasında aklıma bir şey geldi ve moralim bozuldu. Harry'ye, "New York'taki iş için oraya yerleşecektin değil mi?" diye sordum. Az önce gözlerinde olan pırıltı kaybolur gibi oldu ve "Demek ki böyle olması gerekiyormuş," dedi. "İş teklifini Jack yüzünden geri çevirdin, değil mi?"

Kafası karışmış bir halde bana bakıp, "Reddetmemin sebebi kesinlikle o değildi. Bütün o bürokratik işlemlerle uğraşmak istemediğim için geri çevirdim," diye açıklamada bulundu.

"Yani benim yüzümden geri çevirmedin?" Söylediklerim kendime bile aşırı derecede küstahça gelmişti ama devam ettim. "Benim yanımda olmak için değildi?" diye sordum. Bir anlığına söylediklerimi kavramaya çalıştı ve "Açıkçası âşık oldum ve ondan uzak olmaya dayanamadım," dedi.

Bunu duyunca ağzım bir karış açıldı. Bütün o kariyer planlarını ve hayallerini, âşık olduğu o kadın için çöpe atmıştı. İsteddiği karşılığı bulamayınca kim bilir ne büyük bir hayal kırıklığına uğramıştır. "Senin ne kadar mükemmel biri olduğunu göremediği için üzüldüm. Sen harika bir insansın Harry ve demek ki o kız bunu göremeyecek kadar kör ve aptalmış."

Bana gülümseyip, "Ne kör ne de aptaldı ve ben ondan asla nefret edemedim çünkü beni reddetmedi. Bu yüzden onu çok sevdim," dedi.

“Ama eminim ki şu an gitmediğin için pişmanlık duyuyorsundur.”

“Hiç de bile. Hayatın, işlerin senin istediğin gibi gitmesi için başka planları var. şu an hayatım gayet de yolunda gidiyor. Yanımda en yakın arkadaşım var, harika bir işim var ve Karayipler’de bir hamakta uzanmış yatıyorum. Bundan daha güzeli olamazdı.”

Tam o sırada Harry’nin dizüstü bilgisayarında Skype’tan biri aradı. Arayanın Chloe olmaması için dua ettim. Varlığını çok uzun sreler değil, sadece birkaç gün yok sayabilirdim. Harry dizüstü bilgisayarını dizlerine koydu ve gelen aramaya cevap verdi. Dşndğmn aksine Bella ekranda yalnız başına duruyordu.

Mırıldanarak, “Bella,” dedim. Sesimi duyunca ellerini ırpıtı ama bence benim de onun ekranında gzktğmn farkında değildi. Nasıl oldu da kendi başına bizi arayabildi diye düşünerek ona, “Bella, el sallayabilir misin?” dedim. Muhtemelen Jules ona oynasın diye iPad’i vermişti ve o da bir yerlere basarken yanlışlıkla bizi aramıştı. Bella dudağından baloncuklar çıkarttı ve “Uuzie!” diye kıkırdadı. O an kalbim şefkatle doldu. Harry’ye dönüp, “Adımı söyledi, değil mi?” diye sordum, o da tatlı bir şekilde sırtıarak kafasını salladı. Tam o sırada ekranın görüş açısı değişti ve Badger’la Jules yanına gelip Bella’ya sarıldılar. Mutlu ve sevgi dolu bir aile gibi gözüküyorlardı ve bu, gerçekten karnıma kramp girmesine neden oluyordu. O sırada Harry bana destek vermek için dizüstü bilgisayarın altından elimi sıkıca tuttu. Jules gurur dolu bir şekilde Bella’nın yumuşacak

kafasını öperek, “Adını söylemeyi öğrendiği için bizden önce Bella birkaç kelime söylesin istedik,” dedi ve sonra da kızına, “Suzie de bakalım,” dedi. Bella tekrar ellerini çırparak, “Uuzie!” dedi. Bir eliyle Jules’un omzunu, bir eliyle de kucağında Bella’yı tutan Badger, “Nasılsınız bakalım?” diye sordu.

Bella’nın koyu renk saçlarına ve gözlerine baktım, sadece birkaç gündür uzakta olmamıza rağmen ne kadar da değişmişti. Seyahat bitip geri döndüğümde beni tanıyacak mıydı? Acaba babasıyla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor muydu? Harry bu mutlu aile tablosunu görmeyi hazmedemediğim için konuşmadığımı anladı ve benim yerime, “İyiyiz, sağ olun,” dedi. O sırada bir eliyle benim elimi tutuyor diğer eliyle de sırtımı sıvazlıyordu. “Çok da eğleniyoruz.”

Bella ekrana dönüp başparmağını emer halde Badger’ın boynuna sarıldı. Jules mutlu bir şekilde kızını izledi ve Badger’a aşk dolu bir şekilde bakıp gülümsedi. Onları böyle görmek beni hâlâ rahatsız ediyordu ve buna ne zaman alışabileceğimi bilmiyordum. Badger, Bella’yı boynundan alıp kucağına oturttu ve bize, “Bella’ya başka kelimeler de öğrettik,” deyip Bella’yı, “Adın ne?” diye sordu. Bella, “Bella,” dedi, belli ki bu başarısıyla gurur duyuyordu. Badger bu sefer Jules’u gösterip, “Bu kim?” diye sordu. Bella, “Anne,” diye yanıtladı. Badger son olarak da, “Benim adım ne?” diye sordu. Bella da zafer kazanmışçasına, “Badger!” diye ciyakladı, bunun üzerine Harry bir kahkaha attı. Ben de gülümsedim ve Badger ona minnet dolu bir şekilde baktığımı fark etti. Artık ona baba değil, Badger diyordu. Bu, küçük ama önemli bir ayrıntıydı ve Badger bunu çok iyi biliyordu.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

14. Gün: Space Mountain'da Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Kaliforniya, Disneyland

Disneyland mükemmel bir yermiş! Yıllar önce Amerika'ya olan seyahatimde gitmediğim yerler arasındaydı. Gerçi yirmi yaşında havalı bir delikanlıyım, tabii ki de Disney karakterlerinin ve küçük çocukların olduğu bir yere gitmek istememiştim. Ne çok şey kaçırmışım. Burada hayatımın sonuna dek yaşayabilirim.

Peri masalı süitindeyiz ve burası gerçekten de Disney filmlerinden fırlamış gibi gözüküyor, tam bir prenses odası. Sayvanlı yatağı, şaşalı ahşap oymaları, saten ve ipekten oluşan çeşitli renklerdeki kumaşlar, bir jozefin koltuk, nakışlı yastık kılıfları, eski tarz lambaları ve beyaz Antik Yunan sütunları olan muhteşem banyosuyla harika bir odamız var. Şimdiye dek turistlerin yapması gereken her şeyi yaptık, Mickey Mouse kulaklarından alıp karakterlerle fotoğraf çektirdik ve bir sürü hız trenine bindik ve hava kararmaya başlayınca da Cinderella'nın kalesinde Disney karakterlerinin geçit törenini seyrettik ardından da muhteşem havai fişek gösterisini izledik.

Bütün bunlardan sonra insanların çoğu oyun parkını terk etse de bizim gibi gözü kara insanlarla beraber hız trenlerine ve diğer makinelere tekrar binmek için orada kaldık. Space Mountain trenine bindik ve Suzie'nin ne kadar güçlü akciğerlere sahip olduğunu fark ettim, o ka-

*dar yüksek sesle çığlık attı ki sağır olacağım diye korktum. Amerikalılar, İngilizleri ve romantik evlilik tekliflerini se-
viyorlardı, bu yüzden trendeki herkes bana yardım etmek-
ten mutluluk duydu. Tren, neredeyse zifiri karanlıkta son
dikey düşüşünü gerçekleştirirken hatıra olsun diye Suzie'yle
fotoğrafımızı çektiydik. Tam trenden inip fotoğrafımızın
nasıl çıktığına bakmaya gidecektik ki Suzie teklifimi gör-
dü. Biraz önce trende olan herkesin elinde kartondan bir
harf vardı. Trenin sol tarafındaki insanlar 'Evlilik', sağ ta-
rafındakiler de "Benimle" yazısını ve Suzie'nin kendinden
geçercesine çığlık atarken çekildiği fotoğrafı tutuyorlardı.
Her şey mükemmel olmuştu. Suzie'nin hiç aklına gelmeye-
ceği bir zamanda yaptığım için bu, en sevdiğim teklifler-
den biri oldu. Onu şaşırtmayı seviyorum*

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

*15. Gün: Kara Yelkenciliği Yaparken Edilen Evlilik Tek-
lifi*

Yer: San Francisco Koyu

*Bu akşam beyzbol maçına gideceğiz (Saldır Giants şak
şak şak!) ve Suzie, eğer beyzbolda maç arası varsa, o sıra-
da ona evlilik teklifi edeceğimi düşünüyordu. Ama benim
çok başka planlarım vardı.*

*Suzie'nin buradaki insanların yaptığı her şeyi yapmasını
istiyorum ama aynı zamanda bilinmeyen yerleri de gör-*

sün istiyorum. Yarın öğleden sonra Vegas'a uçmadan önce bota atlayıp Alamere Şelaleleri'nin olduğu kıyıya gideceğiz. Alamere Koyu'ndaki şelalenin ardından Pasifik Okyanusu'nu görmek harika bir deneyim olacak.

Zaten bu sabah otele girişimizi yaptırdıktan hemen sonra turistlerin yapması gereken her şeyi yaptık. Sarp kayalıklara teleferikle çıkıp indik, (teleferiğe yabancısınız tramvay gibi olduğunu varsayabilirsiniz, bana göre teleferik insanları dağlara çıkartmaya yarar, San Francisco'daki tepeler dik ama teleferikle çıkılacak kadar değil) Golden Gate Köprüsü'ne gittik, Fisherman's Wharf'ın ekmekten yapılmış kâsesinde deniztarağı çorbası içtik, Pier 39'un ucunda yüzen platformların üzerinde birbirleriyle kavg eden denizaslanlarına güldük ve son olarak bir taksiye atlayıp dünyadaki en yamuk yola sahip olan Lombard Caddesi'nden aşağı indik.

Öğleden sonra da koydaki sahile gittik, sonra da San Francisco Bay Köprüsü'nün gölgesinde kara yelkenciliği yaptık. Suzie yelkenleri olan üç tekerli yatları görünce çok heyecanlandı. Eğitimcimiz Kerry, rüzgârı yakalamak için el ve ayaklarımızla yelken kollarını nasıl hareket ettirmemiz gerektiğini de içeren bir ders verdi. İki saat boyunca yatı bir uçtan bir uca götürüp durduk ve hiçbir seferde başarılı olamadık. Daha önce hiç Suzie'nin bugünkü gibi katılarak güldüğünü görmemiştim, hiçbir şekilde yelkenliyi kontrol edemediği için her seferinde karaya oturdu. Rüzgâra kapılıp açılana kadar yelkeni kontrol etmek için

sadece ellerini kullandı. Sonunda ikimiz de işi kavradık ve dersin sonunda Suzie benden daha iyi yapar hale geldi.

Ardından büyük an geldi, Suzie'yle ben yarışacaktık. Kenny startı verince ikimiz de plajdan uzaklaşmaya başladık. Yarışımızı, ölümüne korkutan manevralarla, eğilip bükülmelerle ve süratli giderek yaptığımızı belirtmek isterim ama becerikli olduğumuz için yelkenlilere hâkim bir şekilde ilerliyorduk. Suzie birkaç hileli hareket yaparak birkaç santim önüme geçti ve bitiş çizgisine yaklaştığımız sırada kazanan o olacaktı gibiydi ama son anda yarışa katılan Kenny, yıllardır edindiği tecrübesiyle yelkenlisinde "Evlen Benimle" yazısıyla önümüze geçti. Bu olay sayesinde Suzie'nin dikkati dağılmıştı ve ben de bundan faydalanıp onu geçtim. Suzie bu yarış sırasında evlilik teklif ettiğim için çok şaşırılmıştı ama aynı anda o kadar halinden memnundu ki onu geçmeme aldırış bile etmedi.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

17. Gün: Korsan Temalı Evlilik Teklifi

Yer: Siren's Cove, Treasure Island, Las Vegas

Dünkü Elvis Presley'le ettiğim dandik evlilik teklifinden sonra bugün daha şık bir evlilik teklifinde bulunmak istedim. Bu sabah MGM Otel'den çıktık ve bu akşam da Paris Otel'de kalacağız. Burası, merkezdeki en sevdiğim otellerden biri. Otel, gibi küçük sokakları ve minik ka-

feleriyle gerçek Paris sokakları gibi etrafı canlandırıyor. Hafif pembe renk ışıklarla aydınlatılmış tavanlarının bulutlarla boyanmış olması ve otelin içinde günbatımı havası yaratması çok hoşuma gitti. Eyfel Kulesi ise, nefes kesen Vegas manzarasıyla olaya ayrı bir güzellik katıyordu.

Suzie ona Eyfel'in tepesinde evlilik teklifi edeceğimi düşünüyordu ama bu işe başlarken dediğim gibi, gerçeği olmasa bile hiçbir evlilik teklifim Eyfel Kulesi'nde olmayacaktı. Bugün heybetli kemerli geçitleri, köprüleri ve sürekli renk değiştiren muhteşem tavanları ve gondol gezileriyle meşhur olan The Venetian Otel'e de gittik. Suzie bu sefer de gondolda evlilik teklif etmemi bekledi ama tabii ki klişe bir şey olsun istemediğim için orada bir teklifte bulunmadım. Dün akşamki nefes kesen ve hareketli Cirque du Soleil'nin gösterisinden sonra bu akşam ikimiz için de daha farklı bir gösteri olsun istedim, bu yüzden bu akşam da Excalibur Otel de Tournament of Kings'i izlemeye gittik. At binme, Merlin, sihirbazlık, dans eden hizmetçiler, tehlikeli performanslarıyla dublörler, şeytani bir kral ve onları izlerken elinizdeki bütün yiyecekleri bitirdiğiniz bir yeraltı gösterisi izledik. Suzie gösteriye bayıldı.

Vegas'ın asıl güzelliği gece olduğunda ortaya çıkıyor, siz sokaktayken tüm oteller büyüleyici ışıklarıyla aklınızı çeliyor. Güneş battıktan sonra hava biraz olsun serinlemişti, biz de yerfıstıklı M&M's yiyerek ve anın zevkini çıkartarak Vegas'ın en popüler sokaklarını arşınıladık. Treasure Island Otel'i Excalibur Otel'i'nin tam çaprazındaydı ama acele et-

memize gerek yoktu. Aslında benim acele etmem gerekiyordu çünkü Treasure Island'daki gösteriden sonra kaldığımız otele dönmemiz için hemen halledilmesi gereken işler vardı.

Otelde temasa geçtiğimiz kişi olan Simon beni şaşırtacak bir şekilde işini iyi yaparak oraya vardığımızda çoktan girişte bizi bekliyordu. Suzie bir tek Simon'la flört etmemi umursamadı. Simon bizi otelin içindeki parıltılı koridorlardan geçirdi ve dışarı çıktığımızda ise devasa bir korsan gemisiyle karşılaştık. Treasure Island Oteli'ndeki sirenlerin gemisi halka açık korsan temalı, patlamaların, çok yüksekten dalış yapan akrobatların ve heyecanlı şovların olduğu bir gösterinin parçasıydı ama aynı zamanda insanların evlenmek için de tercih edebileceği bir yerdi. Normalde evlilikler gündüz yapılıyordu ama teklifimin dergideki blogda yer alacağını söyleyince Simon bütün kuralları esnetti. Ayrıca onunla hafifçe flört etmemin de faydası oldu.

Bu devasa ve çiçeklerle kaplı güvertesi olan gemiye adımızı atar atmaz sahne ışıkları açılıp gemiyi ve denizi aydınlatarak büyüğü ve masalsı bir hava yarattı. En yüksek kattaki güvertede iki korsan, kılıçlarıyla savaşmaya başladı; bu sadece bize özel bir gösteriydi ve birazdan biz de gösteriye katılacaktık. Korsanlar spiral merdivenlerden koşup yanımıza geldi. Bir tanesi Suzie'yi kaptı, yakınındaki ipe tutunduktan sonra Suzie'yi kollarına alıp yakındaki kayalıklara götürdü. Yalnız Suzie olaya kendini bir hayli kaptırdı ve sallandıkları sırada bağırarak çılgılık attı, gerçi düşününce suya düşme korkusundan da bağırmış

olabilir. Sonra sıra bana geldi. Gemide kalan korsanın kılıcını alıp kemerime taktım, başka bir ipe tutunup Suzie'yle diğer korsanın gittiği yere gittim. İple kayalıklara indiğimde korsan beni bekliyordu, daha önceden anlaştığımız gibi sadece kılıçlarımıza vurarak savaştık. Kılıçlar her birbirine çarptığında kıvılcımlar çıkıyordu. Suzie'nin bizi çok içinde izlediğini gördüm. Savaş sonunda korsanı yendim ve onu suya attım, Suzie'yi kollarıma alıp yine ipe tutunup gemiye geri döndüm. Gemide kalan korsan, "Çabuk yelkenleri yukarı çekin bir an önce hareket etmemiz gerek!" dedi. Tabii ki gemi hiçbir yere gitmeyecekti, gemi kocamandı ve bulunduğumuz koy da neredeyse geminin boyutu kadardı. Ama saf Suzieciğim hemen korsana inandı ve yelkenleri yukarı çekti. Yelkenler yukarı çıkınca da rüzgârla birlikte açıldı ve üzerlerinde kocaman harflerle yazılmış "Evlen Benimle Suzie" yazısı ortaya çıktı. Gecenin ilerleyen bir saatinde olmamıza rağmen koyun diğer ucunda küçük bir insan kalabalığı vardı ve yelkenlerde yazılanları görünce bizi alkışladılar.

Suzie bakışlarını bana çevirdiğindeyse ben çoktan bir dizimin üzerine çökmüştüm ve kurukafalı ve kemikli yüzüğü elimde tutuyordum. Ağzından evet sözcüğü çıkmadı ama yüzüğü alıp parmağına taktı ki bence bu iyiye işaretti. Kalabalığa karşı rol yapmaya devam edip onu kucakladım ve omzuma aldım. İnsanların sevinçle bağırışmaları, tezahüratları ve Suzie'nin kahkahaları eşliğinde onu otele götürdüm.

On Birinci Bölüm

Harry'nin evlilik tekliflerinin ne zaman ve nasıl olacağını asla tahmin edemezsiniz. New York'a olan uçuşumuz bu gece olduğu için Harry bugün çok bir şey yapmayacağımız konusunda bana söz verdi. Bu sabah havuzun başında otururken gelen e-postalara cevap verip telefon görüşmeleri gerçekleştireceğimizi söylemişti. Benim de aklımda biraz daha uyumak, sonrasında havuz başında Jules'la görüntülü görüşmek ve belki de görmediğimiz otelleri gezmek gibi planlarım vardı. Sabahın köründe uyanıp alelacele duşa girdikten sonra cipe binip gezme zorunluluğunda olmak istemiyordum. Şu anda ise kir ve çalılık hariç hiçbir şey olmayan çölün ortasında çukur dolu yolda ilerliyordum. Harry'yi tanımasam beni öldürüp cesedimi de bir daha kimsenin bulamayacağı bir yere atacağını düşünürdüm. Etrafımızda hiçbir şey yoktu ve sabahın bu saatinde neden burada olduğumuzu bilmiyordum.

Açıkcası sabah erken kalkmak ya da bitmek bilmeyen bu çölün ortasında olmak değil de New York'a bu akşam gidiyor oluşumuz ve son birkaç günde Chloe'nin adının bu kadar anılması sinirimi bozmuştu. Onunla bu gece tanışacaktım ve Harry'nin onunla baş başa olma planları vardı. Bu yüzden göğsüme hiç geçmeyen bir ağırlık çökmüştü.

Harry'ye çatık kaşlarla baktığım sırada o da şoförle muhabbet ediyordu. Şoförümüz Thomas, siyah Stetson şapkası, botları ve pala bıyıklarıyla tam bir kovboydu ve baştan aşağı çok ciddi görünüyordu. Altmış yaşlarındaydı ve şimdiye kadar her şeyi görmüş geçirmiş gibi bir hali vardı. Yollar dikleştikçe dağlar ve çalılıklar gözükmeye başladı. Çalılıkların içine dalmadan önce bir köşeden döndüğümüz sırada çok kısa bir süreliğine onu gördüm. Burası şimdiye dek bir sürü internet sitesinde, posterde, filmde ve dergide gördüğüm yerd. Harry'yle Thomas'ın konuşmasını bölerek, "Büyük Kanyon'a mı gidiyoruz?" diye ciyakladım. Harry bana bakmak için arkasını döndü ve kocaman bir sırıtışla, "Evet ama dahası da var. Çok daha fazlası var," dedi.

Danışmaya uğradıktan sonra Büyük Kanyon'a vardık, Thomas biz arabada otururken içeri girip bize giriş ve öğle yemeği için bilet aldı. Arabadan inip Büyük Kanyon'u görmek için sabırsızlanıyordum. Bulunduğum yerden kilometrelerce uzanan Kanyon'un üst kısımlarını görebiliyordum ama kenarına gidip her köşesini görmek istiyordum.

Harry'nin manzaraya değil de bana baktığını fark ettim. Hemen ona yaklaştım, o da hemen kolunu omzuma attı. "Harry bu yaptığın inanılmaz derecede güzel bir şey, teşekkür ederim,"

dedim. Gülümseyip beni kendine doğru çekti ve “Ben de burayı görmek için can atıyorum,” dedi.

“Daha önce hiç buraya gelmedin mi ya da en son Amerika’ya geldiğinde?”

Başını iki yana salladı.

“O halde neden her köşesini incelemek yerine kanyona değil de bana bakıyorsun?”

“Çünkü seni heyecanlanırken görmek daha cazip geliyor.”

Böyle söylediği ve gurur dolu bir şekilde bana baktığı için kalbim biraz hızlı çarpmaya başladı. Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki elinde bir sürü kâğıtla Thomas arabanın kapısını açtı. Yanımıza gelip, “Bunlar biletleriniz, yeşiller öğle yemeği için, bunlar Eagle Point’e gidip yemek yemenize yardımcı olacak kişilere vermeniz için ve bunlar da...” deyip gülümsedi ve kafasıya kanyonun uçurum olan kenarını işaret etti. Önce ona sonra da işaret ettiği yere baktım ve heybetli, şampanya renginde bir helikopterin orada durduğunu gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve “Olamaz!” diye bağırdım. Harry her zamanki gibi arabadan indiği sırada sırtı ve benim de inmem için elini uzattı ben de büyük bir heyecanla elini tuttum. “Şimdi helikoptere mi gidiyoruz?” diye sordum. Harry evet anlamında kafasını sallayıp patikaya doğru öyle bir çekti ki ayaklarım yürüyemez hale geldi. Hiçbir şey beni o anki kadar heyecanlandıramazdı.

Çabucak helikoptere bindik ve pilotumuz Eric bize kendini tanıtırak kemerlerimizi nasıl bağlamamız gerektiğini anlattı. Her şeyi videoya almak için çantamda umutsuz bir şekilde fotoğraf maki-

nemi aradım ve ben bulana kadar yerden on metre kadar yükselmiştik. O kadar yumuşak bir şekilde kalkmıştık ki kalktığımızı fark etmemiştim bile. Hemen Harry'ye dönüp sııttım ve elini tuttum. Saniyeler içinde karayı geride bıraktık ve oturduğum yerden iki kilometre ötemizdeki Colorado Nehri'ni görebiliyorum. Hem neşyle karışık heyecanımdan hem de hızlı bir şekilde alçaldığımız için biraz da korktuğumdan istemsiz bir şekilde çığlık attım.

Helikopter dik ve kırmızıyla kahverengi arası kayaların olduğu kanyona doğru hızla alçaldı ve nehrin üstünde ilerlemeye başladı. Kanyonun duvarlarına o kadar yakındık ki elimi çıkarısam onlara dokunabileceğimişim gibi geliyordu. Kayalıklar kırmızı ve koyu altın rengi gözüküyorlardı ama yakından bakınca bir sürü farklı renkteki taştan meydana geldiğini ve yüzeyinde milyonlarca yıllık tarihi açığa çıkardığını görebiliyordunuz. Helikopter kanyon uçurumlarının arasında geçerken kırmızı, kahverengi, gri, beyaz, sarı, pembe ve siyahın bütün tonları bizi kucakladı. Hâlâ her dönüş ve manevramızda çığlık atmaya devam ediyordum ve Harry'nin bana güldüğünü duyabiliyordum.

Birden alçalıp güneş ışığının suyun yüzeyini parıltıdığı ve kanyonun altın renge bürüdüğü nehre yakınlaştık. Her şeye neşe içinde gülümsemekten yüzüme ağrı girmişti, helikopter hep aynı yerde durunca iniş yapacağımızı anladım. Aşağıda bizi Colorado Nehri'ndeki maceramıza devam ettirmeye hazır bir bot bekliyordu. Minik bir sendelemeye iniş yapıp Eric'e teşekkür ederek kayalıkları aşp botumuza vardık ve orada çok heyecanlı Çinli ve adı Sam olan bir adamla tanıştırıldık. Bizi nehirden aşağı indireceğı için çok heyecanlıydı ama başka bir

şey için de çok heyecanlı gözüküyordu. Helikopter tekrar kükreyerek havalandı. Sam tüm içtenliğiyle pilota el salladı ve bizi de aynı şeyi yapmaya teşvik etti. Helikopter havalanıp üstümüzden geçtiği sırada bir anlığına yazıyı görüp gülmeye başladım, helikopterin tam altında büyük harflerle artık aşına olduğum “Suzie, Evlen Benimle” yazıyordu. Harry kollarını bana doladı ben de beline sarıldım ve helikopter gitgide bizden uzaklaşıp kanyonun kenarında gözden kaybolana dek onu izledim. Ciğerlerim acıyana dek evet diye bağırmamak için vücudumdaki her bir kas grubunu fiziki olarak sıkmam gerekti.

Uçağın penceresinden, aşağıda parıldayan New York’un ışıklarına göz attım. Işıkların olduğu yerleri tahmin etmeye çalıştım ama çok karanlıktı ve çok hızlı bir şekilde alçalıyorduk. Kendimi çift kişilikli gibi hissediyordum, bir yanımda New York’ta gezip göreceğim yerleri düşündükçe heyecanlanıyordu, diğer yanımda ise uçak, New York’ta durmadan direk Quebec’e gitsin istiyordu, böylece New York’a inmemiş olacaktık. Las Vegas’ta uçağa bindiğimizden beri Harry’yle olan konuşmalarımızda tam olarak yetmiş sekiz kez Chloe’nin adı geçmişti. Hiç üşenmeden hepsini saydım. Harry onun adını her andığında sevdiğim adamı elimden alacak kadına daha da yaklaşıyorduk. Harry, Chloe’yi tekrar göreceği için bariz bir şekilde heyecandan yerinde duramıyordu.

Üzerimden eğilip camdan dışarı baktığında yüzündeki o gülümsemeyi görünce bir kez daha mahvoldum. Bana dönüp, “Yorgun görünüyorsun,” dedi. Kendimi gülümsemeye zorlayıp,

“İyiym,” dedim. “Otele girdikten sonra Chloe’yle ben bir şeyler içmeye gideceğiz,” dedi. Şimdi de yetmiş dokuz olmuştu. Yüzü bulacak mı diye merak etmeye başlamıştım. “İstersen sen de gel ama yarın gezip göreceğimiz bir sürü yer var ve çok yürüyeceğiz. O yüzden erkenden yatman daha iyi olur diye düşündüm.”

Dışarıdaki ışıklara tekrar baktım. Söylediği şey tam olarak ‘bizimle gelmemeni tercih ederim’ anlamına geliyordu. O sırada ikaz ışıkları yandı ve pilotumuz tekrar konuşmaya başladı. O an pistte biriken yapraklar yüzünden iniş yapamayacağımızı ve bu yüzden direkt Quebec’e hatta Kuzey Kutbu’na gideceğimizi anons etmelerini istedim. Uçağın tekerlerinin yere değdiğini duyduktan sonra büyük bir hayal kırıklığıyla iç çektim. Pilot hâlâ konuşmaya devam ediyordu. “La Guardia Havaalanı’na hoş geldiniz, yerel saat yirmi üç on, yani on biri on geçiyor. Dışarıda bir hayli yağmur var o yüzden yağmurluklarınızı giymenizi tavsiye ederim. Umarım uçuştan memnun kalmışsınızdır.”

Uçaktan en son çıkan biz olalım diye eşyalarımı özellikle yavaş yavaş toparlıyordum. Gönülsüzce bagajlarımızı alacağımız yere gittim, sonra zaman kazanmak için tualete uğradım ve ayakkabı bağcıklarını bağladım fakat kaçınılmaz bir şekilde gelen yolcuların olduğu bölüme varmıştık.

Yakınlardaki bir kız, “Harry!” diye çığlık attı. Küçük sarışın bir afet, “Harry James Forbes, şu haline bir bak!” deyip kendini önce Harry’nin kollarına attı sonra da kucağına zıpladı ve bacaklarıyla da Harry’ye sıkı sıkı sarıldı. Harry de bir kahkaha atıp ona sarıldı. James mi? Harry’nin ikinci ismi James miydi? Peki benim bundan niye haberim yoktu? Kızın böyle demesi

çok önemsiz bir şeydi ama yine de bunu duyunca göğsümdeki ağrıya bir yenisi eklendi. Uzun kâkülleri ve arkası kısa kesilmiş saçları vardı. Çok saçma bir durumda kalıp tanıştırmayı beklerken Harry'nin Chloe için neden 'aşırı tatlı' nitelemesinde bulunduğunu daha iyi anladım. Güzel bir kız olduğu aşikârdı. Bunu bir aptal bile anlayabilirdi ve o aptal, Harry'nin ona ne kadar abayı yakmış olduğunu açıkça görebiliyordu.

İşin en sinir bozucu kısmı ise Chloe'nin gerçekten çok tatlı biri oluşuydu. Bana neredeyse Harry'ye sarıldığı kadar samimi bir şekilde sarıldı ve havaalanından çıkarken de koluma girdi. Tıpkı bir köpek yavrusu kadar heyecanlı ve neşeliydi, ben de bu coşkusuna sinir olmayı denedim ama başaramadım. Gerçekten sevimli biriydi ve yapacak bir şey yoktu. Chloe korktuğum gibi bizimle aynı otelde kalacaktı, kendisi meğer Manhattan'ın dışında yaşadığı için bizimle, daha doğrusu Harry'yle vakit geçirebilmek adına kaldığımız otelde oda tutmuş. Tabii ki bu oda yanımızdaki odaydı.

Harry üstünü değiştirip hazırlanana dek odada tam tamına otuz dakika geçirdi. Tam kapıyı kapatıp dışarı çıkmak üzereyken bariz bir şekilde evet dememi umarak bana dönüp, "Gel-mek istemediğine emin misin?" diye sordu. Son bir saatimi Chloe'nin Harry'ye yalakalık yapmasını izleyerek geçirmiştim ki bu bana bir ömür boyu yeterdi. Neyse ki Harry önümüzdeki birkaç gün ben yanlarında olmadan onunla görüşecekti ve ben de onu görmek zorunda kalmayacaktım ve sadece üç gün sonra yani önümüzdeki salı günü New York'u ve Chloe'yi geride bırakıp Harry'yle Quebec'e uçacaktık.

E-postalara cevap verip, müşterilerimizden birinin orada dağa tırmanırken evlilik teklifi etmek istediği Alaska'nın konumu ve vahşi doğası hakkında araştırma yapmak için dizüstü bilgisayarımı açtım. Araştırma yapmak kafamı dağıtacaktı. Ama bu sefer dağıtmadı, Harry'yle Chloe'den başka bir şey düşünemiyordum. Eğer Harry'yle Chloe gerçekten sadece arkadaşlarsa ve aralarında asla bir şey olmayacaksa Chloe benim için bir tehdit oluşturmuyordu. Ve eğer Chloe, Harry'nin güvenip hayatını geçirebileceği doğru kadınsa bu da iyi bir şeydi. Her nasılsa geçmişte biri Harry'yi incitmişti ve bu da hayatına devam etmesine engel oluyordu. Hayatına benimle devam etmesini isterdim ama böyle olmazsa da onun adına mutlu olup hayatıma devam etmem, aşkı bulmam ve hayatımın sonuna dek mutlu yaşamam gerekirdi. Harry benim için herkesten öteydi, hem iyi hem de kötü günümde yanımda olmuştu ve onun bu hayatta hep mutlu olmasını istiyordum.

Bir anda onun için bir şeyler yapmak istedim, evlilik tekliflerinde bana yaptığı tarzda bir şeyler yapmak istiyordum. Harry, Chloe'yi göreceği kadar New York'a geleceği için de heyecanlanmıştı, demek ki burayı seviyordu. Jules'la Harry'nin muhtemelen Jack yüzünden reddettiği hayalindeki iş hakkında konuştuklarımızı hatırladım. Acaba Harry'ye burada bir iş bulabilir miydim? Bu fikir hoşuma gitmeye başlamıştı. İkimiz de buraya taşınabilirdik? Hem Jack'le ilgili anılardan uzaklaşıp yeni bir yerde yeni bir hayata başlamak benim için de iyi olurdu. İnternet sitesini dünyanın her yerinden yönetmeye devam edebilirdim. Elbette çalışma izni ve vize işlemleriyle uğraşmak zorunda kalacaktık ama Harry'nin burada iş bulduğunu öğrendiği an yüzündeki ifadeyi görmek her şeye değerdi. New York'ta

yaşayan bir arkadaşım vardı, aslında benim değil Jack'in arkadaşıydı ama Jack öldükten sonra az da olsa irtibatla kalmıştık. Muhtemelen Harry'ye iş bulamazdım ama ona bir iş görüşmesi ayarlayabilirdim. Konu bilgisayarlara ve internet sitelerine gelince Harry bu işlerde ustaydı ve onu bir yerde işe başlatmak çok kolay olacaktı. Hemen bir e-posta yazdım. Saat geç olmuştu ama arkadaşım en azından sabah kalktığında e-postayı okumuş olurdu. Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra uzandım ve gözlerimi kapatıp kendi kendime gülümsedim. İkimizin de hayatlarımıza devam etmesi için ilk adımı atmıştım.

Sabaha karşı bir saatte yandaki odanın kapısının çarparak kapanmasına uyandım. Harry'yle Chloe'nin kahkahalarını ve konuşmalarını duyabiliyordum ama ne söylediklerini anlamıyordum. Biraz durup onları dinledim. Chloe, Harry'yi kahkahalarla güldürecek bir şey yapmıştı ya da söylemişti. Ama saat geç oluyordu ve Harry, seyahatimizin başından beri yaptığı gibi birazdan yanıma gelip geceyi yanımda geçirecekti. Yani bütün eşyaları bu odadaydı, bu yüzden tabii ki burada uyuyacaktı. İkinin de konuşması kesildi ve bir anda bir sessizlik çöktü. Ne kadar dikkat kesilirsem kesileyim hiçbir şey duyamıyordum. Acaba ne yapıyorlardı? Midem bir anda ağrıyıp bulanmaya başladı. Hayır, hayır, olamaz. Harry, bana, Chloe'yle arasında hiçbir şey yaşanmayacağına dair emin olabileceğimi söylemişti. Onlar sadece arkadaştı ve bundan ötesi olmayacaktı. Evet, aralarında bir şeyler yaşanmıştı ama bu artık eskide kalmıştı.

Yanımda duran komodindeki bardağın içindeki suyu içtikten sonra bardağı duvara dayayıp bir şeyler duymaya çalıştım.

Hiç ses yoktu. Hayır vardı. Yataktaydılar çünkü bir gıcırdama sesi duymuştum. Pekâlâ. Belki de yatakta oturup sadece muhabbet ediyorlardı. Yine bir sessizlik oldu ve bu sessizliği iyiye mi yoksa kötüye mi yormalıyım emin değildim. Tekrar ses çıkaracaklar mı diye bekledim ama çıkarmadılar. Sonuç olarak iki seçenek vardı. Ya Harry şu an Chloe'yle güzel dakikalar geçiriyordu ya da ona sarılıp uyumuştı. İki seçenek de pek hoş sayılmazdı.

Tekrar yatağa yattım. Harry'ye bu davranışı konusunda karşı gelemezdim, o benim sevgilim değildi. Aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı ve yaşanmayacaktı da, bu yüzden şu an yaşanan olaya üzülmeye hakkım yoktu. Onun adına mutlu olmalıyım. O benim en iyi arkadaşımdı ve o mutlu olduğu için sevinmem gerekirdi. Ama göğsümdeki onu kaybetme korkusunun getirdiği ağır bir yere gitmeme konusunda ısrarcıydı.

Kafamdan daha büyük bir pretzel yerken Central Park'ta yürüyordum ve çantamda çalıp duran cep telefonumu duymazlıktan gelmeye devam ediyordum. Bu sabah kahvaltıda o ikisini birbirlerine sırtışırken görmemek için otelden bir hayli erken çıkmıştım. Tüm bu yaşananlar kalbimi gereğinden fazla kırmıştı. O kadar uzun zamandır Harry'yi benimmiş gibi görmüştüm ki şimdi başkasıyla olduğu için kendimi terk edilmiş gibi hissediyordum. Çok saçmaydı ama onu özlemiştim. Öte yandan, New York, görmek istediğim yerler arasında ilk beşteydi ve bu durumun moralimi bozmasına izin vermeyecektim.

Cep telefonum çalmayı bıraktı ama hemen ardından tekrar çalmaya başladı. Çantamdan çıkarttım ve ekranda Harry'nin ismini gördüm. Sanırım açmalıyım, muhtemelen beni merak etmişti ve bugünkü evlilik teklifi için konuşmamız gerekiyordu. Ayrıca soğuk durduğumu anlamaması gerekiyordu. Sesimin keyifliymişim gibi çıkmasına çaba göstererek hemen gelen çağrıya cevap verdim. "Merhaba."

"Neredesin?"

"Dışarıda. Etrafı geziyorum." Al işte yine soğuk ve cansız konuşmuştum.

"Neden beni beklemedin? Asıl ben sana etrafı gezdirmek istiyordum."

"Vaktini Chloe'yle geçirmek istersin ve daha evvel gördüğün bütün yerlerde bana bebek bakıcılığı yapmak istemezsin diye düşündüm. Zaten senin için sıkıcı olurdu. Eminim ikiniz yapacak bir şeyler bulabilirsiniz." Son cümlemi kinayeli bir şekilde söylememeye çalıştım ama başaramadım.

Harry ima ettiğim şeyin ne olduğunu anlamak için bir an sessizleşti ve sonrasında da, "Bana uyuz olmuşsun," dedi.

"Hayır olmadım."

"Dün akşam geldiğimizde bizi duydun mu, seni uyandırdık mı?"

"Hayır. Dün deliksiz bir şekilde uyudum. Şimdi müzeye girmek üzereyim sana Chloe'yle iyi eğlenceler dilerim. Ben tek başıma iyiyim. Evlilik teklifi için ne zaman, nerede olmam gerektiğini mesaj olarak atarsın."

“Pekâlâ,” diyen ses tonundan hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Ofladım ve “Bana kızma, sadece aranızı giriyormuşum gibi hissediyorum,” dedim.

“Ama girmiyorsun ki, kesinlikle girmiyorsun.”

“Sonra görüşürüz,” deyip bir şey demesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım.

New York beklediğimin çok daha ötesinde bir yerdı. O kadar hareketli bir şehirdi ki enerjisini vücudumda bile hissedebiliyordum. Her yeri görebilmek için gözlerimi fır döndürmek zorunda kaldım. Sarı taksiler hızlıca etrafınızdan geçiyor, arabalar korna çalıyor ve ellerinde *macchiato*, cep telefonu ve iPod olan insanlar hiç durmadan yaya geçidinden hızlıca yürümeye devam ediyordu. Her sokakta parıl parıl parlayan gökdelenler ve yanlarında da kocaman bir mağaza ya da yemek yerleri vardı. Bense çoktan Lindy’ste gidip iki farklı çeşit peynirli pastayı mideme indirmiştim.

Biraz ileride, kocaman kuleleriyle gökdelenlerin gölgesinde kalan muhteşem güzellikteki gotik St. Patrick Katedrali şehir merkezine göre çok tarihi kalıyordu ama ilginç bir şekilde ortama uyum sağlamış gözüküyordu. O kadar çok fotoğraf çekmiştim ki fotoğraf makinemin hafızasında yer kalmamıştı. Yoldaki ızgaralardan çıkan buharın bile fotoğrafını çekmiştim. Times Meydanı Flatiron binasının ve Empire State binasının fotoğraflarını çekmiştim bir de Empire States’in tepesine çıkıp aşağı-

ğidaki manzaranın fotoğraflarını çektim. FAO Schwarz'ta tam bir saatimi oyuncaklarla oynayarak geçirdim sonraki bir saatimi de Tiffany's'deki mücevherlere hayranlıkla bakarken geçirdim.

Günüm harika geçmişti. Harry bana burada çok farklı evlilik teklifleri edebilirdi, o yüzden ne yapacağını görmek için can atıyordum. Değişik evlilik teklifleri düşünmem konusunda New York bana da ilham kaynağı olmuştu. Burası her şey için mükemmel bir yerdi. Sabahdan beri dışarıdaydım, ayaklarım feci şekilde ağrıyordu ama beynim hâlâ heyecandan yerinde duramaz bir haldeydi.

Gün, yerini geceye bırakınca New York bambaşka bir havaya büründü. Tüm o sokak lambaları ve neon yazılar, şehrin uyumayacağını garanti eder gibiydi. Cep telefonuma tekrar baktım, hiç bildirim yoktu. Tüm gün boyunca Harry'den ses çıkmamıştı, muhtemelen beni düşünmek yerine Chloe'yle ilgilenmekle meşguldü.

Times Meydanı'nın ışıklarını görmek istiyordum, o yüzden çantamdan yıpranmış haritamı çıkarttım ve aceleyle etrafımdan geçen insanların enerjisiyle sokaklarda yürümeye başladım. Cep telefonuma gelen mesaj bildirimini duyduğumda yolu yaralamıştım. Harry'den bir haber geldiğini umarak telefonumu çantamdan çıkarttım.

Pek bir şey yazmamıştı. ***“Central Park, 59. Batı Caddesiyle 5. Caddé'nin köşesi. Saat dokuzda.”***

Mesaja bakakaldım. Normaldeki halinin aksine, “Umarım günün güzel geçiyordur,” ya da “Seni özledim,” ya da “Nasıl-

sın?” gibi bir şey yazmamıştı. Acaba bana kızgın mıydı? Öyleyse bana kızgın olmaya hakkı yoktu çünkü ekilen o değil, bendim. Sinirlerimin bozulmuştu, üstüne bir de Central Park’a geri yürümek zorundaydım. Times Meydanı’na gitme işini yarın akşama bırakmaya karar verdim.

Akşam olunca hava serinlemişti ve hızlıca sokaklarda yürürken ağzımdan buhar çıkıyordu. Otelden çıktığım sırada hava güneşli ve ılıktı, çıkarken acele ettiğim için de üstüme mont almayı hiç akıl etmemiştim ve şu an bunu yapmadığım için çok pişmandım. Harry’yle buluşmadan önce otele bir koşu gidip montumu alabilir miyim diye düşündüm ama saatime hızlıca bir bakış atınca yeterli vaktimin olmadığını gördüm.

Beşinci Cadde’ye yaklaştığım sırada parkın yeşilliğini gördüm. Harry herkesten uzun olduğu için kolayca seçilebiliyordu, gözlerimle kalabalığı taradım ama Harry bu civarda değildi. Söylediği köşeye yaklaştığım sırada Chloe’nin hızlıca bana doğru geldiğini görünce sinirlendim ve hayal kırıklığına uğradım. Soğuk havada bile göz alıcı gözüküyordu, sarı saçları sokaktaki ışıklarla, yanakları da gül pembesi allıkla parlıyordu, benimse o an pembe olan tek yerim burnumdu. Bana sıkıca sarıldı ve ben de ona sarılmadan edemedim; Chloe’nin sevimliliği bulaşıcıydı. Minyon ve narin bir kadındı ve her yeri vanilya kokuyordu. “Günün güzel geçti mi?” diye sorduğu sırada koluma girmişti ve parka doğru yürümeye başlamıştık. “Evet, harika geçti. New York muhteşem bir şehir, neden buraya taşındığını anlayabiliyorum,” dedim. O da, “Buraya geleli üç yıl oluyor ve hâlâ sıkılmadım. Bence Harry de burada

yaşamak ister,” dedi. Aklıma yaptığım gizli planım geldi ve kendi kendime gülümsedim.

Yürüdüğümüz sırada bir süre sessiz kaldık. Acaba onun gününün nasıl geçtiğini sormamı mı bekliyordu? Tutkulu bir romantizm yaşanmış olabileceğini düşündüğüm için bugün Harry’yle neler yaptıklarını gerçekten duymak istemiyordum. Bilmemem daha iyiydi. Ne diyebilirim diye düşünürken etrafıma bakınmaya başladım. “Harry senin televizyon ve film işleriyle uğraştığını söyledi, makyöz müsün?” diye sordum. Chloe de, “Pek sayılmaz, yani ruj sürüp makyaj yapmıyorum. Daha çok kesik, yara, şeytan, vampir, yapay burun ve dudak, üçüncü göz, tek göz, ceset, canavar ve uzaylı gibi şeyler yapıyorum. İğrenç olan her şey benim işim,” dedi.

“Vay canına, havalıymış,” dedim. Gerçekten havalıydı da, benim yaptığım işten çok daha ilgi çekici olduğu kesindi.

“Ee şimdi Harry’yle siz?”

Off. Konunun buraya geleceğini tahmin etmem gerekirdi. Onunla alakam olmadığını belli eden tarzda bir ses çıkarttım. Chloe konuşmaya devam etti. “Harry sizin arkadaş olduğunuzu söyledi, sana taptaştığını biliyorum, yani bu kadar çok şey yapması sana gerçekten değer verdiğini...”

Lafını kesip, “Bana o gözle bakmıyor,” dedim.

“Sen ona o gözle bakıyor musun?”

“Hayır.” Bunu o kadar hızlı söylemiştim ki muhtemelen biraz daha yavaş söylemeliydim.

“O halde ettiği evlilik teklifleri seni cezbetmiyor?”

Kahkaha atıp, “Evet desem ne tepki verir düşünebiliyor musun?” diye sordum. Chloe kıkırdayıp “Bence sırf ne tepki vereceğini görmek için bile evet demelisin,” dedi. Meydan okumasına gülümsedim ve “Muhtemelen gözleri korkudan fal taşı gibi açılır ve çizgi filmlerdeki gibi ağaçların içinden koşarak geçip arkasından Harry şekilli boşluklar bırakır,” dedim. Chloe söylediklerime gülüp, “O halde bence dene derim. Bu arada geldik,” dedi.

Konuşmaya o kadar dalmıştım ki nereye yürüdüğümüze hiç dikkat etmemiştim. Tam önümüzde üstü açık, siyah bir arabası vardı ve içinde de altın düğmeleri olan, uzun yeşil parkası ve şapkasıyla bir adam duruyordu. Bana, “Bayan McKenzie siz misiniz?” diye sordu. Ben de kafamı salladım. “İsmim George, bu akşam şoförünüz ben olacağım.”

Chloe’ye bakıp, “At arabasına mı bineceğiz?” diye sordum. Chloe bana gülümseyip, “Sen bineceksin,” dedi. O an içimi bir mutluluk kapladı.

George, “Bayan McKenzie, Bay Forbes sizi atımla tanıştırmamı istedi,” deyip elini uzattı, ben de Chloe’ye şaşkın bir bakış atıp elimi onun kolundan çekip George’a uzattım, o da beni şahane atına götürdü. At bana yukarıdan bakan, koca bir kara oğlandı. Elimi uzatıp burnunu okşadım, o da kafasını elime getirip Harry’ninki gibi tatlı kahverengi gözleriyle bana baktı.

George, “İsmi Harry,” deyince bir kahkaha attım. Kadife gibi olan güzel burnunu okşarken yavaşça, “Merhaba Harry, sen çok güzelsin,” dedim.

“Bayan McKenzie, yola çıksak iyi olacak, görmeniz gereken bir sürü yer var,” dedi ve beni arabaya yönlendirdi, o sırada Chloe de elime ağır bir çanta verdi. “Oraya varınca bunları giy ama gidene kadar ne olduklarına bakmak yok.” Hissiz bir şekilde kafamı sallayıp arabaya oturdum. At arabası hareket etmeye başlayınca Chloe bana el sallayıp, “Yapman gerekeni unutma,” dedi. Ona gülümseyip arkama yaslandım ve Harry’nin toynaklarından çıkan yumuşak nal sesleri arasında ağaçların önümden hızlıca geçmesini izledim. Eski Victoria Dönemi’ne ait fenerlerin yolumuzu aydınlatması bana kendi evimdeki yeşillikleri anımsattı.

Patika, ileride karanlık bir yola doğru kıvrılıyordu. Şehrin gürültüsüne rağmen bulunduğumuz yerde inzivaya çekilmiş gibiydik. Ağaca asılmış pembe bir şeyin altından geçtik, George ayağa kalkıp dalların arasından o pembe şeyi alıp bana verdi. “Sanıyorum ki bu sizin.”

George’un uzattığı küçük zarfa baktım, içinde kalın bir şey vardı. Kâğıdı yırttım ve kristalden yapılmış bir ay, avucumun içine düştü. Şaşkın bir şekilde elimdeki şeye baktım, zarftan başka hiçbir şey çıkmamıştı ve bu yüzden ne işe yaradığını anlayamamıştım. Ustalıkla oyulmuştu ve çok güzel gözüküyordu. Ayı avucumun içinde sıkıca tuttum. Patika boyunca ilerlediğimiz sırada zarfı burnuma götürüp kokladım. Onun gibi kokuyordu. George, yolculuğumuz süresince birinin içinde kristal yıldız, diğerinde de kristal güneş olan iki mektubu daha ağaca asılı şekilde buldu. Ağaçların arasından parlak bir ışık yayıldı, ben de ne olduğunu görmek için boynumu uzatıp dışarı baktım.

George bana, “Hanımefendi, neredeyse vardık sayılır, isterseniz çantadaki kıyafeti giyin,” dedi. Saklayamadığım bir he-

yecanla çantayı açtım, içinde bir çift buz pateni vardı. Onları görünce sıırttım ve hemen spor ayakkabılarımı çıkartıp buz patenlerini giydim. George at olan Harry'ye, tuhaf bir ses çıkardı ve yavaşlamaya başladık. Buz patenlerinin bağıcıklarını bağladıktan sonra dışarıda kimsenin olmadığı bir buz pisti gördüm. George arabadan inmemeye yardımcı oldu, buz pistine doğru yürümeye başladığım sırada dönüp ona el salladım.

Buz pisti ışıklar altında pırıl pırıl parlıyordu ama benim dikkatimi çeken şey pistin en ucundaki parlayan pembe ışıktı. Harry o pembe ışığın altında bekliyordu. Beni bekliyordu. Chloe'nin de buz pistinde olduğunu görünce biraz endişelendim ama neyse ki şu an için Harry'den uzakta bir yerde kayıyordu. Belli ki bizim dolandığımız yolun aksine buraya daha kısa bir yoldan gelmişti. Dikkatli bir şekilde piste girdim ve dengemi sağlar sağlamaz Harry'ye doğru kaymaya başladım. Bana, "Merhaba," dedikten sonra üstüme bakıp, "Bu halde üşümüyor musun?" diye sordu.

"Biraz, önemli değil, önceden montumu yanıma almalıydım," dedim ve ben daha cümlemi bitiremeden Harry uzun paltosunu çıkartıp bana giydirdi ve düğmelerini ilikledi. Ona olan tüm sinirim kayboluyordu, suratına bakıp gülümsedim. Ellerimi kocaman ellerinin içine aldı ve ısıtmak için üflemeğe başladı, sıcak nefesini hissetmek beni tahrik etmeye yetiyordu. Ona, "Bugün seni özledim," dedim. O da alnıma küçük bir öpücük kondurdu ve hiçbir şey söylemedi, onun yerine yüksek bir sesle ısılık çaldı. O anda, Harry'nin arkasındaki bariyerin ardında bir makine çalıştı ve havaya beyaz şeyler püskürtmeye başladı, şaşkınlık içinde kaşlarımı çatıp ne olduğunu anlama-

ya çalıştım. Beyaz şeyler üstümüze doğru gelince onların kar taneleri ve makinenin de kar makinesi olduğunu fark ettim. Karanlık gökyüzünde hayal meyal gözüken kar tanelerinin dönerek üstümüze yağmasını izledim ve yüzüme yağan buz gibi kar tanelerini fark edince ister istemez sırtıtmaya başladım. Her şey harikaydı. Harry'ye bakmak için arkamı döndüm, o da o sırada dikkatle beni izliyordu.

Minik kristal kolye uçlarını ona doğru tutarak, “Hediyelerini aldım,” dedim.

“Sana güneşi, ayı ve yıldızları verdim, şimdiyse kalbimi vermek istiyorum,” deyip bir dizinin üstüne çöktü ve elindeki pembe kristalden yapılmış olan kalp şeklindeki kolye ucunu bana doğru uzattı. Elindeki ucu alıp parmaklarımla kalbin yüzeyine dokundum.

Harry, “Evlen benimle Suzie,” dedi.

Elimi uzatıp yüzünü tuttum ve gözlerinin içine bakıp, “Evet dersem ne yaparsın?” dedim. Kalbim çarpmaya başladı, neler diyordum ben? Harry önce gözlerini biraz daha açtı sonrasında da bir kahkaha attı ve “Bizi bu akşam evlendirmesi için bir kilise ya da evlendirme dairesi bulurdum ve gece yarısına kadar karı koca olmuş olurduk,” dedi. Bana bakıp sırtıyordu ve söylediklerimi hiçbir şekilde ciddiye almadığı gözlerinden okunabiliyordu. Bana, “O halde cevabın evet mi?” diye sordu.

Tam o sırada Chloe kayarak yanımıza geldi, belli ki meraklan çıldıırıyordu ve meydan okumasına karşılık verip vermeyeceğimi öğrenmeye gelmişti. Tam Harry'ye evet demeye hazırla-

nırken Chloe havada iki kere dönüp nazik bir şekilde kaymaya devam etti. Harry gülüp onu alkışladı ve “Bravo Chloe, dönüşlerin harikaydı,” dedi. Chloe’nin kaymasını hayranlıkla izledi ve ayağa kalktığı için yüzünü tutan elim havada kaldı.

Harry’ye, “Evet diyeyim de aranızda üçüncü olarak mı katılayım, hiç sanmıyorum,” deyip bir adım geri çekildim. “Bütün bunlar için teşekkürler, her şey çok güzeldi. Bundan sonrasını ikinize bırakıyorum, yarın görüşürüz.” Tam arkamı dönmüşüm ki Harry kolumu yakalayıp beni kendine çekti. Ben de dengemi kaybedip buzun üstünde yalpalamaya başladım, Harry çevik bir şekilde bir kolunu bana doladı ve daha rahat durabileyim diye beni kendine çekti. “Sorun ne Suzie?”

“Chloe’yle yattın mı?” Aman Tanrım, yine neler söylüyordum! Beynimin ve ağzımın gerçekten bir filtreye ihtiyacı vardı. Harry’nin sinirlenmesini bekledim çünkü ona böyle bir soru sormaya ya da vereceği cevaba tepki görmeye hakkım yoktu. Derin bir şekilde bana baktı, diğer koluyla da sarıldı ve beni yanma çekti. “Hayır. Aslında evet ama senin düşündüğün gibi değil. Seni uyandırmak istemediğim için onun yatağında yat-tım, tıpkı seninle yattığımız gibi. Aramızda hiçbir şey olmadı. Onunla sadece arkadaşız, daha ötesi de olamaz.”

Böyle olması iyi mi oldu yoksa daha mı kötü oldu bilmiyordum. Bizim arkadaşlığımız ve yakınlığımızın ve aramızdaki özel bağın eşsiz olduğunu düşünüyordum ama demek ki Chloe’yle de böyle bir arkadaşlığı vardı. Belki de bütün kız arkadaşlarına böyle samimi davranıyordu ve ben onun için hiç de özel biri değildim.

Harry, elini uzatıp yanağımdaki kar tanelerini temizledi. Dokunuşu beni heyecanlandırıyordu. “Neden böyle şeylere kafanı takıyorsun ki? Seninle tanıştığımızdan beri bir sürü kadınla çıktım ama daha önce hiç böyle yapmamıştın. Önce Galapagos Adaları’ndaki sarışın kıza taktın şimdi de Chloe’ye. Seni iyi tanımıyor olsam beni kıskanıyorsun derdim. Acaba evlilik tekleri mi seni etkiliyor? Acaba bir anda bana âşık mı oldun?” Söylediklerini aklından savuşturmak istercesine bir kahkaha attı.

Kollarından çıkmak için onu ittim ama gitmeme izin vermedi. “Bütün bunlar senin için büyük bir şakadan ibaret değil mi? Hiçbir şeyden anladığın yok.” Tanrım, artık gerçekten daha fazla konuşmamalıydım.

“Hayır, tabii ki şaka değil,” dedi ve bunu derken gayet ciddi gözükiyordu. “Hiçbiri şaka değil ve evet, benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir olay için neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum,” diye ekledi. O an kalbim sıkıştı. Chloe’yle aynı yatakta yatmak onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ama bunun tıpkı benimle yatmak gibi olduğunu söyledi demek ki ben de onun için hiçbir şey ifade etmiyordum.

Bir şey elimi acıtıyordu, ne olduğuna bakınca kristal kalbi hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. Kalbi Harry’nin eline verdim ve “O halde bunu sana bir şeyler ifade eden birine verirsin,” dedim. Arkamı dönüp kayarak ondan uzaklaştım. Harry arkamdan, “Suzie, bekle!” diye bağırdı ama ben arkama hiç bakmadan pistten çıktım, patenleri ve paltoyu sandalyenin üstüne koydum, hızlıca spor ayakkabılarımı giyip otele doğru yürüdüm.

Ertesi gün cep telefonuma mesaj geldiği sırada Staten Island'a giden deniz otobüsündeydim. Harry dün gece de odaya gelmemişti. Cep telefonumu çantamdan çıkarmadan önce mesajı okumak için deniz otobüsüne binmemin tek nedeni olan Özgürlük Heykeli'ni görene kadar beklemeye karar verdim.

Özgürlük Heykeli, filmlerde ve fotoğraflardakine göre çok daha küçüktü ama güçlü ve iz bırakan bir görüntüsü olduğu ke-sindi. Denize doğru bakan gözlerinde sert ve azimli bir bakış vardı.

Saat hâlâ sabahın erken bir saatiydi ve cılız kış güneşi, dalgaların üstüne doğru hafif pembe bir ışık saçıyordu. Heykelden uzaklaşmaya başladığımız sırada çantamdan telefonu alıp bana gelen mesaja baktım.

“Öğlen saat on ikide Rockefeller Centre’in çatısına yani 70. katına gel. Central Park’ı karşına al ve oradaki dürbünleri kullan. Ben orada olmayacağım, o yüzden gözlerini dört açman gerekecek.”

Orada olmayacak mı? Meksika'da ettiği evlilik teklifine katılmak istemediğimde gayet rahat bir şekilde bana söylenmişti ve şimdi de kendisi katılamayacak kadar meşguldü.

O sırada bir tane yeni e-postam olduğunu gördüm. E-posta, Jack'in New York'ta yaşayan arkadaşı Mark'tan gelmişti. Yazdıklarına hızlıca göz attım. Meğer Mark, Harry'yi tanıyormuş ve New York'a taşınmadan önce birkaç sene aynı yerde çalışmışlar. Mark, Harry'nin çalıştığı şirketin aradığı adam olduğunu yazmıştı, Harry'yi işe aldirmek için can attığı açıkça ortadaydı ve iki gün içerisinde onu iş görüşmesine çağırıyordu. Endişeyle dudakımı ısırdım, iki gün sonra Quebec'e uçacaktık ama planlarımızı değişt-

tirmede sorun olmazdı. Kızgın olmama rağmen hâlâ Harry için bir şeyler yapmak istiyordum. Benim için yaptıklarını düşününce dün ona patladığı için bir anda kendimi suçlu hissettim. Gerçi akşam odaya gelmediği için ona hâlâ kızgındım. Böylelikle duygularımı karıştırmadan ona değer verdiğimi gösterebilir ve şimdiye dek bana yaptıklarının karşılığını bu şekilde verebilirdim.

Harry'ye mesaj atıp teklif sırasında orada olamayacaksa konuşmamız gerektiğini, bu yüzden akşam buluşup bir şeyler içip içemeyeceğimizi sordum. Ama cevap vermedi. Buluşma yerine belirtilen saatten biraz daha erken gittim, böylece manzaranın tadını çıkarmaya zaman bulabilecektim. Burası Empire State binasına göre daha iyi bir manzaraya sahipti, diğer gökdelenlere daha yakın olduğu için aşağıya baktığımda sadece binaların çatılarını görmüyordum ve ayrıca görüşü kapatan bir şey olmadığı için Central Park'ı doğrudan görebiliyordum.

Saat on ikiden tam önce yüzümü Central Park'ın olduğu tarafa doğru dönüp nereye doğru bakmam gerektiğini düşündüm. Oradaki dürbünlere sürekli yirmi beş sent atmamak için buraya gelmeden önce turistik bir dükkâna girip küçük bir dürbün almıştım. Etrafıma bakıp bekledim ama hiçbir şey göremedim. Parka, gökyüzüne ve aşağıdaki sokaklar dahil her yere baktım.

On dakikadır etrafıma bakınıyordum ve hâlâ hiçbir şey görememişim. Harry'nin burada olmaması yeterince kötü bir şeyken üstüne teklifi de unutması kesinlikle affedilemez bir şeydi. Yanımdaki adam elinde kırmızı bir gül tutarak bir dizinin üstüne çöküp kız arkadaşına evlilik teklifi etti, kız arkadaşı da

sevinçle ılık atıp erkek arkadaşına sarıldı. En azından etrafta birbirlerine evlilik teklifi eden çiftler vardı.

Bir anda kendi evlilik teklifimi gördüm. Parkın yanındaki siyah gökdelenin bir camında E harfi belirdi. Ardından altındaki camda V harfi belirdi. Hemen altındakinde de L harfi belirdi. Yavaş yavaş, ortadaki boşluğu da sayarsak sekiz katın camıyla birlikte “Evlilen Benimle” yazısı oluştu. Yazılar o kadar büyüktü ki görmek için drbne bile gerek yoktu. Yüzmde kocaman bir gülümsemeyle hızlıca fotoğraf makinemi çıkartıp birkaç fotoğraf çektim. Harry kendine özgün fikirler bulma konusunda mükemmeldi. Yanımda az önce evlilik teklifi alan kadın da yazıları gördü ve kulak tırmalayan tiz bir Amerikan aksanıyla, “Başkaları gökdelenlere yazı yazarken sen gelip bana dandik bir gülle evlilik teklifi ediyorsun, neden böyle bir şey yapmadın? Çünkü ucuza kaçtın, değil mi?” deyip elindeki gülü erkek arkadaşına fırlattı. Erkek arkadaşı boş yere kadının gönlünü almaya çalışırken hemen yanlarına gittim ve “Affedersiniz hanımefendi, ben MukemmelEvlilikTeklifi.com alışanıyım,” deyip kartvizitimi uzattım. “Karşıda gördüğünüz teklifi erkek arkadaşınız yaptırdı ama maalesef biz geç kaldığımız için ilk teklifi kendisi yapmak istedi. Lütfen kusura bakmayın, malum böyle şeylerin planlanması biraz zaman alıyor.”

Kadın, erkek arkadaşına dönüp, “Teklif benim için miydi?” diye sordu. Erkek arkadaşı önce bana baktı ve ardından bunun ona kaça mal olacağını düşünerek kafasını salladı. Kadın tekrar kendini onun kollarına attı ve birbirlerini öptüler. Erkek arkadaşı kadının omzundan bana sessizce, “Teşekkür ederim,” dedi. Ben de, “Tebrikler,” dedim ama kadının beni duyduğuna emin olamadım. Gülümseyerek arakamı döndüm ve o an onu gördüm. Jack’i.

On İkinci Bölüm

Nefes alamıyor, hareket edemiyordum, tek yapabildiğim kardeşim olduğu kesin olan bu adama bakmaktı. Ona bakakalmıştım. İç sesim onun beni kardeşim Jack olmadığını söylüyordu, yine de yavaşça yanına gittim. Jack'i ölürken görmüştüm, son nefesinde elini tutmuştum ve cenazesine gitmiştim ama o burada, benden birkaç metre ötede başka bir kadına sarılmış bir halde karşımda duruyordu.

Sırf bu kadınla olabilmek için sahte bir ölüm mü hazırlamıştı? Nasıl olurdu da Jules'la Bella'yı bırakabilirdi? Ama bir anda hiçbir şey umurumda olmadı. Ona olan sinirimi daha sonra çıkartabilirdim. Şu anda tek istediğim ona dokunup sarılmak ve bir kere daha onun kokusunu duymaktı.

Bir adım daha yanaşınca ona baktığımı anladı. Gözlerinde beni tanıdığına dair en ufak bir belirti bile yoktu. Bu da beni durduracak son nokta olmalıydı, bu saçmalığa bir son verme-

liydim ama ellerim ona dokunmak için çoktan uzanmıştı bile. Adam bana, “İyi misiniz?” dedi. O da Jack gibi İngilizdi ama daha çok kuzeyli aksanıyla konuşuyordu. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum. Bu adam Jack değildi. Bunu biliyordum ama elim hâlâ havadaydı ve bir umutla onun kalbine dokunmak istiyordum.

Yanındaki kadın, “Bu kim Gareth?” diye sordu. Adam da kıpırdaman ona baktığım için biraz korkmuş bir şekilde omuz silkti.

Harry aniden havadaki elimi kapıp beni göğsüne doğru çekti ve teselli edercesine bana sarıldı. “O Jack değil bir tanem.”

Büyük bir hayal kırıklığına uğramış bir halde gözyaşlarımı Harry’nin tişörtünü ıslattığı sırada, “Biliyorum,” dedim.

Beni yanındaki banka oturtup elini omzuma attı. Artık Harry yanımda olduğu için daha iyi hissediyordum. Gözyaşlarımı silip, “Ben tam anlamıyla bir aptalım,” diye mırıldandım. “Onun Jack olmasını o kadar çok istedim ki kendimi Jack olduğuna inandırdım.” Kafamı kaldırıp adama tekrar baktım, hâlâ tedirgin bir şekilde bize bakıyordu. Jack’e benzemediğini o zaman fark ettim. Jack’e göre daha zayıf bir yüzü vardı, en az birkaç santim daha uzundu ve arkadaşlarının Jack’e “Benli” ismini takmasının nedeni olan yanağındaki beni yoktu.

Harry bana dönüp, “Dalga mı geçiyorsun? Bu adam Jack’in adeta ikizi gibi. Ben bile gidip adama sarılmamak için kendimi zor tuttum,” dedi.

Acıyla karışık gülererek, “Keşke öyle yapsaydın, en azından ben de deli gibi gözükmezdim,” dedim. Harry, “Bebeğim, senin

için her şeyi yaparım,” deyip kalktı ve zavallı adamcağıza sarılıp adeta bir kedi gibi boynuna sokuldu. Adam ne yapacağını şaşırmış bir halde kalakalmıştı. Ben de dayanamayıp güldüm. Harry adama sarılmayı bırakıp arkadaşça yanağına dokundu ve sonra gelip yanıma oturup beni de kucığına oturttu. Ona bakıp yanağına dokundum ve “Sen olmasan ben ne yapardım acaba?” dedim. Bana gülümsedi ve burnuma tatlı bir öpücük kondurdu. Birkaç saniye birbirimize bakarak durduk, sonra bir anda dünün gerginliğin geri gelerek vücudumu sardığını hissettim.

Bana, “Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu.

“Aa. Sana bir sürprizim var. Kesin olmamakla birlikte sana bir iş bulmuş olabilirim,” dedim.

Gözlerini kırpmadan bana bakarak, “Benim bir işim var zaten,” dedi.

“Ama bu çok daha iyi bir iş, ‘Euphoria’ adlı büyük bir bilgisayar firması için çalışacaksın. Bilgisayar konusundaki becerilerini bütün gün internet sayfası tasarlamak için kullanmaktansa bu iş için kullanabilirsin. Ayrıca iş için buraya taşınacaksın, zaten burayı seviyorsun, daha önce de buraya taşınmak istemiştin, ben biliyorum. Artık taşınabilirsin...” Yüzündeki ifadeyi görünce sözümü bitiremedim, çok kızgın gözüküyordu.

“Burada bir işte çalışmak isteseydim burada bir işe girerdim. Bu şekilde hayatıma karışmaya hiç hakkın yok.”

Nasıl yani, her şeyi yanlış mı anlamıştım? Ben Harry’nin isteğinin bu olduğunu sanıyordum. Buraya gelmeden önce New York’u öve öve bitirememişti.

“Harry, ben güzel bir şeyler yapmaya çalışıyordum...”

“Hayır, benden kurtulmaya çalışıyordun.”

“Hayır, kesinlikle öyle bir şey değildi.”

“Bütün ihtiyaçlarını karşıladım, değil mi? Ağabeyin öldükten sonra hayatının en kötü zamanlarından birinde yanında oldum. Sen de bu dönemi atlattın ve artık hayatına ben olmadan devam etmeye bakıyorsun değil mi?”

“Hayır, yanlış anlıyorsun...” Ben cümlemi bitiremeden beni kucağından indirdi ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. O giderken arkasından bakakaldım sonra kalkıp ona yetişmek için koşmaya başladım ama geç kalmıştım. O asansördeyken asansörün kapısı kapandı ve artık ona yetişemezdim.

Saatler boyunca Harry otel odasına döner diye bekledim ama dönmedi. Sonrasında ona telefon ettim ve mesaj attım ama cevap vermedi. En sonunda açlığım otelin restoranına inme- me sebep oldu. İçeri girince Harry’yi Chloe’yle yemek yerken gördüm. Harry çökmüş gözüküyordu. Birden elim ayağım buz kesti. Bu, işle alakalı bir şey olamazdı. Çok daha kötü bir şey olmuştu. Kafamda felaket senaryoları yazmaya başladım. Kesin Badger’a bir şey olmuştu. Ya da kız kardeşine yahut yeğenine.

Chloe’nin Harry’nin elini tutup onu teselli etmeye çalışmasını görmezden gelerek yanına koştum ve “Ne oldu, neyin var?” diye sordum. Bana soğuk bir şekilde baktı ve “Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil,” deyip içeceğini tek seferde bitirdik-

ten sonra, “Ben yatmaya gidiyorum Chloe, benimle geliyor musun?” diye sordu. Chloe içeceğini gösterip, “Birazdan gelirim,” dedi. Harry yanımda durup bana baktı. Bana baktığı sırada gözlerindeki soğukluk gitti ve yüzüme dokunmak için elini kaldırdı ama tam o anda vazgeçti ve arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı.

Hemen oturduğum yerden hafifçe kalkıp Chloe’nin karşısındaki sandalyeye geçtim ve “Nesi var?” diye sordum. Chloe içkisini yudumladığı sırada dikkatlice beni izledi. Her zamanki neşesi ve canlılığından eser yoktu. Bana, “Harry’nin geçmişiyle ilgili bir şey biliyor musun?” diye sordu. Ben de kafamı iki yana sallayıp, “Hayır. Ya sen?” dedim. O da kafasını yukarı aşağı salladı. O an kalbim sıkışmış gibi oldu ve Chloe’ye, “Bana hiçbir şeyini anlatmıyor,” dedim. Hissettiğim ağrı geçsin diye göğsümü ovuşturdum. Yaşadıklarını Chloe’yle paylaşıp benimle paylaşmaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. “Çok kötü bir şey oldu zannettim,” dedim. Chloe hâlâ beni izler bir şekilde oturuyordu. “Ona değer veriyor musun?” diye sordu. “Evet, hem de çok. O benim en iyi arkadaşım,” dedim. “Peki onu seviyor musun?”

Birdenbire gelen bu soruya hazır değildim ve kendimi hangi sözlerle savunacağımı bilemedim. Tam anlamıyla kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Chloe gözlerini ovuşturup bir iç çekti ve “Hangi niyetle ona bu iş görüşmesini ayarladın?” diye sordu.

Kendimi okul müdiresinin karşısında oturan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum. “Onun için güzel bir şey yapmak istemiştım. New York’tan bahsederken çok mutlu oluyordu, ben de... Onu mutlu etmek istemiştım,” dedim.

“Çünkü İngiltere’de mutsuz gözüküyor, değil mi?”

Harry, yani bütün bu olaylardan ve kıskançlığım ve berbat fikirlerimle onu mutsuz etmeden önceki Harry, mutlu bir adamdı, yüzünde sürekli gülümsemesi olan ve her şeyle dalga geçebilen bir adamdı. Onu hiç stresli ya da üzgün gördüğüm olmamıştı, o, tanıdığım en mutlu insandı. Meksika’da bana söylediklerini hatırladım, hayatının mükemmel olduğunu söylemişti. Gerçekten onun hayatını ben mi mahvetmişim? Yaptıklarımın neden kötü bir şey olduğunu ve geçmişinin şu anını nasıl etkilediğini hiç anlamıyordum. Ayağa kalkıp, “Onunla konuşmam gerek,” dedim. Chloe, “Şu an seninle konuşmak istemiyor,” dedi. Ona baktım. Acaba bütün bunların sorumlusu o muydu? Yoksa Harry’yle ilgili planları mı vardı?

Ona, “Sen onu seviyor musun?” diye sordum. Bir an bana baktı, sonra da, “Hayır, o anlamda sevmiyorum, onu erkek kardeşimmiş gibi seviyorum ve üzüldüğünü görmeyeceğim,” dedi.

“Onu üzmeyi ben de istemiyorum ama onunla konuşmalıyım. Bu saçmalığı ben başlattım ve benim düzeltmem gerek.”

Chloe bir iç çekti. “Pekâlâ o halde ben bir kadeh daha içeyim. Ama odaya gittiğimde onu şu an olduğundan daha kötü görürsem seninle bozuşuruz.”

Kafamı sallayıp aceleyle yukarı çıktım. Şaşırılacak bir şekilde, kapımın önünde beni bekliyordu. “Harry... Beni dinle...”

“Eşyalarımı almam lazım.”

“Ne?”

“Sen yarın Quebec’e uçuyorsun, ben de burada kalıp iş görüşmesine gidiyorum. O yüzden odadan eşyalarımı almam lazım.”

“Biraz bekle bakalım...” dedim ve yaşlı bir çift yanımızdan geçerken kadının kınayıcı bir şekilde kafasını iki yana sallamasıyla bağırarak konuştuğumu fark ettim. Kartı okutup kapıyı açtım ve içeri girmesini işaret ettim sonra da içeri girip kapıyı kapattım. “Uçuş tarihlerini değiştirip burada birkaç gün geçirdikten sonra Quebec’e beraber gideriz diye düşünmüştüm ama bu iş olayı senin bu kadar moralini bozuyorsa iptal edebilirim,” dedim.

Harry kafasını iki yana sallayıp eşyalarını bavuluna sıkıştırdı.

“Neden böyle bir hıyarlık yapıyorsun ki?” İşleri yoluna sokmaya çalışırken daha da berbat etmiştim. Hem bağırarak konuşuyordum hem de ona hıyar demiştim. Harry birdenbire, “Neden mi hıyarlık yapıyorum? Çünkü sen mükemmel giden hayatımı gizli planınla mahvettin,” diye çıkıştı. Ben de dayanamayıp, “Hayatın nasıl mükemmel olabilir acaba? Sırf seni sevmeyen bir kadın için en sevdiğin şehirde hayallerinin işini geri çevirdin. Tüm yeteneğini ve tecrübeni boşa harcadığın bir işte üç beş kuruş kazanıyorsun ve tekrar kalbin kırılmasın diye kimseye âşık olmamaya çalışarak sürekli farklı kadınlarla birlikte oluyorsun,” dedim. Sözlerim canını acıtmıştı. Her şeyi çok daha berbat hale getiriyordum. Kasten sesimi yumuşatıp, “Bana, bunun seni neden bu kadar üzdüğünü söyle,” dedim. Yine kafasını iki yana salladı. “O zaman çocukken ne yaşadığını anlat.”

“Hayır,” deyip bavulunun fermuarını kapattı.

“Bana bir şey de, en azından arkadaşlığımıza benim kadar değer verdiğini gösteren bir şeyler söyle. Jack kanser olduğu günden beri her gün yanımda oldun. İzin ver ben de senin yanında olayım.”

Bir saniyeliğine bile tereddüt etmeden, inatçı bir şekilde kafasını salladı. O an kalbim duracak gibi oldu. “Bu yaptığının beni nasıl etkilediğinin farkında mısın? Chloe, Badger ve hatta Jules bile ne yaşadığını biliyor ve ben hiçbir şey bilmiyorum. Güya en iyi arkadaşımın, bana olan güveninin sonsuz olduğunu söylemiştin ama bu konuda güvenmiyorsun. Bu beni mahvediyor,” dedim.

Bana baktı ve “Artık geçmişte kaldı,” dedi.

“Hayır, eğer bu şey hayatına devam etmeni engelliyor ve senin için bir güzel şeyler yapmaya çalışırken bana tepki göstermene sebep oluyorsa geçmişte kalmamış oluyor.”

“Bir de ben senin için güzel bir şeyler yapınca senin verdiğin tepkiye bakalım. Sana dünyayı gezdirip iyi evlilik tekliflerini ediyorum ve dün, gelip her şeyi tersine çeviriyorsun. Her nasılsa üzülen kişi sen oluyorsun. Bana bunu açıklayabilir misin?”

Ona bakakaldım, o da hiçbir şey demeden bana bakıyordu. Harry’ye, “Âşık olduğun bu kadın senin geçmişinde olanları biliyor mu, ona söyledin mi?” diye sorup ustalıkla konuyu değiştirdim.

“Hayır, bu onu etkileyecek bir şey değil.”

“Tabii ki etkiler, neden anlamıyorsun? Hiçbir kadın sen ona tüm kalbinle güvenmezsen sana açılmaz. Geçmişin de bunun

büyük bir parçasını oluşturuyor. Sen ona âşık olduğunda o ne cevap verdi?”

Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez kızgınlığının yerini utanma aldı ve çekingen bir şekilde, “Ona hiç söylemedim,” dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı, onun için üzülüyordum. Harry’ye yaklaşıp, “Seninle aynı hisleri paylaşmadığını nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bana hiçbir zaman böyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Sana inanmıyorum Harry, âşık olduğunu söylemezsen hiçbir kadın seninle evlenip hayatının geri kalanını geçirmek istemez ki. Bunu ona jest ve mimiklerinle ve hareketlerinle gösterebilirdin ki hepimiz senin dünyadaki en kibar ve cömert insan olduğunu biliyoruz ama kadınlar bunu duymak ister.”

“İlk önce o söylerse ben de ona söylerim.”

“Yani kadın sana açıldıktan sonra, reddedilme gibi bir risk ortada olmayınca söyleyeceksin, öyle mi? diye sordum. Yüzündeki bakıştan yarasına parmak bastığım belli oluyordu. “Bu işler böyle olmaz Harry. Biliyorum, yirmi birinci yüzyıldayız ve kadınlarla erkekler ilişkilerde eşit şartlara sahipler ama biz hâlâ erkeğimizin bizim için savaştığını, bize açılacak kadar cesur olduğunu görmek istiyoruz. Erkeklerin bize olan aşkını kuru bir, ‘Ben de seni seviyorum,’ lafıyla değil de çatının tepesine çıkıp avazı çıktığı kadar seni seviyorum diye bağırarak söylediğini görmek istiyoruz.”

Harry ise bana bakmak yerine saçlarını karıştırıp yere bakmaya devam etti.

“Harry, senin kalbin de dış görünüşün de çok güzel. Neden kendini böyle küçümsüyorsun? Neden reddedilmekten bu kadar çok korkuyorsun?”

Başını hızla kaldırdı ve o an çok yanlış bir şey söylediğimi anladım. “Reddedilmekten korkuyorum. Kimsenin beni üzmesine izin vermem. Sen hariç.” Tam bir şey söylemek için ağızımı açmıştım ki Harry konuşmaya devam etti. “Belki de bir süre birbirimizden uzak kalmamız iyi olur. Sen de bu süre zarfında benden gerçekten ne istediğini düşünürsün.”

Boğazımı acıtan yumruyu bastırmaya çalıştım. Ondan uzak kalmanın düşüncesine bile dayanamıyordum. Aramızı düzeltebilecek bir şeyler söylemek istedim ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. O da bavulunu alıp odadan çıktı.

New York bulutların arasında kaybolmaya başladığı sırada ben de uçaktaki koltukta oturmuş aşağıya bakıyordum. Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki zor nefes alıyordum. Yalnızdım. Ama benim moralimi bozan yalnızlık değildi. Üzüntümün haricinde Kanada’yı tek başıma, daha evvel buraya gelmiş biri olmadan göreceğim ve her yerini keşfedecek olmak bana heyecan veriyordu. Ama Harry’yi kaybetmek, yani iki yıldır ilk kez ondan uzakta olmak bana acı veriyordu. Kulağa ne kadar zavalıca gelirse gelsin, onu şimdiden özlemiştim.

Yanımdaki biri Amerikan aksanıyla bana, “Merhaba,” dedi. Bakışlarımı aşağıda minicik görünen gökdelenlerden çekip yanımda duran koyu renk saçlı kadına baktım. Buz mavisi göz-

lerini kırpmadan bana bakıyordu. Takılan yumruyu geçirmeye çalışıp boğazımı temizledim ve ben de ona, “Merhaba,” dedim. Yanımdaki boş koltuğu işaret edip, “Buraya geçsem sizin için sorun olur mu? Yanımdaki yolcu horluyor da. Üstüne bir de az önce omzuma yaslanıp salyasını akıtmaya başladı. Quebec’e varmak bir buçuk saat sürüyor ama bir buçuk saat daha bu işkenceye dayanamayacağım,” dedi. Gülümseyip kafamı salladım. O da kendini yanımdaki koltuğa attı. “Bu arada ismim Francine,” deyip kendini tanıttı ve el sıkışmak için elini uzattı. O sırada ben de içimden bir of çektim çünkü belli ki Francine konuşkan bir tipti ve önümüzdeki birkaç saat beni rahat bırakmayacaktı ve ben de kendime acıyamayacaktım. “Ben de Suzie,” dedim ve elimi uzattım. Francis şaşırtıcı bir şekilde elimi sert bir şekilde sıktı. “Suratın niye asık?” diye sordu. Vay canına, rahatlıkla doğrudan konuya girmişti. “Erkek arkadaşından mı ayrıldın?”

“Evet, ona benzer bir şey.”

“Nasıl olduğunu bilirim. Ben de bir süreliğine erkek arkadaşından uzaklaşmaya karar verdim. Sürekli beni sinirlendiriyordu ve bence kendine farklı bir bakış açısı edinmek için ondan uzaklaşmak en iyisi. Hayatımın sonuna kadar bu adamla beraber olmak istiyor muyum? Eğer onu özlersem sanırım cevabım evet olur. Eğer kendi başıma onunla olduğumdan daha mutluysam o halde eşyalarını toplayıp gitmesinin zamanı gelmiş demektir.”

Bunu dedikten sonra o kadar rahat bir şekilde omuz silkti ki hayatında bir erkeğe ihtiyaç duymadığı belliydi. Benim hayatımda ise Harry kalbimin yarısını oluşturuyordu. Onun gibi güçlü biri olmayı isteyerek onu inceledim. Harry’den uzaklaş-

mak bu sefer iyi olacaktı. Yani artık ondan vazgeçebilirdim. Her günüm onunla geçiyorken ve o benim için bir sürü güzel şey yapıyorken bunu başaramamıştım.

Farklı bir bakış açısı edinmek adına, “Sevgilinle aranızdaki problem ne?” diye sordum.

“Benimle evlenmek istiyor,” deyip tekrar omuz silkti.

“Sen istemiyor musun?” dedim.

“Off. Bilmiyorum. Hayatımın sonuna dek tek bir adamla olmak... Tek bir kişi! Her gün yanındaki çirkin surata bakarak uyanacaksın, cinsel hayatın hep aynı olacak. Her perşembe günü Meksika yemeği, her cuma günü de pizza yemek gibi bir şey ve ben bunun düşüncesine bile dayanamıyorum.”

Ben ise bu söylediklerini daha önceden düşünmüştüm. Yirmi dört saatimi Harry’yle geçirmek, her güne Jack öldüğünden beri bir sürü kez yaptığımız gibi sarmaş dolaş bir şekilde uyanmak, onunla çalışmak, onunla dışarı çıkıp dolaşmak... Böyle düşünmek bana hiçbir şekilde kötü gelmiyordu. Bunu her gün, hayatımın sonuna dek yapabilirdim. Zaten son birkaç aydır evli gibiydik. Hatta Harry’nin giysileri ve dış fırçası bile benim evimdeydi ve buraya gelmeden bir iki ay öncesine kadar benden bu kadar uzaklaşmamıştı ve her gün benim evimde kalıyordu. Evliliğimizde olmayan tek şey cinsellikti. O da olsaydı, acaba eninde sonunda Harry’den sıkılır mıydım? Ya ona karşı beni çeken tek şey buysa ve onunla birlikte olmaya duyduğum ihtiyacımsa, o zaman ne olacaktı?

İnsanlar sürekli bu tarz şeylerden bahsederlerdi; birbirlerine delicesine âşık olan çiftler bir süre sonra birbirlerini öldürme

noktasına gelirdi. Akli biraz havada olan bir arkadaşım kocasına âşıkı, hatta ona ruh hastası gibi “Aşkitom” gibi bir isim takmıştı. Bir gün bana gelip kocasının çoraplarını sürekli yere attığını bu yüzden bütün o çorapları kocasının ağzına sokarak onu boğmak istediğini söylemişti. Boşanmalarının ardından kocası da bana, çoğu zaman karısını çamaşır makinesine koyup, beyni patlayana kadar dönmesini izlemek istediğini söylemişti. Nasıl oluyordu da birbirlerine bu kadar âşık çiftler bu hale gelebiliyordu? Ama artık boşanma oranları her yerde artmıştı, özellikle de Britanya’da. Belki de insanlar gerçekten hayatlarını tek bir insanla geçirmemeliydi. Yine de ben bu düşünceye katılmıyordum. Bütün çalışma hayatım ve özel hayatım çiftleri bir araya getirmek üzerine kuruluken katılamazdım da. Bazı insanların bir arada olması kaderlerinde yazılıydı ve biri ruh ikizini bulduğu zaman her gün onunla uyanmak o kişiye angarya gibi gelmez, aksine keyif verirdi.

Francine’e dönüp, “Neden onunla konuşmuyorsun ki? Ona hayatınıza biraz renk katmak istediğini söyle, cuma günleri yerine pazartesi günleri pizza yiyin, yatak odanızda yeniliklere yer açın, yeni yerlere gidip farklı şeyler deneyin,” dedim. İçimdeki iyimser benliğim kendime faydam olmasa da herkesi mutlu görmek istiyordu.

Bana bakıp, “Of, sen de o tarz insanlardsansın değil mi?” dedi.

“Ne tarz insanlardan?”

“Sürekli mutlu, şakşakçı ve bardağın sürekli dolu tarafını gören tip. Eminim her şeyi sana toz pembe gözüküyordur ve hayatındaki herkes de mutludur.”

Söylediklerine alınmıştım. Ona tam karşı çıkmak üzereydim ki tekrar lafa girdi. “Senin erkek arkadaşına ne oldu?” diye sordu.

“O.. O beni sevmiyor.”

“Gördüğün gibi mutlu son diye bir şey yok, onlar seni aldatır, sen onları aldatırsın ya da en sonunda o salak suratlarına yumruk atmak ister hale gelirsin.”

Bunun üzerinde camdan dışarı baktım. New York artık gözüküyordu. Her zaman için Harry’nin eninde sonunda bana âşık olacağını ve mutlu bir sona sahip olacağımızı düşünmüştüm ama belki de Francine haklıydı. Belki de böyle olması bizim için de en iyisiydi.

Gizli Blog

Sevgili evlilik teklifinde bulunacak olan adaylarım ve romantik hemcinslerim. Bu gizli blogu oluşturmamın sebebi Yüz Evlilik Teklifi hikâyemin ardındaki gerçeği bilmenizi istemem. En mükemmel evlilik teklifini bulmada bana inanılmaz bir şekilde destek oldunuz ve bazılarınız ise en zor organizasyonlarda kişisel olarak yardımda bulundu, bu yüzden ben de sizlerle bir sırrımı paylaşmak istedim. Burada söyleyeceklerim son derece gizli olacağı için sizlerden bunun aramızda kalmasını rica ediyorum. Beş yüz bin takipçimden bunu istemek çok fazla olacak, hatta sizlere sırrımı açıklayarak kendi ipimi çekiyor bile olabilirim ama bilin ki sizi daha fazla oyalamak istemedim.

Bu evlilik işine atıldığımda çoğunuz bunun, şirketimiz

için bir reklam kampanyası olduğunu düşündü ve ne yalan söyleyeyim bütün bu kampanya sayesinde küçük şirketimiz gün geçtikçe daha fazla büyüyor. Bazılarınız ise kardeşi Jack öldükten sonra Suzie'ye yardım etme amacıyla olduğumu düşündü ki bir bakıma haklıdınız.

Ama asıl neden şu ki... Ona âşığım. Tüm kalbimle ona âşığım. Sabah kalktığımda aklıma ilk gelen ve akşam yatmadan önce de son düşündüğüm kişi de o. Onunla zaman geçirmeye, ona sarılmaya, onu güldürmeye ya da onun beni güldürmesine bayılıyorum. O, benim için dünyadaki en mükemmel insan ve o her sabah uyandığında yanında olmaktan asla vazgeçmem.

O zamanlar bunu itiraf etmek istemesem de sanırım ilk tanıştığımız andan beri ona âşığım.

Onun bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğine dair herhangi bir işaret görmedim ama Yüz Evlilik Teklifi olayını başlatmamın sebebi onun da bana âşık olmasını istemedi. Umuyorum ki tekliflerimden herhangi biri onun evet demesi için yeteri kadar önemli ya da anlamlı olur.

Son zamanlarda aramızda bazı sürtüşmeler oldu. Geçen gün buz pateniyle kayarken ettiğim evlilik teklifinde nihayet istediğim cevabı alacağımı düşünmüştüm ama maalesef alamadım. Ertesi gün ise bana konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj attı. Bunun üzerine ben de, istediğim olacak, gelip kollarıma atılacak ve beni sevdiğini söyleyecek diye düşündüm. Hayatımda daha önce hiç bu kadar

heyecanlı ya da mutlu olmamıştım. Söyleyeceği şey ne kadar kötü olabilirdi ki? Meğer Suzie gizlice New York'ta, yani sevdiğim kadından binlerce kilometre uzakta, benim için bir iş ayarlamış. Beklediğim konuşmayı yapmadığımız için uğradığım hayal kırıklığı, beni uzağa, daha doğrusu beş bin altı yüz kilometre uzağa göndereceğini duyunca öfkeye dönüştü. Tüm hayatım boyunca başıma gelmesinden korktuğum şey oldu ve reddedildim, hem de bunu bana hissettiren, şimdiye dek sevip güvendiğim tek insandı. Dün ikimiz de açık bir şekilde konuştuk, daha çok tartıştık sayılır ve benim inatçı gururum yüzünden onu Quebec'e yalnız yolladım. Bu sabah uyandığımda ne kadar büyük bir hata ettiğimi fark ettim ama bunun için çok geç kalmıştım, Suzie çoktan otelden ayrılmıştı.

Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. Gidip ona âşık olduğumu söylemeliyim, ucunda onu kaybetmek olsa bile Suzie'ye karşı dürüst olup hislerimi söyleyecek cesareti bulmalıyım. Gizli blogumu yayınlamamın amacı ise kendimi cesaretlendirmek için ilk adımı atmak. Hislerimi sizlerle paylaşmaya cesaretim varsa Suzie'ye açılacak cesareti de kendimde bulabilirim. Arkadaşım Chloe ise sinirinin geçmesi ve beni özlemesi için Suzie'ye zaman tanımam gerektiğini düşünüyor. Biraz yalnız kalması belki de ona iyi gelecektir, bu sayede daha özgür hisseder ya da belki ben yanında olmadığım için o da bana karşı bir şeyler hissettiğini fark eder. Suzie'ye bir hafta müddet veriyorum daha sonra yanına gidip kaldığım yerden devam edeceğim.

On Üçüncü Bölüm

Eski Quebec, Arnavut kaldırımli sokakları, on yedinci yüzyıldan kalma binaları ve sokak kafeleriyle adeta küçük bir Fransa şehri gibiydi. Yanımdan geçen insanların düzgün bir Fransızcayla konuşması Avrupa'daymışım gibi bir his veriyordu. Şehrin dönemeçli sokakları, çevresinde küçük evler, restoranlar, mağazalar ve devasa gotik kiliseler olan nehre doğru uzanıyordu. Her yeri gözlemlemeye çalışırken gözlerimin fır döndüğünü hissedebiliyordum. Güneş, bulutlu mor gökyüzünde kızılımsı şeritler bırakarak battı. Kısa zaman önce kar yağdığı için hava kararmaya başlarken şehir lila rengine büründü. Barların, otellerin ve restoranların ışıkları davetkâr bir şekilde parılıyordu.

Saatin ilerlemesine ve havanın kararmış olmasına rağmen sokaklar hâlâ kakhaha atan, muhabbet eden ve birbirlerini çağıran insanlarla doluydu. Dünyanın çoğu şehrinde hava karar-

dıktan sonra tek başıma yürümeyi aklımdan bile geçirmezdim ama burada kendimi güvende hissediyordum.

Yerdeki kar şehre büyüleyici bir hava katıyordu, kafe ve mağazaların camlarından saçılan sarı ışıklar yansıma yaparak karların parıldamasına neden oluyordu. Yürürken bir buz yığını ezdiğim sırada şehrin büyüleyici güzelliğine gülümsemeden edemedim.

Kendimi canlı hissediyordum. Her ne kadar Harry'yi deli gibi özlemiş olsam da ondan vazgeçmeyi çok istiyordum ve hazır burada yalnızken bunu yapmak daha mümkünmüş gibi gözüküyordu. Ondan vazgeçmeye çabalamak için başka bir nedenim de vardı. O, beni benim onu sevdiğim kadar sevebilecek gibi gelmiyordu. Bana âşık olsa ve beraber olsak bile sürekli duygularını zapt edecekti ve o zaman da bana kalbinin tamamını vermeyeceği için onunla yaşayıp yaşayamayacağımdan emin değildim. Ben ya hep ya hiç diye düşünen biri idim o yüzden Harry beni delicesine bir tutkuyla sevmeyecekse hiç sevmemesini tercih ederdim.

Aslında hayatımı kendi başıma da idame ettirebilirdim, en ufak bir şeyde bile ondan yardım istiyordum ama buna ihtiyacım yoktu. Havaalanından otele sağ salım geldim ve kendi başıma yiyecek bir yer bulabildim. Gerçi otelden çıktıktan sonra üç kere kayboldum ama sonrasında nereye gideceğimi bulabildim.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca her şeyde ondan yardım istemiştim. Belki de bu sefer yalnız kalmak bana yeni bir bakış açısı kazandırırdı. Onsuz da yaşayabilirdim. Onsuz yaşama fikrinin

verdiği acıyı dindirmeye çalıştım. Evet, üzülecektim, hem de deli gibi üzülecektim ama hayatımın geri kalanını evde sabah-tan akşama dek ağlayarak geçirmeyecektim.

O anda yanımdaki bir ses, “Pardon hanımefendi,” dedi ve montumu çekiştirdi. Dönüp baktığımdaysa dokuz on yaşlarında minik bir erkek çocuğunun bana baktığını gördüm. Yapay bir İngiliz aksanıyla bana, “Benimle gelin hanımefendi,” dedi. Montumu çekiştirip beni karanlık bir sokağa götürmeye çalışıyordu ama ben buna izin vermedim. Küçük çocuk tatlı ve samimi gözüküyordu ama yine de gözüm tutmamıştı. Küçük çocuk, “Hanımefendi benimle gelin lütfen. Mösyö Forbes sizi almam için beni yolladı,” dedi. “Harry mi?” diye sordum. Çocuk da, “Oui, evet. Mösyö Harry sizi nehre götürmemi istedi,” deyip tekrar montumu çekiştirdi ve “Burası en kısa yol, acele etmemiz lazım,” diye ekledi. Tedirgin bir şekilde, “Harry’yle mi konuştun?” diye sordum. Sadece, “Oui,” dedi.

Hiç kimse neden burada olduğumu ve kim olduğumu bilmiyordu. Harry’nin şehrin neresinde olduğumu bilmesine imkân yoktu çünkü geçen geceden beri onunla konuşmamıştım. Otelden ayrıldığım sabah benimle vedalaşmaya bile gelmemişti, nasıl olurdu da bu çocuk kim olduğumu bilebilirdi?

Küçük çocuk tekrar, “Lütfen hanımefendi, benimle gelin,” dedi. Olduğum yerde kıpırdamadan durdum ve çocuğa bakınca ne kadar çaresiz gözüküğünü fark ettim. Hâlâ montumu çekiştiriyordu ve “Lütfen hanımefendi, bu sizin evlilik teklifiniz,” dedi. Sorgulayan gözlerle küçük çocuğa baktım. Harry’yle konuşmadan evlilik teklifini bilmesine imkân yoktu. Harry son

birkaç haftadır harika evlilik teklifleri organize etmişti bu yüzden o burada olmasa bile birilerinden yardım istemesi bir hayli olasıydı. Ondan uzaklaştıktan sonra safça bir tahminde bulunup evlilik tekliflerinin kesileceğini düşünmüştüm. Belli ki Harry temsilcileriyle de olsa bana işkence etmeye devam etmek istiyordu. Belki de bu teklif daha önce planlanmıştı ve Harry de boş gitsin istemiyordu. Her ne kadar tatilde de olsak bunun iş için olduğunu ve masraflarımızı *Sunlounge*'la *Silver Linings*'in karşıladığını unutmamıştım. Harry'yle aramız limoni olsa da anlaştığımız bu firmalar evlilik tekliflerini görmek isteyeceklerdi.

İstemeye istemeye kafamı aşağı doğru salladım ve rahatladığı her halinden belli olan çocuk koşmaya başladı, koşarken de onu takip ediyor muyum diye omzunun üstünden arkasına bakmayı ihmal etmedi. Çocuk, kenardan bir sokağa girdiği sırada, “Buradan gideceğiz hanımefendi!” diye bağırıp beni yönlendirdi. Onu takip ediyordum ve o sırada şehrin ışıklarının aşağımda kalan St. Lawrence Nehri’ni aydınlattığını fark ettim. Nehirden esen rüzgâr yüzünden üşüdüğüm için montuma daha sıkı sarıldım. Küçük çocuk benden bir hayli uzaktaydı ama iskeleye doğru koştuğu sırada ay ışığında oluşan silüetini görebiliyordum. Onu geçtiği yerlerden geçerek adımlarımı hızlandırdım. Durgun suda çalışır halde küçük ve üstü kapalı bir botun beni beklediğini gördüm. Küçük çocuk, “Hanımefendi,” deyip eliyle bota binmem için işaret etti. Görünürde hiç kimse yoktu. Bu bot halka açık değildi, belli ki kiralanmıştı.

Bottaki bir adam Amerikan aksanıyla, “Bayan McKenzie, siz misiniz?” diye bağırdı ve ekledi, “Evlilik teklifiniz beş dakika

içinde başlayacak, lütfen acele edin.” Bottaki adamın da evlilik teklifimden haberdar olduğunu görünce biraz daha rahatlayarak hızlıca iskeleye doğru yürüdüm ve bota bindim. Adam bana sıcak ve üzerinden buhar çıkan bir içecek uzatıp, “Buyurun,” dedi ve ekledi: “İsmim Eddie ve korkarım ki fazla zamanımız kalmadı. Çok geç kaldınız. Evlilik teklifinden önce size nehirde gezinti yaptırmam gerekiyordu ama teklif birazdan gerçekleşeceği için korkarım ki buna imkânımız olmayacak. Lütfen oturun gideceğimiz yere olabildiğince hızlı bir şekilde varmamız gerek.”

Kendimi büyük bir fırça yemiş gibi hissederek Eddie’nin dediği yere oturdum. Eddie’ye, “Burada olmam gerektiğinden haberim yoktu,” dedim. O da, “Görünen o ki Harry birçok kez sizi aramayı denemiş ama telefonunuz kapalıymış,” dedi.

Eddie vitesi takıp botu çalıştırdığı sırada oturduğum yerde geriye gittim ve elimde tuttuğum sıcak kahve de bir anda bacaklarıma ve elime döküldü. Daha fazla yanmamı önlemek için hemen kahve dökülen yerleri montumla silmeye çalıştım. Harry beni aramaya mı çalışmıştı? Ama telefonum kapalı değildi ki. Çantamdan cep telefonumu çıkartıp elime aldım. Tabii ki kapanmıştı. Muhtemelen ya şarjı bitmişti ya da çantamda bir yerlere çarpıp kendi kendine kapanmıştı. Aceleyle telefonumu açmaya çalıştım ve tam telefonum açılacağı sırada gökyüzünde büyük bir patlama oldu. Korkarak yerimden sıçradım ve üzerine daha çok kahve döküm. Yukarı bakınca, gecenin karanlığında gümüş ve altın rengi şeritlerin havada dans ettiklerini gördüm. Havai fişekler patlıyordu. Nehrin ucunda şehri maviye boyayan başka bir tane daha havai fişek patladı. Gördüğüm

manzaraya hayran kalarak oturduğum yerden ayağa kalktım. Işıklar yüzünden lila rengi gözüken karlarıyla şehir zaten harika gözüküyordu ve şimdi de atılan havai fişeklerle büyüleyici bir havaya bürünmüştü.

O sırada telefonumdan ardı ardına bildirim sesleri geldi ve ne olduklarına bakınca ekranımın bir sürü mesaj ve sesli mesajla dolduğunu gördüm. Nehrin üzerine yansıyan ve şelale gibi süzülen kırmızı ve altın renginden oluşan başka bir havai fişek dikkatimin dağılmasına sebep oldu. Böyle bir şeyi izlemek için para vermediğim halde bu kadar yakından izleyebildiğim için kendimi bir hayli ayrıcalıklı hissettim. Art ardına havai fişekler atıldı, arkalarında zümrüt yeşili, yakut kırmızısı, camgöbeği mavisi, gümüş ve altın renkleriyle dolu bir kuyruk bırakarak havada yayıldılar. Nehirde yavaşça ilerlediğimiz sırada atılan havai fişeklere daha da yaklaşıyorduk. Havai fişeklerin yaklaşık yüz metre ötemizden başka bir bottan atıldığını gördüm ve o an yavaşlamaya başladık ve Eddie'nin diğer bota daha fazla yaklaşmak istemediğini fark ettim. Bir anda, gökkuşağı rengi patlamalar eşliğinde lazer ışıkları geceyi aydınlattı ve bunun gösterinin son aşaması olduğunu anladım. Nihayet havai fişekler durdu ve botumuz diğer bota birkaç santim daha yaklaştı.

Eddie bana, "Bütün bunlar sizin içindi Bayan McKenzie," dedi.

O an kalbim hızlandı ve heyecanla, "Ne?" dedim.

"Evet, Harry sizin için hazırlattı."

Çok kısık bir sesle, "Havai fişekleri mi?" diye sordum.

Eddie de kafasını sallayıp, “Ve bunu da,” dedi ve arkasındaki botu işaret etti. Aniden bottan beyaz bir fişek havaya atıldı. Korkuyla çığlık attım çünkü bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüm ama ateşler havada yayılmaya başlayınca bir araya gelerek harflere dönüştüğünü ve “Evlen Benimle” yazısını oluşturduğunu gördüm. Diğer evlilik tekliflerine göre bu seferki evlilik teklifi beni neden daha fazla etkilemişti bilmiyordum. Belki de Harry burada olmadığı için kendimi baskı altında hissetmeden, içimden geldiği gibi bir tepki vermiştim ya da belki de, üç haftadan beri aldığım boş evlilik tekliflerinden bıkmıştım ya da harcadığı bu kadar çabaya rağmen Harry’nin benden kilometrelerce uzakta olup ona olan hislerimden bir haber olması ve hislerime karşılık alamayacak olacağım gerçeği beni bu kadar etkilemişti. Ya da bütün bu hislerin hepsini aynı anda yaşıyordum. Gökyüzündeki alevler gitgide azalmaya başladığı sırada yerime oturup gözyaşlarına boğuldum.

Geri döndüğümüz sırada Eddie bir kelime bile etmedi. Muhtemelen böyle mükemmel bir teklife neşeli bir tepki vermediğim için ne yapacağını bilememişti. Muhteşem güzellikte köprüler, binalar ve kiliseler vardı ama ben ağladığım için hiçbirine bakmadım. Nihayet gözyaşlarım durdu ve ben de Harry’nin bana ne yazdığını görmek için telefonuma gelen mesajlara baktım. Pek bir şey yazmamıştı sadece nasıl olduğumu sormuş ve nerede olmam gerektiğini yazmıştı. Yazdıklarının hiçbirinde beni affettiğine dair bir işaret yoktu. Bir şey dışında... Harry’nin attığı mesajlara tekrar baktım. Hepsinin sonunda öpücük vardı. Bu Harry’ye göre

bir hareket değildi. Yoksa ben, ne kadar zavallıca olursa olsun en ufak bir şeyden mi ümitleniyordum? Eski mesajlarına baktım, hiçbir öpücükle bitmiyordu. Mesajdaki bir öpücükten bile bu kadar anlam çıkardığım için kendime lanet ettim. Ben de her mesajımda öpücük yolluyordum ve onlar da hiçbir anlam ifade etmiyordu. Harry resmen beni darmadağın ediyordu.

Eddie botu iskeleye bağladığı sırada ona teşekkür ettim o da karaya çıkmam için bana yardım etti. Otele döndüğüm sırada Harry'ye mesaj yazmaya başladım: ***"Harry, bu akşamki evlilik teklifi için çok teşekkür ederim, bu yaptığın inanılmaz güzel bir jestti. Şimdiye dek benim için çok fazla şey yaptın ve sadece benim için bu kadar zahmete girmen beni çok duygulandırdı..."***

Aramızı düzeltebilmek için ne diyebileceğimi düşünerek yazdıklarımına baktım. Bir anda cep telefonum çalmaya başladı. Ekranında Harry'nin ismi belirdi. Gelen aramayı çabucak kabul ettim. Harry, neredeyse tekrar gözlerimin dolmasına sebep olacak kadar endişe dolu ve aceleci bir ses tonuyla "İyi misin?" diye sordu.

"Evet iyiyim."

"Eddie, evlilik teklifinin seni üzdüğünü söyledi de."

"Hayır üzmedi... Sadece biraz duygulandım."

"Yaptığım eşeklikler yüzünden."

Kıkırdamamaya çalışarak, "Yani, o da var," dedim.

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Harry, "Dün gece için özür dilerim," dedi.

“Ben de özür dilerim, benim için çok önemlisin bu yüzden asla seni üzecek bir şey yapmam.”

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve çok mu açık konuştum acaba diye düşünüp korktum ama eninde sonunda bana acı veren evlilik teklifleri sırasında gerçek hislerim ortaya çıkacaktı. Şu an eğer, ama ve ne zaman ile başlayan cümleler kurmanın sırası değildi.

Harry, “Belki de yola çıkıp yanına gelmeliyim,” dedi.

“Belki de gelmelisin.”

Telefonun öbür ucundan birinin, “Hayır,” diye fısıldadığını duydum. Bunu söyleyen bir kadındı.

Harry, “Belki de birkaç gün içinde gelirim,” dedi.

Belli ki Chloe yanındaydı ve ona ne yapması gerektiğini söyleyip buraya gelmesini önlemeye çalışıyordu. Chloe’nin Harry’ye önem vermesini ve benim onu üzeceğime dair endişeleri olmasını anlıyordum ama biz birbirimiz için yaratılmıştık. Belki de hep arkadaş olarak kalacaktık ama ikimiz de birbirimizin hayatında yer kaplamaya devam edecektik ve Chloe’nin bunu engellemesine göz yummayacaktım.

İnatla, “Belki de son uçağa yetişip buraya gelmelisin,” dedim. Bunu duyunca güldü ama o sırada Chloe’nin hararetli bir şekilde kafasını iki yana salladığı hissine kapıldım.

“Birkaç gün içerisinde görüşürüz,” dedi.

Ona yalvaracak halim yoktu. Gururumu tamamen ayaklar altına alamazdım.

“Evlilik teklifi için teşekkür ederim, çok güzeldi.”

Harry’nin hafifçe kederli bir şekilde ofladığını duydum. “İyi geceler Suzie.”

“İyi geceler.”

Sonra telefon kapandı.

Gizli Blog

Dün gece Suzie’yle barışır gibi olduktan sonra yanına gitmek için New York’tan Quebec’e giden son uçağa yetiştim. Arkadaşım Chloe benimle aynı fikirde değildi, ona göre Suzie’yi bir gün boyunca yalnız bırakmak beni özlemesi için yeterli değildi. Ama ben Suzie’yi çoktan özlemiştim.

Ben de bu ani hamlemi savundum. Burada olunca evlilik tekliflerini benim ayarlamam ve koordine etmem, bunu yapması için başkalarını araya sokmaktan çok daha kolaydı. Ayrıca kendi kendime yarattığım bu karışıklığın arasında Sunlounger ve Silver Linings’in Suzie’yle yolları ayırdığımızdan haberleri yoktu, bu yüzden Evlilik Teklifçisi’nin Blogu ben oradaymışım gibi yazılacaktı ve aslına bakacak olursak bu da Suzie’nin yanına gitmem için gerekli bir sebepti. Chloe tereddüt etse de bana hak verdi ve uçağa beraber bindik. İşin aslı tek istediğim Suzie’nin yanında olmaktı. Ona âşık olduğumu itiraf etmeliydim. Bunu ispatlamak için ettiğim evlilik teklifleri yeterli de-

ğildi. Bu yüzden ona âşık olduğumu söylemeliydim. Fakat görünüşe göre bunu söylemek için en doğru zamanı beklemeliydim. Chloe olmasaydı ne yapacağımı bilemezdim, o beni durdurmasaydı Suzie'nin otel odasına dalar ve pat diye ona âşık olduğumu söylerdim.

Bu yüzden Chloe'yle bir anlaşma yaptık. Evlilik tekliflerini ayarlayıp Suzie'yi uzaktan izleyecektim ve Chloe de Suzie beni tanımasın diye kılığını değiştirecekti. Sahne makyajı yapmak zaten onun işiydi. Beni başka birine benzetmeyi becerebilecek tek kişi değerli arkadaşım Chloe'ydi. Dürüst olmak gerekirse Suzie'yi uzaktan sapık gibi izleme fikri bana biraz korkutucu geliyor. Suzie'yle tek seyahat etmek daha iyi oluyor ama sanırım Chloe'nin de bir bildiği var. Kabul etmek gerekir ki kadınlarla olan ilişkilerim ya da âşık olmam şimdiye dek felaketlerle sonuçlandı o yüzden bana yön göstermesi konusunda ona güveniyorum.

Yorumlar

Victoria Stone: Neden Suzie'yi kollarına alıp ona âşık olduğunu itiraf edemiyorsun ki? Eğer istediğin buysa bunu yapmalısın. Başkalarının ne dediğini umursamadan kalbinin sesini dinlemelisin.

Kirsty MacLennan: Eğer ben Suzie olsaydım ve sen de otel odama dalsaydın ve beni sevdiğini söyleseydin sen daha cümleleri bitirmeden kollarına atlar ve sonrasında seni yatağa atardım.

Megan Wood: Suzi'yle sen çok tatlısınız, sizi çok seviyorum. Bir araya gelip bir sürü bebeğiniz olsun istiyorum. Ona onu sevdiğini söyle. Bu cümleleri duymak için doğru zaman diye bir şey yok.

Laure Lovelock: Neden Chloe senin Suzi'ye âşık olduğunu söylemeni engelliyor? Onu tanımıyorum ama bence o da senden hoşlanıyor.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

22. Gün: Köpek Kızaklarıyla Evlilik Teklifi Etmek

Yer: Jacques-Cartier Vadisi (Vallée de la Jacques-Cartier)

Bütün günümüzü Ice Otel'in etrafında geçirdik. Burası dünya üzerindeki en olağanüstü yer. Burayı tarif etmek için ne desem boş ama yine de deneyeceğim. Minik odalardan tutun büyük localara kadar, oturma yerleri, duvarlar, mobilyalar ve hatta içki kadehleri dahil her şey buzdan yapılma. Her odada kocaman sütunlar var ve her oda farklı şekillerde ve desenlerde oyulmuş. Duvarları da resimlerle oymayı ihmal etmemişler. Tüm odaları kuzey ışıklarına benzer ışıklar aydınlatıyor. Kristal duvarlarında titreyen ışıklarıyla harika bir nikâh kıyma şapeli var. Beyaz ve uzun bir kürk giymiş karımla burada evlenmek isteyebilirim. Acaba Suzie nerede evlenmek ister? Sanırım o da benim gibi buraya âşık oldu.

Bu otel kesinlikle nefes kesen bir şaheser. Hatta Suzie götürmek istediği için yaramaz bir çocuk gibi bir tane hey-

kelin yapraklarından birini koparmaya çalıştı ki koparabilseydi bile o götürene kadar yaprak eriyecekti. Kızakla kaymaya da bayıldım ve Suzie birkaç kere kaydığına göre sanırım o da bu işe bayıldı. Fakat evlilik teklifini orada yapmadım, bu akşam Suzie'yi köpek kızaklarıyla kaymaya götürecektim. Quebec'te kısa bir süre gezdikten sonra buzlarla kaplı milli park olan Jacques-Cartier Vadisi'ne gittik. Heybetli dağları, yüce köknar ağaçları ve bu ağaçların arasından geçen nehriyle Kanada'nın kesinlikle görülmesi gereken bir yeriydi ve karlarla kaplı olması her şeyi daha da muhteşem kılıyordu.

Köpek kızaklarıyla kayma alanındaki insanlar çok sıcakkanlı ve samimilerdi ve kızıağı nasıl yönlendirip durduracağımızı anlatan kısa bir açıklamanın ardından kızaklara bindik. Gece vakti köpeklerin çektiği kızaklarla kaymak çok güzeldi, havlayan köpekler ışıklandırılmış yol boyunca bizi çektiler. Suzie ne yapması gerektiğini hemen kavradı, zaten doğuştan yetenekliydi ve kocaman bir gülümsemeyle çok kolay bir şekilde köpekleri yönlendirdi. Köpek kızaklarıyla kaymak, benim için çok güzel bir gezi oldu. Suzie evlilik teklifini gördüğü sırada varış noktasına gelmek üzereydik. Kaydığımız yoldaki her bir ağaçtan peri masallarındaki gibi ışıklı harfler sallanıyordu. Düz bir yola girdiğimiz sırada Suzie'nin karşısına karlı ağaçların önünde gururla duran doksan santimlik harflerin oluşturduğu "Evlen Benimle" yazısı çıktı. Köpekler nihayet durduğu sırada Suzie'nin ağzı kulaklarına vardı.

Dünkü teklifime verdiği tepkiye göre bugünkü çok daha iyiydi. Bu gece kumaştan yapılmış bir çadırda kalacaktık, yaktığımız ateş odayı ısıtacak ve hayvan kürkünden yapılmış battaniye de bizi sıcak tutacaktı, o samimi ortamda en yakın arkadaşşıma sokulup uyumaktan daha çekici bir şey olamazdı.

Kafam karışmış bir halde yazıya baktım. İki kere okumuş olmama rağmen hâlâ anlamakta güçlük çekiyordum. Çadırda harika bir akşam geçirdikten sonra Quebec'teki otelime döneli çok kısa bir zaman olmuştu. Hızlıca dizüstü bilgisayarımı açıp bir saat boyunca Harry'nin cevap vermeye vakit bulamadığı e-postalara cevap verdim. Daha sonra birkaç gündür bakmadığım blogun olduğu sayfaya geri döndüm, her şey çok ama çok garipti. Sanki ben orada yalnız değilmişim de o da yanımdaymış gibi yazmıştı. Belli ki benimle Kanada'ya gelmeyeceğini *Silver Linings*'e söylememişti. Böyle bir şeye çok para harcadıkları için onlara gerçeği söylemesi iyi olmazdı. Peki nasıl olurdu da orada neler yaptığımı bu kadar ayrıntılı olarak bilebilirdi? Evet, kızakla birkaç kere kayıp çocuklar gibi bağırıp güldüğüm doğrudu. Buzdan yapılmış heykeldeki yaprağı da kırmaya çalıştım ama orada olan tek insan Hells Angels motorcusuna benzeyen iriyarı bir adamdı. Uzun beyaz kürklü gelinle damadın evlenmesini izlediğim ve onun yerinde olmayı çok istediğim de doğrudu. Köpek kızaklarıyla kaymaya da bayıldım, her şey çok eğlenceliydi ve sonrasında peri masallarındaki gibi ışıkları da çok romantik buldum. Yine de nasıl olurdu da nasıl tepki verdiğimi bilebilirdi?

En iyi arkadaşıyla hayvan kürkünden yapılmış battaniyenin altında uyumaktan daha çekici bir şeyin olamayacağına dair yazdığı yorum da neyin nesiydi? Çekici derken ne demek istemişti? Blogun altına yazılan yorumlardan biri gözüme takıldı. Artık takipçilerimizin yazdığı yorumları okumuyordum. Bu işe ilk başladığımız zaman özenli bir şekilde her birine cevap veriyordum ama artık yüzlerce yorum yazılıyordu ve hepsi aynı şeyi söylüyordu: “Buna bayıldık!” ya da “Bu çok tatlı!” ve bazen erkekler “Yeter artık teklif et!” gibi yorumlar bırakıyordu. Ama gördüğüm bir yorum kalbimi ağzıma getirdi. *“Bütün bu evlilik tekliflerine bayılıyorum, çok romantikler ayrıca Gizli Blog’a da bayıldım. Çok heyecan verici.”*

Yazılanlara tekrar bakıp telefonumu kaptığım gibi hızlıca Harry’ye mesaj attım: *“Evlilik teklifim için teşekkür ederim. Bayıldım. Beni gizlice gözetletiyor musun?”*

Harry neredeyse anında cevap yazdı: *“Tabii ki gözetliyorum. Evlilik tekliflerimin planladığım gibi gerçekleştiğinden haberim olmalı. Bu yüzden tanımadığın yabancı adamlarla bir yere gitmek yok, ajanlarım bana her şeyi bildiriyor.”*

Tekrar Harry’ye mesaj attım: *“Gizli blog ne?”*

Bu sefer cevap vermesi daha uzun sürdü ama en nihayetinde telefonuma bildirim geldi: *“Hiçbir fikrim yok, ben de o yorumu gördüm ve ne olduğunu sana soracaktım. Senin de blog açtığını sandım. Bazı yorumlar çok garip oluyor. Geçen gün zürafa hakkında olanı gördün mü? Sanırım bazı takipçilerimiz bizim hakkımızda atıp tutuyor.”*

Parmaklarım bir şeyler yazmaya niyetlendi ama ne cevap yazacağımı bilmiyordum. Sanki benden bir şeyler saklıyor gibiydi. Daha ben ona cevap yazamadan bir mesaj daha attı:

“Yalnızken iyi vakit geçiriyor musun?”

Hemen cevap yazdım: ***“Evet, aslına bakarsan baya iyi geldi.”***

Mesajımı şak diye cevapladı: ***“Gördüğün gibi bana ihtiyacın yokmuş.”***

Bu ne demekti şimdi? Ona ihtiyaç duymamı mı istiyordu? Yoksa suçlu hissetmemek için ona ihtiyaç duymamamı mı istiyordu? Yollamadan önce fikrimi değiştirmemek için hemen şunları yazdım: ***“Sana ihtiyacım yok Harry ama yanımda olmanı istiyorum. Seni o kadar çok özledim ki artık üzüntüye dönüştü.”***

Bu mesajımdan sonra cevap gelmedi. Yine çok ileri gitmiştim ve bu yüzden Harry ne yazacağını bilememişti. Söylediklerimi açıklığa kavuşturmak için başka bir mesaj atmalıydım. Tam parmaklarım tuşların üzerinde geziniyordu ki kapı çaldı. Telefonu bırakıp koşarak gidip kapıya baktım. İlk gördüğüm şey evlilik teklifi oldu, üzerinde Harry’nin sırttan bir suratı olan ve baloncuk içinde “Evlen Benimle” yazan tişörtü gördüm. Yüksek sesle gülerek tişörtü giyenin kim olduğuna baktım. Kim olduğunu görünce de bir çığlık atıp kendimi onun kollarına attım.

Badger, oda servisinden söylediğimiz sandviçe yumulduğu sırada gökyüzündeki batan güneşin, uçuk pembeden kızıla dönmesini izleyip, “Manzara on numara!” dedi.

“Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.”

“Ben zaten Harry’ye evlilik tekliflerinde yardım etmek için gelecektim,” dedi ve gözlerini devirerek “Sadece Harry’nin New York’ta kalıp benim burada yalnız olacağımı bilmiyordum. Burada yalnızca birkaç gün kalabilirim ama Harry kısa bir zaman sonra buraya gelecek,” diye ekledi.

“Benim için buralara gelmene gerek yoktu, kendi başıma da idare ediyordum.”

“Ben gelmek istedim. Harry seni yalnız başına bırakarak tam bir eşeklik etmiş”

“Onu kıracak bir şey yaptım.”

Badger derin bir iç çekip, “Geçmişinde ne yaşadığını biliyor musun?” diye sordu.

Bıkkınlıkla, “Hayır ve keşke insanlar bana bu soruyu sormaktan vazgeçse, tabii eğer, ‘Bir zamanlar...’ diye başlayan bir cümleyle ne olduğunu açıklayacaksan o ayrı,” dedim.

“Pek hoş şeyler yaşamamış Suzie ve bunları sana söyleyemem çünkü bunu söylemek bana düşmez. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, anne ve babası işe yaramaz insanlardı. Fiziksel olarak Harry’ye zarar vermediler ama bunun haricinde tarihteki en kötü ebeveynler kategorisine girebilirler. Harry’ye çok kötü bir hayal kırıklığı yaşattılar ve Harry o günden sonra bu acıyı üzerinden atamadı. O olaydan sonra da kimseye güvenmemeye yemin etti,” deyip yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturarak, “Yani... Bazen onu daha kibar bir şekilde idare etmek gerekiyor,” diye ekledi. Sonra da manzaraya bakmak için arkasını döndü ve sanırım bu da bu konunun kapandığını gösteriyordu.

Ben ise hâlâ kafam karışmış bir şekilde onun sırtına bakıyordum ve konuyu değiştirmeye karar verdim. Zaten bütün o düşünceler başımı ağrıtmıştı. “Bella nasıl?” diye sordum. Yüzü aydınlanarak bana doğru döndü ve bir anlığına yeğenimi bu kadar çok sevdiği için ona sinir oldum ama hemen sonrasında da böyle düşündüğüm için kendimden utandım. Sadece onların mutlu olmasını istiyordum ama buna alışmam zaman alacaktı.

“Gün geçtikçe güzelleşiyor, bu aralar her şeyle ilgileniyor, her şeyi keşfediyor, her gördüğü şeye dokunup elliyor. Onu çok seviyorum...” dedi ve bir anda sustu.

“Sorun değil Badger. Bana hâlâ garip geliyor. Sanırım yeğenimi başka bir adamın yetiştirecek olması ve kendi babasını asla tanımayacağı gerçeği bana hep garip gelecek. Ama Bella’yı Jules’u sevdiğin kadar sevdiğin için ve sen yetiştireceğin için mutluyum.”

Badger durumdan rahatsız bir şekilde boynunu ovup, “Özür dilerim, hiçbir şekilde böyle olsun istemezdim...” dedi.

“Özür dileme. Jules’un yeniden mutlu olmasını sağladın ve sırf bu yüzden senden asla nefret edemem.”

Bu cümlemden sonra aramızda garip bir sessizlik oluştu ve Badger sessizliği bozarak, “Lanet olsun Suzie, hadi gidip sarhoş olalım!” dedi.

Ben de gülümseyip, “Tamam, montumu alayım,” dedim.

En nihayetinde anahtar deliğini bulup kapıyı açabildim ve içeri girerken odanın ortasına düştüm. Aşağıda sokaklardan

oluşan şehir ışıkları parıldıyordu ve bir an için çocukların yaptığı gibi manzaraya bakakaldım. O sırada yan odadaki Badger'ın odada bir şeye çarptığını duydum ve küfrettiğini duyunca kıkırdadım. Bu akşam ne içtiğimizi bilmiyordum. Geceye şarapla başlamıştım ama sonradan masamıza sürahilerle bir içki getirmeye başladılar ve masamız gitgide o sürahilerle doldu. Sürahideki içkiden çok fazla içtiğimizi biliyordum, gece süresince masaya beş ya da altı sürahi gelmişti ama o zaman kendimi sarhoş hissetmemiştim. Dışarı çıkıp kış ayazıyla karşılaşınca çarpıldığımı anladım. Yarın Toronto'ya giden uçağa yetişmemiz gerekiyordu ama neyse ki uçak öğleden sonra kalkacaktı.

Yatağımda cep telefonumu gördüm ve ışıldayan şehir manzarasının birkaç fotoğrafını çekerim diye elime aldım ama o sırada Harry'den mesajım olduğunu gördüm. Daha önceden ona attığım mesajın karşılığı olarak: ***“Ben de seni özledim Suzie. Sensiz hiçbir şey doğru gelmiyor.”***

Bunu okur okumaz kıkırdadım, bu akşam her şey çok komik ve güzeldi. Hemen telefon numarasını bulup onu aradım. Duvardaki saate bakınca saatin sabahın ikisi olduğunu fark ettim. Nedense bu bana daha da komik geldi. Harry telefonu açtığında onu uyandırdığımı anladım. Uykudan uyandığı için kalın bir sesle, “Evet?” dedi.

“Selam. Ben Suzie.”

“Suzie, iyi misin?”

“İyiyim. Hatta harikayım.”

Telefonun öbür ucunda gülümsediğini hissedebiliyordum. “Sarhoş musun? Umarım Badger başını belaya sokmamıştır.”

“Yani açıkçası, çok azıcık sarhoş olabilirim,” deyip parmaklarımla ne kadar küçük olduğunu göstermeye çalıştım ama sonradan Harry’nin beni göremediği aklıma geldi. “Ne yapıyorsun?”

“Uyuyordum.”

Birden, “Seni seviyorum Harry,” dedim. Bu lanet olasıca cümle de nereden çıkmıştı? Kelimeler birden ağzımdan çıkıvermişti. Sarhoş beynim beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Kıkırdarken gülüşümün homurtuya dönüşmesi de ağzımdan yanlışlıkla kaçmıştı. Kendimi yatağa atıp yastıkla ağzımı kapattım ve kahkaha attım.

Harry ilgisiz bir şekilde, “Çok tatlısın. Sarhoşken söylediklerin gerçekten çok hoş ama ben uyuyacağım,” dedi.

“Bana sinirlisin.”

“Hayır değilim. Sevildiğini duymak her zaman için güzel bir şey. Ama bunu altı sürahi Caribou içmeden önce senden duymak isterdim.”

Evet, içtiğimiz şeyin adı Caribou’ydu. Viski ve şarabın karışımı Quebec’e has bir içkiydi ve çok lezzetliydi. Dudaklarımda hâlâ akçaagaç şurubunun tadı vardı. Yine boş konuşarak, “Söylediklerim doğru ama. Seni gerçekten seviyorum,” dedim.

“Hayatım hadi biraz uyu, yarın yine aynı şekilde hissedersen de beni ara.”

“Arayacağım.”

“Pekâlâ, aramanı bekleyeceğim. İyi geceler,” dedi ve kapattı. Ben de telefonumu yanımdaki sandalyeye fırlatıp suratımda kocaman bir gülümsemeyle uykuya daldım.

On Dördüncü Bölüm

Baş dönmesiyle birlikte uyandım ve uyanır uyanmaz kendi kendime, “Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz!” deyip telaşlı bir şekilde yatakta oturdum. Ona telefon etmiş olamazdım, bunu yapmış olamazdım. Karların da yansıtmasıyla beraber dayanılmayacak derecede parlak bir güneş ışığı pencereden suratıma doğru geliyordu. Güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu ama şu an daha önemli işlerim vardı. Hemen cep telefonumu elime aldım ve bugün sabaha karşı saat iki on beşte yaptığım telefon konuşmasını görünce beynimden vurulmuşa döndüm. Tabii ki bu konuşmayı Harry’yle yapmıştım.

Bir anda kendimi hastaymışım gibi hissettim. Ona, onu sevdiğimi söylemiştim ve artık geri dönüş yoktu. Sözlerime karşılık bir şey de dememişti. O saatte aşırı sarhoş olduğum doğrudu ama yine de sözlerime karşılık verebilirdi. Onu aramalı mıydım, ondan özür mü dilemeliydim ya da hiçbir şey

olmamış gibi mi davranmalıydım bilmiyordum. Gidip kafamı kuma gömmek şu an bana daha mantıklı geliyordu. Hatta en iyisi bütün gün boyunca uyumaktı.

O sırada kapı çaldı, sendeleyerek yataktan çıkıp kapıya doğru yöneldim. O sırada aynada kendimi gördüm ve şok geçirdim saçlarım yabani çalılıklar gibi gözüküyordu, rimelim de yüzüme akmıştı. Kapıdaki Harry olmaması için dua ettim. Kapıyı açtığımda karşıma genç bir otel görevlisi çıktı ve beni görünce irkilip geri çekildi, sonra da hemen kendini toparlayıp ciddi haline geri döndü. “Bay Forbes bunu size yolladı,” dedi.

Kalbim önce heyecanla çarptı ve sonrasında bu korkuya dönüştü. Dün geceki itirafımdan sonra yollayacağı şeyin pek hoş olacağını sanmıyordum. Görevli çocuk içeri girip elindeki tepsiyi masaya koydu ve ardından odadan çıktı. Tepsinin üzerinde kalın bir zarf, bir bardak portakal suyu ve siyah bir kutu, bir paket ağır kesici ve üzerinde, “İç bunları, sevgilerle, Harry” yazan bir not vardı. Eh, en azından bana kızgın değildi.

Ağrı kesicilerden iki tanesini portakal suyuyla birlikte içtim ve sonra da siyah kutuya baktım. Gidip bana nişan yüzüğü almış olamazdı. İçinden ne çıkacağını bilmez bir halde yavaşça kutuyu açtım. İçinde buzdan yapılmış, ya da buzdan yapılmış gibi duran bir yaprak vardı. Yaprığı elime alınca soğuk olduğunu hissettim ama bariz bir şekilde buzdan değil, kristalden yapılmıştı ve içi gökkuşağına benzeyen ışıklarla parlıyordu. Kristali güneşe doğru tuttum ve o an evlilik teklifini gördüm. Yaprığın içinde artık görmeye aşına olduğum altın harflerle “Evelen Benimle” yazıyordu. Kutunun içerisinde bir de not vardı.

Üzerindeyse “Bu erimeyeninden...” yazıyordu. Okur okumaz gülümsedim. Hediye hem çok güzeldi hem de bana Quebec ve buzdan yapılmış oteli hatırlatacaktı. İşte tam da bu yüzden Harry’nin evlilik tekliflerini seviyordum, havai fişeklerle yapılan büyük bir teklif olsa da ya da böyle küçük jestlerle yapılan bir teklif olsa da her birinin kendine has bir kusursuzluğu vardı.

Kristali göğsüme bastırdım ve o sırada tekrar kapı çaldı. Acaba bu seferki Harry miydi? Ne kadar kötü görünüyor olsam da gelenin Harry olmasını istedim. Koşarak kapıya doğru gittim ve Harry yerine yeşile dönmüş teniyle ve kızarmış gözlerle bana bakan Badger’ı gördüm.

“Geç kaldık.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Yarım saat içinde havaalanında olmamız gerekiyor.”

Hâlâ yüzümde kocaman bir sırıtış vardı ve yaprağa sarılıyordum, Badger’ın söylediklerini anlamam birkaç saniyemi aldı ve ne demek istediğini anladığım anda, “Lanet olsun,” dedim.

“Bence de.”

Evlilik Teklifçisi’nin Blogu

25. Gün: Maid of the Mist’te Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Niagara Şelaleleri

Teklifimin çok turistik ve klişe olduğunu biliyorum ama Toronto'ya gidip Niagara Şelaleleri'ne gitmemek olmazdı ve ayrıca şelalelerin döküldüğü yere giden bot olmadan ve Maid of the Mist'ten geçmeden Niagara'ya ulaşamıyorsunuz.

Suzie bu bota bineceğimiz için Noel zamanı heyecanlanan bir çocuk kadar sevinçliydi. Onu böyle heyecanlı görmeye bayılıyordum, gidip ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Arkadaşım Badger da bizimle gelecekti ve botlardan nefret ediyordu. Geçen gece içtiği Cariboular yüzünden dün uçakta gelirken yemyeşil gözüküyordu ama bugün suratı dünkünden de yeşildi.

Bu arada yazacağım şeylerin kayıtlara geçmesini istiyorum, Amerikalılarla Kanadalıları çok seviyorum. Onların yardımını olmasa bugünkü evlilik teklifimi gerçekleştiremezdim, ayrıca iki millet de güzel evlilik teklifi izlemeye bayılıyor.

Nehir boyunca yaptığımız gezi çok güzeldi ama upuzun ağaçları, sivri uçlu uçurumları gördüğümüz ve Amerikan Şelaleleri ve Bridal Veil Şelaleleri'nin yanından geçtiğimiz gezi ise harikaydı. En etkileyici olanı ise sudan oluşan duvarın sizi kapladığı Horseshoe Şelaleleri idi.

Evlilik teklifi, şelalelerin döküldüğü yere geldiğimiz sırada gerçekleşti. Suzie püsküren sulara dokunabilmek için eğildiği sırada botumuz planlanan yere doğru yaklaşıyordu. Bir anda Suzie'nin arkasındaki insanlar sevinçle

bağrıışmaya başladılar, Suzie önüne doğru dönerken de hepsinin üzerinde tek bir harf olan şemsiyelerini açtılar ve ileriye doğru tuttuklarında "Suzie, Evlen Benimle" yazısı belirdi.

Onu şaşırtmaya bayılıyorum, gözlerinin içinin güldüğünü görmek kesinlikle evlilik tekliflerinin en güzel kısmı. Tabii bu, o evet diyene kadar geçerli. Bir gün bana evet derse işin en güzel kısmı o an olabilir.

Harry'nin yazdıklarına baktım. Kelimelerle oynayıp ne demeye çalışıyordu? Ona evet dememi mi bekliyordu? Yazının altına yine yorumlar yazılmıştı. Gizli blog'dan bahseden üç kişi daha vardı.

Olivia Bloom: Çok tatlı bir evlilik teklifi, ayrıca Gizli Blog'un bir parçası olmak çok hoşuma gidiyor. İleride neler olacağını çok merak ediyorum

Mia Hemsworth: Nasıl olur da ona olan hislerini anlamıyor? Gizli Blog'u okumasa bile her şey apaçık ortada.

T Hardy: İsminden de anlaşılacağı gibi Gizli Blog'un gizli kalması gerekiyordu. Sizin gibi aptallar her şeyi mahvediyor. Bence yaptığınız yorumları bir an önce silmelisiniz.

Yorumları da okuduktan sonra kafam karıştı demek az kalırdı. Madem o oyunlar oynuyordu pekâlâ ben de oynayabilirdim.

Sayfada yorum yazılan kutucuğa kendi adımla, “Evet!” yazıp yollaya bastım.

Bir süre kimse bir şey yazmadı, sonrasında ise bir anda yorumlar yağmaya başladı. Yanımda duran cep telefonum aniden çaldı. Harry olacağından emin bir şekilde telefonu açtım. Bana, “Evet, derken ne demek istedin?” dedi.

“Ben evet dersem evlilik tekliflerinin en güzel anının o an olacağını derken neyi kastettin?”

“Bana hiçbir zaman bir cevap vermedin ki.”

Beni çok fena yakalamıştı. “Nasıl bir cevap istiyorsun, bouna atılıp ciğerlerim acıyana kadar evet diye bağırmamı mı?” diye sordum.

Boğazını temizledi ve konuşmadan önce biraz düşündü, en sonunda, “Seninle en mükemmel evlilik teklifini bulmaya çalışıyoruz ve hâlâ kırk fırın ekmek yemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Seni duygulandıran minik jestlerle evlilik teklif ettiğim de oldu, büyük çapta organizasyonlar yaparak ettiğim evlilik teklifleri de ama hâlâ nasıl bir şey istediğini bilmiyorum,” dedi.

Aniden sinirlenerek oturduğum yerden ayağa kalktım. Her gün onun için hiçbir şey ifade etmeyen, anlamsız evlilik tekliflerinde bulunup bana işkence ediyordu ve şimdi de bunlardan mutlu olmamı istiyordu. “Pekâlâ, gerçeği öğrenmek istiyor musun, evet, tekliflerinde eksik olan bir şeyler var,” dedim.

“Ne gibi acaba?” diye sordu, o da bana sinirlenmişti. “Çiçekler, şampanyalar, çikolatalar, elli karatlık tek taş haricinde ne eksik?” diye sordu.

“Sen bana Gizli Blog’un ne olduğunu söylersen ben de sana neyin eksik olduğunu söylerim.”

“Gizli Blog’un ne olduğunu ben de bilmiyorum, herhalde *Silver Linings*’in kendi sitesinde oluşturduğu başka bir blog ve insanlar da o blogun da bize ait olduğunu düşünüp karıştırıyorlar,” diye bir açıklama yaptı ama bana yine yalan söylüyordu, onu avucumun içi gibi biliyordum.

“Acaba kendimi neden çok kötü bir şakanın şaklabanı gibi hissediyorum?”

Harry’nin siniri geçmişti. Bana “Hayır Suzie, bunun seninle alakası yok. Yemin ederim ki kimse seninle dalga geçmiyor,” dedi.

CN Kulesi’nden dışarı baktığım sırada yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına attım. Badger bu akşam beni buz hokeyi maçına götürecekti. Kesin orada da bir şeyler olacaktı. Kim bilir arkamdan kaç kişi bana gülecekti. Harry’den uzakta olmak beni çıldırtıyordu. Ona, “Neden yanımda değilsin ki? Birbirimizden özür de diledik. İş görüşmesine gittiğinden de şüpheliyim ama yine de gelmiyorsun. Tam tamına beş gün oldu,” dedim, bu kadar sızlandığım için kendimden nefret ediyordum.

Harry de, “Hayır aslında gelmek istiyordum ama Chloe dedi ki...” deyip gereğinden çok konuştuğunu fark edip cümlesini bitirmedi.

“Ona âşık mısın?” diye sordum ve alacağım cevabın vereceği üzüntüyü düşünerek gözlerimi kapadım.

“Hayır ben sadece...”

Bir anda her şeyin farkına varıp iç çektim ve “Tamam, anladım. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorsun. Son zamanlarda sıkıcı bir insan oldum. Acele etme sonra yetişirsin. Artık birkaç hafta sonra görüşürüz,” dedim.

Harry tam karşı çıkmak için bir şeyler söylemeye başlamıştı ki telefonu kapattım. Telefonum anında tekrar çaldı ama o sırada Badger kapıya gelmişti. Telefonumun çalmasını görmezden gelip kapıyı açmaya gittim.

Badger, “Hazır mısın?” diye sordu. Hokey üniforması ve beyzbol şapkası taktığını görünce sıırttım. Bana da bir tane şapka uzattı. Hemen kafama taktım ve çantamı taktım, o sırada yatağın üzerinde duran telefonum hâlâ çalışıyordu.

“Telefonuna bakmayacak mısın?”

Arkamdaki kapıyı kapatıp, “Hayır,” dedim ve Badger’ın meraklı gözlerle bana bakmasını görmezden geldim. Telefonum tamamen susana dek tek bir söz bile etmedim. “Bu akşamki maçta kimler oynuyor?”

Badger bariz bir şekilde konuyu değiştirmek istediğimi anladı ve cömert bir şekilde bana uyum sağladı. “Toronto Otters’la Dallas Demons,” diye cevap verdi.

Minnet duyar bir halde ona gülümsedim. “Demek sevimli Otters vahşi Demons’a karşı olacak, pek uzun bir maç olacağına benzemiyor.”

“Bence olacak çünkü Demons’ın kaptanı olan Harrison Flynn çok yetenekli bir adam...” Harrison’ın harika yetenekleri hakkında konuşmaya devam ederken Badger’ı dinledim ve azimli bir şekilde üzüntümü bastırmaya çalıştım.

Trenin sallantısı uykumu getirdiği sırada gömme yatağıma uzandım. Badger bu sabah beni Jasper’e giden trene bindirmişti ve şu an o da uçakta, Bella’yla Jules’un yanına gidiyordu.

Umarım bu sayede Harry’yi ve evlilik tekliflerini erteletebilirdim. Buradan Jasper’a varmam neredeyse üç günümü alacaktı ve cep telefonumda da sinyal yoktu. Harry’nin seyahat treninde de evlilik teklifi etmesi pek mümkün değildi ve böyle olması hoşuma gitmişti. Harry’nin bariz bir şekilde bana karşı oynadığı oyunların bir parçası olmak istemiyordum. Bir şeylerin peşinde olduğu kesindi ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Tren, kalabalık Toronto şehrini ardında bırakarak ilerledi ve yavaş yavaş şehir merkezinin yerini yeşillikler ve dağlar aldı. Bütün gün boyunca oturma odasının olduğu vagona oturup dağları izledim. Manzara nefes kesiciydi. Sonrasında hava karardı ve ben de kabinime geri döndüm. Okumaktan mutluluk duyduğum kitabı yanıma koydum. Burada halimden memnundum. Kimse beni tanımıyor ya da cana yakın bakışlarla bana bakmıyordu. Harry’ye ihtiyacım yoktu, o olmadan da hayatın tadını çıkarabilecek kapasitede biriydim. Bunu sürekli kendime söylersem en sonunda gerçek olduğuna inanabilirdim. Uykuya daldığım sırada gözlerimi kapattım ve kendimi gülümsemeye zorladım.

Sesli bir şekilde kapım çaldındı, sese pat diye uyandım ve birkaç saniye boyunca nerede olduğumu anlayamadım. Her yer kapkaranlıktı. O sırada hafifçe sallanarak ilerleyen trenin tekerlerinin çıkardığı sesi duydum. Kapım bu sefer daha sesli bir şekilde çaldı ve ancak o zaman birinin orada olduğunu anladım. Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Devasa bir adam tepemden bakarak bana selam verdi ve yarı uyur, yarı uyanık halimle adamı bir an için Harry sandım ama sonra uzun siyah sakalları olduğunu fark ettim. Adam trendeki kapı görevlilerinden biriydi, kızarmış gözlerimin ardından üniforma giydiğini görebiliyordum. Bana zımpara gibi kalın ve hafif bir Amerikan aksanına sahip sesiyle

“Hanımefendi, benimle gelmeniz gerekiyor.”

“Bir sorun mu var?”

“Hayır bir sorun yok ama şu an benimle gelmeniz gerekiyor.”

Saat gece yarısıydı, ona baktım ve sonradan aklıma gelen şeyle birlikte yorgun bir şekilde iç çekerek, “Seni Harry mi yolladı?” dedim.

Görevli adam hafifçe gülümseyerek, “Sanırım sürekli böyle şeyler yapıyor, değil mi? Gecenin bir yarısı sizi uyandırmak gibi? Bana sorarsanız bu adam size deliler gibi âşık,” dedi.

Görevli adam bana kapıyı tuttuğu sırada fotoğraf makinesi mi kapüşonlunun cebine koydum ve ayakkabılarımı giydim,

sonra da, “Hiç sanmam. O şu an New York’ta bense burada yalnızım,” dedim.

Bir süre bana bakıp nasıl hissettiğimi anlamaya çalıştı ve sonra da kendisini takip etmemi işaret etti. “Bu arada ismim Connor,” diye ekledi.

“Ben de Suzie, gerçi sen çoktan öğrenmişsinizdir.”

Boş koridorlar boyunca Connor’ı takip ettim, görünürde hiç kimsecikler yoktu, herkes kabinlerinde mışıl mışıl uyuyordu. Oturma odalarının olduğu yerlerden geçtik, daha sonra trenin en arkasında bulunan seyir kısmının olduğu yere çıkana dek yemek salonunun olduğu vagonlar boyunca yürüdük. Connor kapıyı açar açmaz buz gibi soğuk olan hava içime işledi. “Dışarı mı çıkıyoruz? Dışarı donuyor yahu. Odama gidip montumu alayım,” dedim. O da, “Sorun değil hanımefendi, biz her şeyi hallettik. Buyurun,” deyip bana kocaman bir uyku tulumu uzattı. Uyku tulumuna bakakaldım ve “Harry’yi ne kadar çok seversem seveyim onun ya da başka birisi için birkaç vagon geride sıcaklık yatağım varken dışarıda uyumam,” dedim. Connor bir kahkaha attı ve bir anlığına onu Harry’ye benzetip üzül-düm. Ama Connor’ın Harry’ye benzemesinin tek nedeni boyu değildi, başka bir şeyi de bana Harry’yi andırıyordu. Bana, “Tulum sadece sizi sıcak tutmak için,” dedi.

Oradaki koltuğa oturup tulumun içine girdim, içinde biraz hareket ettikten sonra fermuarı çekip ayağa kalkmayı başarabildim, tulum devasa bir larva gibi gözükmemi sağlamıştı. Connor tekrar dışarıya çıkan kapıyı açtı ve tekrar yüzüme doğru

soğuk bir rüzgâr esti ama bu sefer hazırlıklıydım. Biraz zor da olsa yarı zıplayıp yarı sekerek dışarıdaki boş seyir kısmına çıktım, o sırada arkamda duran Connor da kahkahasını bastırma-ya çalışıyordu. Dikkatlice ayaklarımı sürterek ilerlediğim sırada ona, “Harry bunu planlarken etraflıca düşünmedi, değil mi?” dedim. O da, “Bir bilgim yok ama yaptığı şeyin komik bir havası olduğu kesin,” dedi ve kapüşonu başıma geçirip açılmasını diye iplik yerlerinden sıktı, sonra da omuzlarıma kalın bir battaniye koydu. Battaniyeyi üzerime örttüğü sırada ona baktım ve karanlık olmasına rağmen gözlerindeki şefkati görebiliyordum. İçimde aniden ona yaslanıp başımı göğsüne koyma isteği uyandı ve neden böyle hissettiğime hiç anlam veremedim. Ona teşekkür ettim, o da hafifçe gülümsedi ve “Şimdi gitmem gerekiyor. Kısa süre sonra sizi almak için geri geleceğim,” dedi.

Connor önümden çekilir çekilmez karşımda duran nefes kesen manzarayı gördüm. Farklı yönlere doğru bir sürü dağ yana dizilmişti. Gökyüzünde dolunay vardı, manzarayı ve kar kaplı tepeleri gümüşü bir renkle aydınlatıyordu. Kendi kendime fısıldayıp, “Aman Tanrım, bu çok güzel,” dedim. Burada saatlerce kalıp manzaranın tadını çıkarmak varken neden uyu- muştum ki? Daha çok şey görebilmek için ayaklarımı sürüyerek parmaklıklara biraz daha yaklaştım.

“Hanımefendi, parmaklıklara o kadar yaklaşmasanız? Burada oturmak için yer var. Eminim Bay Forbes oradan eğilirken düşüp ölmenizdense burada oturmanızı tercih eder.”

Gülümsedim ve söylenildiği gibi geri dönüp koltuğa doğru ilerledim, bunu görünce Connor içeri girdi. Dağların ardımız-

da kalmasını izledim, tren sessizce heybetli ve huzur veren bu güzel manzaranın içine doğru ilerliyordu. Bir şey kaçırmak istemediğim için gözlerimi bile kırpmıyordum; bu, şimdiye dek gördüğüm en inanılmaz şeydi ve her nasılsa bunu gören tek insan olmam, bu anı daha da özel kılıyordu.

O sıra altın ve turuncu renkte bir şey gözüme çarptı ve havada süzülerek gittiği sırada onun Çin feneri olduğunu fark ettim, içindeki minik mum karanlık geceyi aydınlatmaya yetiyordu. Derken bir tane daha fener hafif bir şekilde süzülerek soğuk kış gecesinde gözden kayboldu. Ayağa kalktım. Her şey büyüleyici gözüküyordu. Bir tane daha fener süzüldü ama bu seferkinin arkasında siyah ve büyük bir E harfi vardı. Bunun nereye varacağını biliyordum ve diğerinin arkasında da V harfini görünce iyice emin oldum. Mutlulukla gülümsedim, karanlık ve karla kaplı manzarada altın renkleriyle parılıyordu.

Blog için biraz fotoğraf çekmeliydim. Cebimden fotoğraf makinemi çıkartabildim ama yukarıda tutup fotoğraf çekmek için uyku tulumunu çıkarmam gerekiyordu. Dizlerimin üstüne çöktüğüm sırada arkasında tabii ki L harfi olan başka bir altın renkli fener havada süzülmeye başladı. Yüzümle yakalayabileceğimi düşünerek fotoğraf makinesini delikten dışarı çıkartabilmek için kafamı dizlerime doğru götürdüm ama makineyi yukarı atınca yakalayamadım ve makine çeneme çarptı, oradan da zıplayıp yere düştü. Elimi kapüşonumun olduğu yerden çıkarmaya çalıştım ama onun yerine elim orada sıkışıp kaldı ve tek boynuzlu at gibi gözükmeme sebep oldu. Yere eğilip fotoğraf makinemi almaya çalıştım ama o sırada trenin viraja girip

sallanmaya başlaması benim sendeleyerek yüzüstü düşmeme neden oldu. Lanet olsun ki sırf bu yüzden çok güzel bir evlilik teklifini kaçırıyordum. Ayağa kalkmak için biraz kıpırdadım ama bir elim yüzümde diğer elimde yan tarafımda kaldığı için hareket edemedim, tek yapabildiğim sert tahta yüzeye burnumu sürtüp yerde kıvrılarak ilerlemekti. Bir şekilde eğilip bükülerek elimi yüzümden çekip yüzüstü dönmeyi başardım. Bu saçmalığın daniskasıydı. Connor uyku tulumunu o kadar çok sıkımişti ki içerideki kolumu bile oynatamıyordum. Niha yet yan tarafıma dönebildim ve tam o sırada M harfli bir fener süzüldü. Kafam karışmış bir şekilde havaya bakakaldım. “Evl en Benimle” cümlesi E harfiyle bitiyordu. Tabii başka bir şey yazmadıysa ki öyleyse daha fazla harfli fenerin havada süzülmesi gerekiyordu. Beklemedim ama başka harf gözükmedi, o halde M harfi hangi kelimeye aitti?

Yaklaş an ayak sesleri duydum ve Connor haricinde kimse nin gelip beni böyle görmemesi için dua ettim. Kapı ardına kadar açıldıktan sonra bir an sessizlik oldu, zar zor uyku tulumundan dışarı baktım. Tekrar eğilip bükülerek ayağa kalkmaya çalıştım ama nafileydi. Ayak seslerinin daha da yan ıma yaklaştığını fark ettim, Connor uyku tulumunu aralay ıp bana baktı. Gülmemek için kendini zor tuttuğu anlaşı lıyordu. “Suzie, iyi misin?” diye sordu. Kafamı evet anlamında salladım ve “Düş tükten sonra kalkamay ıp evlilik teklifinin yarısından fazlasını kaçırmam haricinde iyiyim. E, V ve L olduğunu düşündüğüm bir harf gördüm ama sonras ını görmedim,” dedim. Bunu duyunca Connor’ın bariz bir şekilde yüzü düştü. Bana, “Evlilik teklifini kaçırd ın mı?” diye sordu.

“İlk kısmını gördüm, çok güzeldi. Onları havaya sen mi atıyordun? En sonunda da M harfini gördüm ama ne olduğunu anlamadım,” dedim. Eskisi gibi aksi sesine dönerek, “Önemli değil,” dedi, sesi kızgın gibi geliyordu. “Kalkman için sana yardım edebilir miyim?”

Ben de kafamı salladım. Yere eğilip uyku tulumunun bağcıklarını açtı, sıkışmış durumdaki elim ve omuzlarım nihayet serbest kaldı. Ayaklarımı da uyku tulumunun içinden çıkardıktan sonra Connor çok kolay bir şekilde beni ayağa kaldırdı. Çabucak gökyüzünde kaybolmaya başlayan fenerlere baktım, düşündüğümde daha da çoklardı. Çabucak saydım, tam tamına altın renginde yıldıza benzeyen yirmi beş tane fener karanlığa gömülüyordu. Yirmi beş tane de ne demekti? İlk başta iki tane boş fener vardı, “Evlen Benimle” de on iki tane ediyor, geriye kalan ve M harfiyle biten on üç harf neydi?

Connor’a dönüp, “Fenerlerde ne yazıyordu?” diye sordum. Bana omuz silkip kapıyı geçmem için tuttu ve “Evlen Benimle” yazıyordu,” dedi.

“Ve?”

Tekrar omuz silkti, teklifi kaçırdığım için bana sinir olduğu belliydi. M ile biten on üç tane harf. Yoksa iki kelime miydi? Manzaraya son bir kez bakıp içeri geçtim, daha doğrusu ayak sürterek yürüdüm. Ben içeri geçtikten sonra uyku tulumunu tamamen çıkarmaya çalışırken Connor uzaklaşıp gitti. İşimi birtirdiğim sırada çoktan gitmişti bile.

Gizli Blog

Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Son yaptığım evlilik teklifi için günlerdir hazırlanıyordum. Bu teklifimde Suzie'ye olan aşkıma da itiraf edecektim. New York'ta beni bırakıp gittiği günden beri bunu ona söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Onu hep uzaktan takip ettim ve ona yaklaşık kollarıma alıp onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Ama yapamadım. Ya benimle aynı hislere sahip değilse? Ya beni reddederse? Tekrar bu acıya katlanabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden dâhiyane bir plan yaptım. Ona olan aşkıma evlilik teklifiyle itiraf edecektim ve böylece kelimeleri gördüğünde yüzünün aldığı hali görebilecektim. Chloe sayesinde yine kılık değiştirmiştım, Harry Potter'daki Hagrid'e insanları şüphelendirecek kadar benzeyen Connor adında bir tren görevlisi olmuştum. Trenin ön kısmında durup her birinin arkasında bir harf olan Çin fenerlerini uçurmaya başladım. İlk olarak harflerle "Evlen Benimle" yazdım, sonrasında da "Seni Seviyorum" cümlesini oluşturacak şekilde tüm fenerleri uçurdum.

Evlilik teklifinden sonra Suzie'nin tepkisini ölçmek için yanına gittim ama teklifimi kaçırmıştı. Yere düştüğü için tüm teklifi baştan sona kaçırmıştı. Şimdi de bir yanıma teklifi kaçırmadığını, beni reddetmemek için kaçırmış gibi yaptığını söylüyor. Bu olay beni yiyip bitiriyor, Suzie'yle hemen konuşmam gerek ama Chloe hâlâ ona gitmeme izin vermiyor. Sanırım üzüleceğimden korkuyor.

Şimdiye dek Suzie'yi kollarıma almış olurum diye düşünüyordum. Onun yerine Suzie beni görmesin diye önümüzdeki üç günü kabinimde geçireceğim.

Yorumlar

Laura Lovelock: Git ve ona onu sevdiğini söyle. Şu an doğruca onun kaldığı kabine git ve içindekileri söyle. Chloe'nin söylediklerini umursama.

Megan Wood: Suzie'ye Çin fenerleriyle onu sevdiğini söylemene bayıldım, bu çok romantik ve çok tatlı. Git ve onu öp ve sana karşılık verip vermeyeceğini gör ki eminim verecektir.

Victoria Stone: Senin bu olayın beni çıldırtıyor, biraz erkek gibi davran ve gidip ona söyle.

Erin McEwan: Seni gerçekten yakın arkadaşı olarak görüyorsa aynı hisleri paylaşmasa bile eminim arkadaşın olarak kalacaktır.

Kirsty MacLennan: Megan'a katılıyorum, git ve dudaklarına yapış, o zaman kesin bir reaksiyon alırsın.

Jasper küçücük bir yere benziyordu, buz gibi soğuğa ve bazı yerlerde hâlâ kar olmasına rağmen neredeyse herkes şort ve parmak arası terliklerle dolaşıyordu. Telefonumu açmadığım üç günün ardından dün Harry'yle konuştuktan sonra Jasper'a vardım. Evlilik teklifleri her gün yapılmaya devam etti, Çin fenerlerinden sonra bir grup müzisyen, tüm yolcuların önünde yatağımın üzerine gül yapraklarıyla evlilik teklifi edip bana şarkı söyledi ki bence birinin odama girip böyle bir şey yapması biraz korkutucuydu. Bütün bu evlilik tekliflerine ve harcanan emeğe rağmen hâlâ tek bir şey eksikti. O da Harry idi. Onu deliler gibi özlemiştim ve kalbim artık evlilik teklifi saçmalıklarını kaldıramıyordu. Belki de ben buradayken o New York'ta olduğu için evlilik teklifleri artık bana boş geliyordu. Harry artık yanımda olmak bile istemiyordu.

Jasper'ı keşfetmek için sadece bugünüm vardı, yarın Athabasca Buzulları'ndan geçip Louise Nehri'ne gidecektim. Otelin çaprazındaki araba kiralama yerinden araba kiralamaya karar verdim çünkü Maligne Kanyon'unun yakınında harika bir şelale olduğunu duymuştum ve oraya gitmek istiyordum. Arabanın kirasını ben ödeyeceğim için ucuz ve küçük bir şey istedim. Sırf kendi isteklerimi tatmin etmek için kiraladığım aracın masraflarını da *Silver Linings* ve *Sunlounger* karşılar mıydı bilmiyordum. Haritaya birkaç kez göz attıktan sonra yola çıktım. Daha önce hiç yabancı bir ülkede araba kullanmamıştım bu yüzden arabayı yolun diğer tarafında süreceğim için biraz gergindim, neyse ki küçük şehirden çıktıktan beş dakika sonra yolda benden başka kimse kalmadı. Dağların yukarısına kadar giden yollar gitgide o kadar dolambaçlı olmaya başladı ki kulaklarımın tıkanıldığını hissettim. En derin yerler bile yeni yağmış karlarla

kaplıydı, gerçi Kanada bu tarz durumlara karşı çok daha fazla önlem almıştı. İngiltere’de çok az kar yağışı bile tüm ülkenin durma noktasına gelmesi için yeterliydi.

Kar yeniden lapa lapa yağmaya başlamıştı ama bu benim için herhangi bir sorun yaratmayacaktı. Dışarı bakınca, karların içinde öbek halinde bulunan şehirleri ve arkamda bıraktığım şehir merkezini görebiliyordum. Önümdeki yol bomboştu ama aynaya bakınca büyük ve kırmızı bir arazi aracının arkamdan geldiğini gördüm. Kimsenin olmadığı ıssız yerlere gittiğim sırada arkamda bir arabanın olması garip bir şekilde beni rahatlatıyordu.

İleri doğru uzanan uzun bir yola girdiğim sırada kenarlarda düşüp ölmeme engelleyecek bariyerlerin olmadığını gördüm ve bu yüzden arabayı daha da yavaş sürmeye başladım. Yolun kenarları uçurum değildi ama yamaçları çok dikti. Herhangi bir sorun yaşamadan yol boyunca ilerlemeye devam edince kendime daha da güvenmeye başladım. Sanırım Kanada’nın muhteşem tabiatına bakmaktan asla sıkılmazdım; oturduğum yerden birkaç metre uzakta çıkıntı yapan engebeli ve zikzaklı kayalıkları ve yüzlerce metre öteden de olsa her yerden görülebilen nehirleri ve dağlarıyla her şey harikaydı. Yaşamak güzeldi.

Radyoyu açıp uyduruk bir Amerikan folk şarkısına eşlik etmeye başladım. Hava burada soğumaya başlamıştı, serinlediğini hissettim ve ısıtıcıyı açmak için düğmelerle uğraşıp sıcaklığı sonuna kadar açtım. Dikkatimi tekrar yola çevirince önümden geyiğe benzer bir şeyin koşarak geçtiğini gördüm. Bir saniye bile düşünmeden ona çarpmamak için frene basıp yoldan çıktım. Korktuğum başıma geldi ve araba yolun kenarına çarptı, yan yattı ve uçurumdan aşağı düştü.

On Beşinci Bölüm

Araba takla attığı sırada direksiyonu tutup tüm gücümle frene basıp çılgılık attım. Yerçekimi görevini tamamlayıp beni acı dolu bir ölüme göndermeden bir saniye önce, uçurumdan düşmeme ramak kala araba durdu ve bir tekeri havada kalarak asılı kaldı.

Korkudan nasıl nefes alındığını bile unutmuştum. Hareket edemiyordum çünkü öne ya da geriye doğru yapacağım en ufak bir hareket bile ölümümle sonuçlanabilirdi. Araba, benim yaşayamam ya da ölmem konusunda karar vermeye çalışır gibi hafifçe sallanıyordu. Dışarı çıkmam lazımdı, başka birinden yardım beklemem imkânsızdı. Emniyet kemerimi açıp yavaşça yerine koydum ama bu hareketim bile arabanın gıcırdayıp daha da ileri doğru eğilmesine sebep oldu. Midem korku ve panikle birlikte bulanmaya başladı, gözlerimi kırıp gözyaşlarımı geçiştirmeye çalıştım.

Bir anda kapım açıldı, demek ki yalnız değildim, gelen kişi bir adamdı ama kırıdamaya korktuğum için bakamadım. Bu

hareketle birlikte araba daha da fazla sallanmaya başladı, beni kurtarmaya çalışan adama avazım çıktığı kadar bağırarak dikkatli olması ve yavaş hareket etmesini söylemek istedim ama korkudan sesimi çıkartamadım. Adam hiç de dikkatli davranmıyordu. Yavaş ya da sakın de değildi. Atık bir şekilde arabanın içine atıldı ve gayet sert bir şekilde beni çekip çıkardı. Korkuyla beni kurtaran adama sarıldım, adam kendini arkaya atıp yere düştüğümüz sırada onun Harry olduğunu fark ettim.

“Harry?”

“Selam.”

“Ah Tanrım, Harry!” deyip hıçkırarak ağlamaya başladım. Rahatlama, adrenalin, sevinç ve korkuyla karışık bir duygu vücuduma yayıldı ve Harry’nin boynuna sarılıp onu öptüm. Onun orada olmasına anlam veremedim ama o an bunu düşünmememe gerek yoktu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesini hissettim, o sırada Harry beni daha da kendine çekerek öpmeye başladı. Elleriyle yüzüme ve saçlarıma dokundu. Öpüşmemiz daha da hızlandı ve kendimi durduramıyordum.

Bir ses, “İyi misiniz?” diye sordu ve şoka uğramış bir halde hemen Harry’yi öpmeyi bıraktım. Yolda iki polis duruyordu, belli ki arabanın uçuşunun kenarında olduğunu gördükten sonra durmuşlardı. Harry’yle bakiştık. Hâlâ onu öpmüş olduğuma inanamıyordum. “Özür dilerim... Ben sadece...” dedim, hâlâ ağlıyor ve titriyordum. Kibarca yüzümü tutup beni alnımdan öptü, gözlerimdeki yaşları sildi ve dudağıma tatlı, minik bir öpücük kondurdu.

Harry, “İyi misin?” diye sordu. Kafamı salladım.

“Yaralandın mı?” Bu sefer kafamı hayır anlamında iki yana salladım.

Kaşlarını çatıp, “Konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Şu an değil.”

Bunu duyunca hafifçe gülümsedi. Harry’nin üzerinden kalkmak istiyordum, biraz önce ona yaptığım şeyden sonra hâlâ onun üzerinde duruyor olmak uygunsuz kalıyordu ama parmaklarım tişörtünü sıkıca kavramıştı ve nasıl gevşeteceğimi bilemiyordum. Neyse ki Harry bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Harry polislere dönüp, “İyi olacağız,” dedi ve tatlı bir şekilde bana bakıp, “Her ne kadar bu pozisyonda kalmak istesem de sanırım artık ayağa kalkmamız gerek,” dedi.

Titremem geçmiyordu ve her yerim uyuşmaya başlamıştı. Aslında hareket dahi edemiyordum ve Harry bir şekilde bunu fark etmişti. Oturur pozisyona geçti ve beni dikkatlice kucığına alıp ayağa kalktı, adeta bir bebekmişim gibi beni kollarıyla taşımaya devam etti. Bize doğru yaklaşan adama, “Bir dakika,” dedi. Adamlar yanımızdan geçerken konuşmalarını duydum. “Daha önce bir sürü kadına yardım ettim ama hiçbirini beni böyle öpmedi.”

“Beni de.”

Kıpkırmızı oldum ve Harry beni bu halde görmesin diye kafamı başka yöne çevirdim.

Harry yolun ortasında bırakılmış olan kırmızı arazi aracına geri döndü. Beni sürücü koltuğuna oturtup montunu sıkıca

üstüme sardı, ısıtıcıyı sonuna kadar açıp alnımı öptü ve gitti. Harry'nin gidip adamlarla konuşmasını izledim. Yaşadığım kazayı onlara nasıl aktardığını merak ettim. Harry sürekli el kol işaretleriyle konuşuyordu ve polisler şu an ona gülüyorlardı, herkese yaptığı gibi polisleri de etkisi altında bırakmıştı. Küçük arabamsa hâlâ orada duruyordu, öleceğimi düşünüp aşırı tepki verdiğim için o an daha da çok utandım. Harry ve polislerden birinin yardımı ile arabama ip bağlamalarını ve polis arabasının benim arabamı yola doğru çekmelerini izledim. Tekrar aralarında birkaç kez gülüştükten sonra Harry diğer arabadan eşyalarımı alıp nasıl olduğuma bakmak için yanıma geldi.

“Nasılsın?” deyip arabaya binmek için beni kenara kaydırıldı.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Aptal mı? Niye ki? Bir kaza geçirdin. Aptal gibi hissetmeni gerektirecek bir şey yok.”

“Öleceğimi sandım.”

“Ben de öleceğini sandım, yolun kenarına gittiğini gördüğüm anda ödüm koptu. Gerçekten daha önce hayatımda hiç bu kadar endişe etmemiştim.”

Arabayı çalıştırdığı sırada ona baktım. Acaba o da korktuğu için mi öpüşüme karşılık vermişti? Ciddi anlamda bu öpüşme hakkında konuşmamız gerekiyordu çünkü hiç bahsi geçmemişti. Harry, “Peki ne oldu ki? Dümdüz yolda gidiyordun sonra bir anda uçurumun kenarına doğru sürdün. Kullanırken uyuya mı kaldın yoksa?” diye sordu.

“Geyik geçti ben de yoldan çıktım ve sonra kendimi uçurumun kenarında buldum.”

“Bak sen şu geyiğe.”

Sanki yaşadıklarım çok komikmiş gibi kendi kendine kocaman gülümsüyordu. Polislere teşekkür edip el salladı ve otelime doğru sürmeye başladı.

“Arabama ne olacak?”

“Polis geri götürecektir ki zaten onlar da o yöne gidiyorlarmış.”

“Peki sen burada ne yapıyorsun? Hani New York’taydın?”

“Sana yetişmek istedim. Sürpriz yapacaktım.”

“Gerçekten çok büyük sürpriz oldu, seni görünce gerçekten şaşırdım.”

O da gülüp, “Evet, fark ettim,” dedi.

Of konu yine öpüşmeye gelmişti. Bu yaptığımı ona nasıl açıklayacaktım? Hâlâ titremeye devam ediyordum, bütün duyularım nüfuz eden Harry’nin kokusunu içime çekip montuna daha da sıkı sarıldım. Montun kolunda küçük bir yırtık vardı ve ben de yapacağım açıklama yerine oraya konsantre olmaya çalıştım.

Hafif bir ses beni uykumdan uyandırdı. Tek gözümü açtım ve Harry’nin göğsünde olduğumu, bir koluyla da beni sıkıca sarmış olduğunu fark ettim. Otele, dün de burada kaldığı açıkça belli olan Harry’nin odasına döndükten sonra Harry aracın sigorta işlemleri hakkında konuşmak için araba

kiralama ofisini aradı ve her ihtimale karşın *Silver Linings*'le *Sunlounger*'a da haber verdi. Bu olaydan kısa bir süre sonra uyumuş olmalıyım ki uyandığımda Harry yanımdaydı ve beni sıkıca tutuyordu. Olanlara anlam veremiyordum, Harry New York'ta olması gerekirken buradaydı. İşin daha da garibi ise Chloe de yanımdaydı.

Harry'ye, "Yani seni öptü, öyle mi?" dedi. Yattığım yerden Chloe'yi göremiyordum ama konuşmayı dinlemek için kıpırdamadan durmaya devam ettim.

"Evet ama bana öyle bakıp durma, hiçbir şey ifade etmeyen bir öpücüktü, hem Suzie çok korkmuştu."

"Benim de hayatımda çok korktuğum zamanlar oldu ama bu yüzden gidip kimseyi öpmedim."

"Beni gördüğüne sevindi, o kadar."

"Belki de." Chloe bu son gelişmeden fazla rahatsız olmuştu benziyordu. Belli ki onun damarına basıyordum. Harry'den hoşlandığı bariz bir şekilde ortadaydı.

Harry tekrar, "Bir şey ifade etmiyor," deyince yattığım yerden kalkıp yatağa oturdum, önce Chloe'ye sonra Harry'ye baktım ve mırıldanarak, "Özür dilerim," dedim ve yataktan kalkmaya çalıştım ama Harry beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Odama," diye cevapladım.

Hiddetli bir şekilde, "Hayır efendim. Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu akşam senin odanda Chloe uyuyacak," dedi. Bu, Chloe için beklenmedik bir bilgi olacaktı ki Harry'ye bir bakış attı ve Harry de ona bakmaya devam etti.

“Lütfen, bir şeylerin arasında kalmak istemiyorum. Gerçekten özür dilerim,” deyip tekrar kalkmaya çalıştım ama bu sefer Harry fiziksel olarak beni durdurdu. Chloe ayağa kalktı ve sinirli sinirli yürüyerek diğer odaya gitti. Harry’ye baktım ve öpüştüğümüz gerçeğinin sürekli gündeme geleceğini anladım. Harry’ye, “Lütfen yapma,” diye fısıldadım. “Seni öptüğüm için özür dilerim, çok korkmuştum ve seni gördüğüme deli gibi sevindim. Lütfen bundan bir anlam çıkarma. Bırak da seyahatimizin tadını çıkaralım. Dünyayı dolaşıp harika vakit geçireceğiz ve bunu aramızda bir gariplik olmadan yapmak istiyorum,” dedim.

Bana uzun bir süre baktı ve belki de bininci kez aklından geçenleri okuyabilmeyi diledim, böylece her şey daha kolay hallolurdu. Harry, “Yani... Bu olayı unutup bir daha hiç bahsini açmayacak mıyız?” dedi.

“Evet.”

O an gerçek hislerini göstermesini çok istedim. Onu neden öptüğümü bilmek istiyorsa ve beni bir cevap vermeye zorluyorsa, her şey ortaya çıktığında arkadaşlığımızın ne hale geleceğini düşünüp korkmaya başladım. Beraber olamayacaksak onun arkadaşım olarak yanımda olmasını istiyordum, hatta ona arkadaşım olarak da olsa ihtiyacım vardı. O yanımda olmasaydı geçtiğimiz son birkaç ayın üstesinden gelemezdim ve ben de onun yanında olup onun mutlu olduğunu, yuva kurduğunu ve olursa çocuk sahibi olduğunu görmek istiyordum. Bütün bunları bitmek bilmeyen aşkımı ona ilan ederek mahvetmek istemiyordum.

Harry tekrar, “Beni öptün,” dedi. Lanet olsun, Harry gerçekten de bu işin ucunu bırakmayacaktı. “Arkadaş olarak yaptım-

ğım bir şeydi. Biz arkadaşız. Her zaman sarılıp o tarz bir şeyler yapıyoruz, o yüzden bir anlam ifade etmiyor.”

“Pekâlâ,” dedi. Kızmış gibiydi. Bana, “Sadece o yüzdendi yani, arkadaşça bir öpücük? Çünkü bana arkadaşça bir öpücükten çok daha fazlasıydı gibi geldi de.”

“Çok korkmuştum ve seni görünce rahatladım. Lütfen daha fazla uzatmayalım. Yoksa aramızdaki her şey mahvolacak.”

Bir an bana manalı bir şekilde baktı, konunun daha da derinine inmek istediği bakışlarından belli oluyordu ama bunu yapmadı. “Uyusak iyi olacak. Yarın erkenden kalkacağız,” dedi. Kafamı sallayıp tekrar göğsüne yattım. Beni kendinden uzaklaştırmadı ama bana sarılmadı da. Birkaç dakika boyunca kendimi garip hissedip orada durduktan sonra istenmediğimi düşünüp ondan uzaklaştım. Ondan sonra Harry de bana arkasını döndü.

Gizli Blog

Kafam çok karışık. Suzie'yi neredeyse ölümcül bir kazadan kurtardım ve sonrasında öpüştük, açıkçası o beni öptü ve ben de karşılık verdim. Öpüşmemiz inanılmazdı, hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Beni öpüşü duygu doluydu. O an benimle aynı hislere sahip olduğuna emindim. Ama sonrasında bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleyip geçiştirdi. Eğer onu zorlarsam aramızdaki her şeyin mahvolacağını söyledi. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Chloe de Suzie'nin benimle oynayacağını düşündüğü için

çok kızgındı. New York'a geri döndü ve benim de onunla gitmemi istedi. Ama ben burada kaldım. Bu konuyu Suzie'yle konuşmam lazım.

Şimdiye kadar gösterdiğiniz tüm destekle harika takipçiler oldunuz ve her ne kadar her zaman önerdiğiniz yöntemlerle aynı fikirde olmasam da bu konu hakkında bana yardımcı olursanız çok sevinirim.

Yorumlar

Megan Wood: Seni seviyor, hem de kesinlikle. Ne kadar korkmuş olursa olsun bir insan o kişiye karşı bir şeyler hissetmese böyle öpüşemez. Öpüşmeniz onun için bir anlam ifade ediyor ama sen onunla aynı hisleri paylaşmıyor olabilirsin diye korktuğu için bunu inkâr ediyor.

Victoria Stone: Şu an uçağa binip yanınıza gelmek ve ikinizin de kafasını birbirine tokuşturmak istiyorum. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Tek yapman gereken bunu ona söylemek. Seni, bunu yapmaktan alıkoyan şey ne?

Harry Forbes: Keşke her şey dediğin kadar basit olsaydı Victoria. Çocukken yaşadığım sıkıntılar tıpkı örümceklerden aşırı korkan insanların araknafobiye sahip olması gibi bende de reddedilme korkusu oluşturdu. İnan bana bundan önce birçok kez bunu yapmayı denedim... Son iki yıldır tüm cesaretimi toplayıp ona kalbimi açmayı denedim ama her seferinde terleyen ve titreyen bir zavallı gibi

başarısız oldum. Evlilik tekliflerini yapmamın asıl amacı buydu, ona aşkımlı itiraf etmek yerine benim için ne kadar değerli olduğunu tekliflerle göstermekti. Ama kendisinin de dediğı gibi bunu benden duyması gerekiyor. Ona onu sevdiğimi söyleyeceğim... Ama ne zaman bilmiyorum.

Tilly Tennant: Gizli Blog'da yeni sayılırim ve yazdıklarının tümünü okumasam bile diğerlerine katılıyorum. Bu kız seni seviyor, bunu aptallar bile anlayabilir.

Kirsty MacLennan: Seni seviyor. Onu tekrar öp ve bu sefer işler ilerleyene kadardurma.

Laure Lovelock: O seni kesinlikle seviyor, daha neyi bekliyorsun?

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

31. Gün: Fosillerle Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Athabasca Buzulları

Icefields Parkway'den buzullara kadar uzanan muhteşem bir gezi yaptık. Doğada yaptığımız gezi boyunca bir sığın, Kanada geyiğı ve kısa süreliğine gözümüze çarpan bir de kurt gördük. Suzie çocuklar gibi heyecanlı bir şekilde her

gördüğü şeyi eliyle gösterip durdu. Buzullara gidebilmemiz için kocaman ve kalın tekerleri olan dört çarpi dört tarzında bir otobüsle seyahat ettik. Gittiğimiz yer inanılmaz derecede güzeldi. Daha önce uzaktan baktığımız dağ manzarasının bugün resmen içinden geçtik, dağlara o kadar yakındık ki sanki elimizi uzatsak tutabilecektik.

Yarı yolda durup otobüsten dışarı çıkıp binlerce yıldır orada duran buzlara ve karlara bastık. Herkes dağlara ve buzlara dokunup fotoğraf çekmekle meşguldü. Fark ettirmeden Suzie'yi daha önceden hazırlattığım evlilik teklifinin olduğu yere doğru götürmeye çalıştım. Bugün sabahdan itibaren ve otobüste neredeyse hiç konuşmadan yolculuk ettiğimizden beri Suzie'yle aramız bir garip. Sanırım benden kısa süreliğine de olsa uzaklaşabildiği için rahatlamıştı. Tekrar otobüse ve otele dönmeden önce kısıtlı bir vaktimiz vardı.

Suzie'nin teklifi kendisinin bulmasını istedim ama elinden tutup kargatulumba teklife doğru götürmek haricinde bir şey yapamadım, açıkçası o an ne yapacağımı pek bilemedim. Bir anda turistlerden biri evlilik teklifini gördü. Teklifi gören çiftten gelen çığlık ve bağrışmalar herkesin dikkatini çekti, çok şükür ki Suzie'nin de çekti ve herkes buzun altında ne bulduklarını görmek için oraya doğru koştu. Beklediğim gibi mütevazı bir evlilik teklifi olmadı ama kalabalığın etkisi her zaman için iyi sonuçlar doğuruyor. İnsanların arasından geçmeye çalıştığı sırada Suzie de teklifi gördü. Kar ve buz yığının içinde, binlerce yıldır

orada duruyormuş gibi gözüken taşlara ve çubuklara evlilik teklifi yazılmıştı.

İlk önce buz heykeltıraşından bunları yapmasını rica ettim, ardından buz kâşifleri ekibi dün buraya gelip her şeyi yerleştirdi ve daha önceden de buradaymış gibi göstermek için yazının üstüne su döküp donmasını sağladılar. Teklifin etkileyciliği inanılmazdı. Suzie'nin beni ararken yüzünün aldığı hal tam çerçevelikti. Suzie bana doğru gelmeye başlayınca kalabalık teklifin ona olduğunu anladı ve tezahürat etmeye başladılar. Ben de bir dizimin üstüne çöktüm ve herkes Suzie'nin cevap vermesi için sustu. Dü-rüst olmak gerekirse ben de Suzie'den ilk kez bir cevap alacağımı düşündüm. Suzie bana doğru eğildi ve "Ayağa kalk ve bana sarıl yoksa bu kalabalık büyük hayal kırıklığına uğrayacak," diye fısıldadı. Ben de denileni yapıp ayağa kalkıp ona sarıldım, kalabalık da evet dediğini düşünüp bağrıışmaya başladı. Teklif beklediğim kadar romantik bir şekilde sonlanmadı ama yine de otele dönerken Suzie'nin yüzü hep güldü ki bu da benim için kesinlikle iyi bir şeydi.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

32.Gün: Elektrikli Testere Heykeli ile Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Louise Nehri

Louise Nehri'nin keşfetmek için bir günümüz vardı bu yüzden araba kiralayıp nehrin çevresine, küçük şehir

merkezine ve dağlarına doğru sürdük. Nehir, dünyadaki en harika turkuvaz renk tonuna sahipti ve dağların yarattığı manzara kadar hayret verici güzellikeydi. Ama Suzie'nin görmesini istediğim başka bir şey daha vardı. Max Cordwain civarda yaşayan bir testere sanatçısıydı. Kendisi, elektrikli testere ve diğer motorlu edevatlarla çok kısa bir süre içinde ama aynı zamanda ustalikle en muhteşem sanat eserlerini oluşturabiliyordu.

Arabayla ilerlediğimiz esnada ahşaptan yapılmış masal perileri ve kuşlarla birlikte kocaman atlar ve ayıların Max'in evine giden yolu süslediğini gördük. Adamın birçok şeyde yetenekliği olduğu belliydi. Ve maalesef, hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı herifti. Bu adamın gerçek anlamda kare bir çenesi, kocaman kasları, çalıştığı zaman gözlerine düşen koyu kıvrıkcık saçları ve kütüğe benzeyen bacakları vardı.

Evet, bildiniz, Max koyu kırmızı renkteki tahtaya benim evlilik teklifimi oyduğu sırada Suzie bir saniye bile olsun gözlerini ondan alamadı. Daha da kötüsü Max işini yarılacağı sırada üstünü çıkardı ve yarı çıplak kalarak ağacın gövdesini erkeksi bir şekilde oymaya devam etti, işinde o kadar ustaydı ki bütün o güç gerektiren oyma işlemini tereyağından kıl çeker gibi kolayca yapıyordu. Suzie'nin ondan etkilenmediğini söylemek saçma olurdu. Onu izlerken o kadar kendini kaptırmıştı ki Max'in ağacı oyarak evlilik teklifini oluşturduğunu zar zor fark etti. Ben yetişkin bir adamım ama Suzie arzu dolu gözlerle ona

bakınca kendimi hiç olmadığım kadar yetersiz ve değersiz hissettim. Adeta ben yanında yokmuşum gibiydi. O kadar kötü hissettim ki arabaya binip geri dönesim ve ikisini orada bırakasım geldi. Nihayet Max oyma işlemini bitirip üzerinde bodur harflerle evlilik teklifi yazan harika plakayı Suzie'ye uzattı. Suzie plakaya neredeyse bakmadı bile. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım.

Evlilik teklifi edecek sevgili arkadaşlarıma bir öneri; evlilik tekliflerinde başkalarından yardım alacaksanız, bu kişilerin yüzlerine bakılmayacak kadar çirkin insanlar olduklarından emin olun.

Tabii ki evlilik teklifi konusunda kendimi kötü hissediyordum. İtiraf etmeliyim ki Max muhteşem bir erkekti. Son iki yıldır Harry haricinde etkilendiğim tek erkekti.

Max'le tanışınca ne kadar heyecanlandığımı fark edip kendime hayret ettim. Harry'yi öptüğüm için kendimi hâlâ kötü hissediyordum, bana soğuk davranmaya başlamıştı. Benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Tabii ki birbirimizle konuşuyorduk ve görünüşte hâlâ samimi sayılırdık ama aramızda daha önce hiç olmayan garip bir boşluk oluşmuştu. Belli ki Harry ona karşı nasıl hissettiğimi bildiği için beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ben de Harry'ye karşı hislerimin olmadığını göstermek için Max'le ilgileniyormuş gibi yaptım ama sanırım biraz abarttım. Harry benim hal ve tavırlarıma bir hayli sinir olmuş gibiydi. Ayrıca, blogdaki takipçilerimizin bana böyle tepki vereceklerini hiç

düşünmemiştim. Harry geçen günkü elektrikli testere ile ilgili evlilik teklifini bloga yazdığından beri takipçiler bana karşı çok çirkin yorumlar yazmaya başlamışlardı ve beş tane takipçi de e-posta atıp benim ne kadar ucuz biri olduğumu yazmıştı. Takipçilerden bir tanesi, *“Harry çok tatlı ve iyi bir insan, senin gibi bir şıllık onu hak etmiyor,”* demişti. Bir diğeri de, *“Seni ne kadar sevdiğini göstermek için verdiği onca emeğe rağmen sen gidip tahta oyucusu ile ilgileniyorsun, tam anlamıyla aşağılık birisin,”* demişti. Herkes beni aşırı derecede yanlış anlamıştı. *“Sen ya körsün ya salaksın ya da herkesten ilgi bekleyen bir şıllıksın, söyle hangisisin? Ne olursa olsun Harry’yi hak ettiğini düşünmüyorum,”* demişti. Yorumlar şu şekilde devam ediyordu: *“Demek kardeşin öldükten sonra Harry tekrar kendine gelmen için aylarca uğraş veriyor, seni dünya turuna çıkartıyor ve inanılmaz derecede güzel evlilik tekliflerinde bulunuyor, sen de sırf yakışıklı diye ilk gördüğün adama sulanıyorsun. Sen hem vefasız hem de kendini bir şey sanan iğrenç bir kadınsın.”*

“Harry senden çok daha fazlasını hak ediyor, senden nefret ediyorum, iğrenç o...”

Tam o sırada Harry otel odasına girip dikkatimin dağılmasına neden oldu. Bana gelen e-postaları görmesin diye hemen ekranı kapattım. Odadan içeri girdiğinde ısınması için ellerini ovuşturuyordu, dışarıda üşümüş olmalıydı. Beni görünce durdu ve *“Neyin var?”* diye sordu.

“Bir şeyim yok, e-postaları ve diğer şeyleri hallediyorum, önemli bir gelişme yok.”

Başını eğip, *“Üzgün görünüyorsun,”* dedi.

“Hayır bir şeyim yok,” dedim ama sesim gayet de bir şeyim varmış gibi çıkmıştı. Takipçiler haklıydı, ben çok kötü biriydim. Harry hâlâ ikna olmamıştı, beni çok iyi tanıyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Dizüstü bilgisayarını elimden almak için bana doğru hamle yaptı ben de vermemek için sıkıca tuttum ama Harry benden çok daha güçlüydü ve dizüstü bilgisayarımı zorla elimden aldı. Ekranı açıp okumaya başladı. Bir anda suratı kıpkırmızı kesildi. “Bunlar da neyin nesi?” diye sordu.

“Boş ver, önemli değil.”

“Tabii ki önemli. Ne hakla sana böyle şeyler yazabilirler?”

İç çekip, “Blogda bana âşıkımışsın gibi yazıyorsun ve ben de tekliflere evet cevabı vermediğim için kötü kadın oluyorum. *Silver Linings*’in bizi nasıl göstermek istediğini biliyorum, her şey çiçekli böcekli ve çok romantik olmalı, ama bana göre öyle değil. Biz seninle sadece arkadaşız ve bence takipçilerimiz de bunu bilmeli,” dedim.

Harry uzunca bir süre bana baktı ve sonunda da, “Yani sadece arkadaşız?” dedi.

“Sadece arkadaşız demek istemedim, sen benim için bir arkadaştan çok daha ötesin...” dedim ama cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim, her şey birbirine girmişti. “Jack’ten sonra ve her anımda en büyük destekçim oldun, sen benim için her şeyden daha önemlisin ve ben...” derken Harry lafımı kesip, “Tamam ben bu işi halledeceğim, sen hiçbir şeyi kafana takma. Kalk ve hazırlan, yarım saat içinde çıkmamız lazım,” dedi. Dizüstü bilgisayarını kolunun altına aldığı gibi dışarı çıktı. Bu öğleden sonra

yaptığımız dinlendirici nehir gezisi pek de umut vadeden bir gezi olmamıştı. Açıkçası iyi vakit geçireceğimizi ve aramızdaki samimi bağı geri kazanacağımızı ümit etmiştim ama kapıyı çarparak çıktığını görünce bu ümitlerimin boşa çıkacağını hissettim.

Louise Nehri'nin kıyısında durduğumuz sırada Harry'nin keyifsiz hali hâlâ geçmemişti. Bana nefret dolu e-posta atanlara karşılık olarak ne yazdığını söylemiyordu ama belli ki hoş şeyler yazmamıştı. Bizi daha uzaktaki kıyılara götürsün diye iki tane kano kiralamıştık ve bu geceyi geçireceğimiz ahşap kulübe buradan sadece yarım saat uzaklıktaydı. Her ne kadar aramızda romantikliğe dair hiçbir şey olmasa da geceyi ahşap kulübede geçirmekten daha romantik bir şey düşünemiyordum.

Harry benden önce kanosuna binip yola çıktı, güçlü kolları sayesinde suda rahatça ilerliyordu, bense o sırada düz gitmede bile güçlük çekiyordum. Nehir büyüktü ama etrafta kano kiralayan bir sürü insan vardı ve yarım saat içerisinde öteki uca geçebilecek gibi duruyorlardı. Bense öteki uca geçmemin gece yarısını bulacağını düşünüyordum.

Bir süre sonra bir şekilde kendimi düzelttim ve doğru yöne doğru gitmeye başladım. Ama birkaç dakika sonra omuzlarım ve sırtım şimdiye dek orada olduklarından haberim dahi olmayan kasları kullandığım için bana isyan ettiler. Biraz nefes alıp dinlenmek için durdum. Geçen gün Harry bana kanoya bineceğimizi söylediğinde bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Şu anda ise terliyordum, her yerim ağrıyordu ve daha

nehriñ üçte birini bile geçebilmiş değildim. Harry zorlandığımı fark etti ve birkaç dakika içinde arkamda bitti. Hiç zorlanmadan suda süzülerek yanıma geldi ve “İyi misin?” diye sordu.

“Göründüğünden çok daha zormuş.”

“Yok yahu, gayet kolay. Ha gayret, neredeyse geldik.”

Söylediğinden daha fazla yolumuz vardı ama o minik ahşap kulübede ateşin yanında oturma fikri beni gaza getiriyordu. Harry benden uzaklaşıp uzaktaki kıyıya doğru gitmeye başladı ve kısa sürede aramızda koca bir mesafe oluştu. Ne kadar çabalamam da hiç ilerleyemiyordum. Harry tekrar yanıma geldi ve bana bir ip uzatarak, “Hadi seni çekeyim,” dedi.

“Hayır, ben iyiyim, sen devam et. Ben de birazdan orada olurum.”

Ben böyle deyince bir iç çekti ve “Suzie, biraz daha yaklaş,” dedi. Hâlâ bir hayli kızgın gözükiyordu, sebebi ya bendim ya da takipçilerdi ama şu an onunla tartışmamam gerektiğini biliyordum. İstemesem de sonunda pes ettim ve ona doğru gittim ama aramızda bir metre boşluk kaldı. Harry tam benim kanomun ucunu tutmak için öne eğilmişti ki benim yüzümden dengesini kaybedip kanosuyla birlikte alabora oldu.

“Tanrım, Harry, iyi misin?”

“Of lanet olsun! Su buz gibi!” diye söylendi. Kanosu ters dönmüştü, ben de kanoyu çevirmek için ona doğru ilerledim. Sinirli bir şekilde bana, “Sakın. Tek yapacağın şey suya düşmek olur,” dedi. Çaresizce Harry’nin kanoyu düzelterek kendini buzlu sudan çıkarttıktan sonra tekrar kanoya binmesini izledim. Harry tekrardan, “Lanet olsun şu çok fena soğuk,” dedi. Ona

karşılık olarak, “Hadi geri dönelim, otele dönmemiz kulübeye gitmemizden daha kısa sürer, ayrıca otele sıcak su var,” dedim. Harry ise, “Hayır ben iyiyim,” dedi. Ama iyi olmadığı ortadaydı, çok fazla titriyordu. İpi kanomun ön tarafına beceriksizce bağladı. Ona, “Harry lütfen beni bırak ve kulübeye git, ben sana yetişirim,” dedim. Söylediklerimi duymazdan geldi ve kısa bir süre içinde benim kanomu da çekerek suda ilerlemeye başladı.

Kıyıya yaklaştığımız sırada bizim için ateş yaktıklarını ve oraya piknik battaniyesi, piknik sepeti ve şampanya kovası koyduklarını gördüm. Harry hiçbir zaman hazırlıksız yakalanmazdı. Hızlı bir şekilde kanoyu kumsala çekti ve benimkini de yanına koydu ve kanodan inmeme yardımcı oldu. Harry resmen donuyordu, soğuktan korunmak için ateşe doğru yaklaştığı sırada sendelemeye başladı ve ateşin yanına vardığındaysa dizlerinin üstüne düştü.

“Şimdi piknik yapmanın sırası değil. Doğruca içeri girip üstümüzü değiştirelim. Buraya daha sonra gelip pikniğimizi yaparız,” dedim.

Eşyalarımız muhtemelen ya kulübeye konmuştu ya da getirilmek üzereydi ama buraya getirilmemiş olsalar bile en azından içeride sıcak bir yerde olurduk ve kulübede ateş yakabilirdik.

“Kulübe buradan yarım saat uzakta, yürüyebilmem için önce ısınmam gerek yoksa hipodermi geçiririm.”

Hipodermi mi? Aman Tanrım, bu olamazdı. Acaba ambulansı mı aramalıydım yoksa otele gidip yardım mı istemeliydim? Harry paniklelediğimi görmüş olacaktı ki güçlükle de olsa gülümsemeye çalıştı.

“Endişelenme sorun yok, birkaç dakikaya iyileşirim.” Hiç beklemediğim bir şey yapıp soyunmaya başladı. Hızlı bir şekilde önce montunu, sonra pantolonunu, sonrasında da botlarını ve tişörtünü çıkarttı ve her ne kadar panik halinde de olsam orada durup muhteşem vücuduna bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Battaniyeyi, boynundan ayaklarına kadar kapanacak şekilde vücuduna sarıp ateşin yanına uzandı. Endişeli bir şekilde durduğum yerde zıplayarak Harry’ye, “Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sordum.

“Kıyafetlerini çıkartıp yanıma gelebilirsin,” diye karşılık verdi.

Tabii ya. Hayatta kalma 101. Hipodermi geçiren birine yapılacak en iyi şeylerden biri de vücut ısısını paylaşmaktır. Bir saniye bile tereddüt etmedim ve olabildiğince hızlı bir şekilde sadece iç çamaşırlarım kalacak şekilde soyundum. Soğuk dağ havası cildime iğne batırıyormuş gibiydi, hemen battaniyenin içine girip Harry’nin üstüne çıktım ve bedenimle kocaman vücudunu kaplamaya çalıştım. Battaniyeyi omuzlarından içeri sıkıştırdım ve vücut ısısının en çok kafa kısmından gittiğini bildiğim için ısınmasına yardım edeceğini umarak beremi çıkartıp başının altına koydum. Harry soğuktan ama buz gibi değildi, belki de hipodermiyi başında yakalamıştık belki de ben yardım ettim diye böyleydi.

“Suzie.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Üstünü çıkar dediğimde şaka yapmıştım. Hatta kıyafetlerimi nerene sokayım demeni bekledim.”

“Ne?”

Gözleri hınzır bir şekilde parlayarak, “Bir saniyelğine bile olsun böyle bir şey yapacağını düşünmedim,” dedi.

“Ama sen... Hipodermi geçiriyordun, ben de vücut ısıımı paylaşmaya çalışıyordum,” dedim. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

“Bebeğim üşüyorum ama hipodermi geçirmem pek olası değil, suda o kadar uzun süre kaldığımı sanmıyorum. Yine de benim için soyunmaya bu kadar hazır olman beni duygulandırdı.”

“Seni eşek herif!”

Bunun üzerine Harry o kadar derinden ve sesli bir şekilde güldü ki vücudunda oluşan titreyişleri kendi vücudumda hissedebildim. Üzerinden kalkmak için kıpırdadığım sırada beni kendine daha da yaklaştırdı ve “Hiçbir yere gidemezsiniz Bayan McKenzie. Her şeye rağmen hâlâ hipodermi geçirme olasılığım var,” dedi ve tekrar gülmeye başladı. Bu sefer ben de onunla birlikte güldüm. Böylece son günlerde aramızda oluşan o garip hava bir anda yok oldu.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

33. Gün: Ölümle Burun Buruna Gelirken Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Louise Nehri

Evlilik teklifini öyle istediğiniz zaman pat diye yapamazsınız, önce partnerinize kur yapmalısınız. Ben de Louise Nehri'ne bir gezi, ardından sahilde yanan ateşin yanında romantik bir piknik, sonra da karlarla örtülü ormanda yürüyüş yapmayı planladım, Suzie geceyi geçireceğimiz ahşap kulübeye gitmeden önce de evlilik teklifini görecekti.

Tabii bütün bunları planlarken nehre düşüp neredeyse hipodermi yüzünden öleceğimi düşünmemiştim. Neyse ki Suzie yardımına yetişti, vücut ısısını bana aktarabilmek için üstünü çıkartıp benim örtündüğüm battaniyenin altına girdi. Ben biraz daha ısınınca piknik alanını terk edip sadece battaniyelere sarılı bir şekilde kulübeye koşmaya karar verdik. Şimdiye dek hiç böylesine hızlı koşmamıştık. Kulübenin nerede olduğunu bildiğim için ben önden gidiyordum ama yine de ağaçların arasından geçtiğimiz sırada Suzie'nin kontrolü kaybetmiş bir şekilde kıkırdadığını duyabildim.

Kulübenin hemen dışında, kardan adamın kardan kadına evlilik teklif ettiği evlilik teklifime bakmadık bile, soğuktan kurtulmak için kendimizi hemen kulübeye attık. Girişteki odada çıtırdayarak yanan bir ateş vardı, biz de koltuğu ateşin önüne çektik ve battaniyelere sarınıp oturduk. Suzie'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki onu kollarımda tuttuğum sırada kalp atışlarını kendi vücudumda hissedebiliyordum. İşte o an ona evlilik teklifi ettim. Bana, bu aralar her şeyin kötü gitmesine rağmen şimdiye kadar aldığı en güzel evlilik teklifinin bu olduğunu söyledi. Ona bunun evet anlamına gelip gelmediğini sordum. Başını boynuma koyduğu sırada gülümsediğini hissettim, bu benim için dünyadaki en güzel hislerden biriydi. Bana, "Şu an seninle yarı çıplak bir şekilde ateşin yanında uzanıyorum, sence cevabım ne olabilir?" dedi.

Ben de cevabını evet olarak aldım.

Birisinin beni sarsmasına uyanıp kör karanlıkta gözlerimi kırıştırdım. Ateş uzun süre önce sönmüştü ve koltukta gerindiğim sırada Harry'nin yanımda olmadığını fark ettim.

“Suzie, şu an kalkıp yanıma gelmen lazım.” Harry'nin devasa gölgesini gördüm ve battaniyeden bir kolumu dışarı çıkardım ama odanın soğukluğu kolumu anında buz gibi yaptı ben de kolumu tekrar sıcacık battaniyenin içine soktum. Uykulu bir şekilde, “Çok soğuk,” diye mırıldandım.

“Biliyorum, ateşimiz söndü, haydi kalk.”

Battaniyeyi ona doğru tutup, “Yatağa gelsene, birbirimizi ısıtırız,” dedim ve anında bunu demiş olduğuma inanamadım. Harry bir süreliğine sustu, demek ki gerçekten de böyle bir cümle kurmuştum. Harry biraz sinirli bir şekilde, “İnan bana bunu ben de isterim ama şu an kalkıp giyinmen gerek. Haydi,” dedi.

Ona bakınca onun da hızlıca giyindiğini gördüm ve bir anda battaniyeyi üzerimden atıp kalktım ve “Bir şey mi oldu?” diye sordum. Harry kıyafetlerimi bana verip, “Seni dışarıda bekliyor olacağım,” dedikten sonra hızlıca dışarı çıktı.

O çıktıktan sonra hemen botlarımı giyip peşinden gittim. Verandada durmuş, dağların üzerine doğru bakıyordu. Aşağıımızda kalan Louise Nehri, ay ışığıyla beraber pırıldıyordu. Ağaçların arasından koşarken manzaranın güzelliğini yeteri fark edememiştim. O sırada Harry arkasını döndü, beni görünce gülümsedi ve beni yanına doğru çekti. İki dağın arasındaki boşluğu göstererek, “Bak,” diye fısıldadı. “Neye bakayım?” diye sordum. Berrak gökyüzüne baktım, dağların arkasına yayılmış olan yıldızlar neredeyse güneş gibi parlıyorlardı. Ama yine de

bir şey görememiştim. Gökyüzü burada siyah gözükmüyordu, sabahın erken saatlerindeki gibi grimsi bir tondaydı.

Bugün ateşin önündeki koltuğa uzandığımızdan beri, ateşe birkaç kere kütük atmaya gitmemiz haricinde hiç yerimizden kıpırdamadık. Harry her zamanki gibi bana göre daha rahattı ama ikimiz de yarı çıplak bir şekilde dolaşmak istemedik. Tabii ki aramızda hiçbir şey yaşanmadı ama onun beni kollarına almasının ve alevleri izlediği sırada saçımla oynamasının yarattığı heyecan göz ardı edilemezdi. Yemeği de koltukta yedik, hatta ben beş kişiye e-posta bile attım ve Harry de bu süre boyunca battaniyenin altında kalıp evlilik teklifi hakkında bloga yazı yazdı. Bütün bunlar başka şartlar altında olsa inanılmaz derecede romantik olabilirdi. Sonra hava karardı ve ikimiz de uyuyakaldık.

Şu an ise saat sabahın erken saatinde, dondurucu soğukta dışarıda durmuş dağlara bakıyordum. Ayın suyun üzerine yansması ve her şey çok güzeldi ama yine de burada olmaktansa Harry'nin kollarında, ateşin önünde uzantıyor olmak isterdim. Ama sonra Harry'nin bahsettiği şeyi gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Çok uzakta, ufuk çizgisinin orada yeşil renk huzmeleri parıldayarak dans ediyordu. Nutkum tutulmuş bir halde "Yoksa bu?.." diye sordum.

Kocaman bir şekilde sırıtan Harry, "Kuzey Işıkları," dedi.

"İmkânsız! Buradan göremiyor olmamız lazımdı, çok daha güneşte kalıyoruz!"

"Yılın bu zamanları farklı yerlerden de gözükebiliyorlar ama çok da güzel bir görüntü göremiyoruz."

Tekrar şeritler halinde dumana benzeyen yeşil huzmelere bakıp, “Bana kalırsa muhteşem görünüyorlar,” dedim. Bana katıldığına gösteren bir şekilde kafasını sallayıp kollarını bana doladı ve daha da sıkı sarıldı. Birkaç dakika sonrasındaysa içeriden battaniyeleri getirdi, üzeri karlanmış bankı temizledi ve ışıkları izlemek için birbirimize sarılı bir şekilde orada oturduk. Ne kadar uzakta olursa olsun, ışık huzmelerini karanlık gökyüzünde hareket ederken izleyebilmek harika bir deneyimdi. Işıklar, bulutların orada dans eden insanların gölgeleri gibi gözüküyorlardı.

Harry’nin omzuna doğru başımı koyup, “Teşekkür ederim,” dedim.

Bana bakıp, “Ne için? Kuzey Işıkları’nı ben ayarlattırmadım, bu işte o kadar da iyi değilim,” dedi. Gülümseyip, “Her şeyin teşekkür ederim, yanımda olduğun için, evlilik teklifleri için ve yaptığın her şey için,” deyip etrafı göstermek için kollarımı açtım ve battaniyenin omzumdan aşağı kaymasına sebep oldum. Harry hemen üzerimi örttü. “Aramız kötü olduğu için özür dilerim, daha önce hiç etmediğimiz halde son birkaç haftadır neden bu kadar tartıştık bilmiyorum. Sanırım seni kaybedeceğim için korktum,” diye devam ettim.

Bana gülümsedi ve “Dünyanın neresinde olursak olalım ve ne yaşarsak yaşayalım asla böyle bir şey olmayacak, sen her zaman benim en iyi arkadaşım olarak kalacaksın,” deyip durdu ve hafifçe kaşlarını çatıp, “Değil mi?” diye sordu. Ben de hararetili bir şekilde başımı salladım. Beni alnımdan öptü ve dağlara doğru bakmaya başladı.

“Sana daha önce anlatmam gerekirdi. Kötü şeyler yaşadım ve yaşadıklarımı bilmeni istemedim.”

Kıpırdamadan öylece durdum, Harry’nin şimdiye kadar bilip bilmek istediğim her şeyi anlatacağını hissettim ki haklıydım da.

On Altıncı Bölüm

“**B**en çok korkunç bir bebekmişim, doğduğum andan itibaren üç yaşma kadar hiç susmadan ağlamışım.” Bunu duyunca Harry’ye daha da sıkı sarıldım. “Annemle babam hiçbir zaman geçinememişler. Ablam Abigail, ben doğduğumda altı yaşındaymış ve ben doğmadan önce de annemle babam sürekli kavga edip birbirlerine bağıryorlarmış. Ben kazara olmuşum ve ben doğmadan önce beni istemedikleri için o kadar çok tartışmışlar ki Abigail de bu yüzden benden nefret eder. Gerçi sürekli ağlamam da nefret etmesine sebep olmuş olabilir. Annemle babam ağlamama dayanamadıkları için beni onun odasına koyarlarmış. Şimdi Abigail’in anlattıklarına bakıyorum da ikisi de beş para etmezmiş.”

Harry, muhtemelen ne tepki vereceğimi görmek adına bana baktı ve konuşmasına devam etti.

“Sonra ağlamam durmuş, yani Abigail’in dediğine göre öyle ama bu sefer de karabasanlar görüp uykumda korkmaya başlamışım. Bazen hâlâ görüyorum. Gecenin bir yarısı çığlık atarak uyanıyormuşum. Bu her gece oluyormuş, hatta bazı geceler iki üç kere uyanıyormuşum. Annemle babamın bana bakmak için odaya girdiklerine dair herhangi bir şey hatırlamıyorum. Ama babamın yanıma gelip bana çenemi kapatmamı söylediğini hatırlıyorum. Zaten ona dair hatırladığım tek şey bu. Sonrasında annemi bırakıp gittiğinde ben dört yaşındaydım ve bir daha da onu hiç görmedim. Şu an yaşıyor mu onu bile bilmiyorum. Sonraki dört yıl boyuncaysa annem sızana kadar her gün içmeye başladı. O süre boyunca beni ablam büyüttü, ikimizi de o doyurdu, gerçi evde genelde sandviç ya da mısır gevreğinden başka bir şey olmuyordu. Beni okula götüren de oydu. Şimdi düşününce, bu durumun okuldaki kimsenin dikkatini çekmemesi ilginç. Annem bazen kıyafetlerimizi yıkamak, alışveriş yapmak ve kendine bir şeyler almak ya da okula uğrayıp kendini göstermek için alkolik ruh halinden çıkardı ki sanırım bu yüzden kimse annemin bize bakmadığından şüphelenmiyordu.

Ben sekiz yaşındayken bir gün bizi dışarı çıkardı. Arabaya iki tane büyük bavul koydu ve saatlerce yol gittik. Daha önce hiç dışarı çıkmamıştım bu yüzden çok heyecanlanmıştım ve bavulları da yanıma aldığımıza göre tatile gidiyoruz sandım. Aileleriyle oynayan bir sürü çocuğun olduğu bir parkın olduğu yerde durduk. Sanırım ilk kez o zaman kendi ailemizin diğer ailelerden ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Bizde olmayan sevgi ve şefkati diğer ailelerde açıkça görebiliyordum. Yine de annemi seviyordum, çoğu zaman beş para etmez biriydi ama

yine de onu karşılıksız seviyordum ve sanırım ilk kez o zaman bana karşı aynı şeyleri hissetmediğini anladım. Bize arabadan inmemizi söyledi, biz de indik ve iner inmez arabayla yanımızdan uzaklaştı. Bir daha onu hiç görmedim.”

“Ah, Harry...”

Ben böyle deyince bana baktı ve “Bana acıma Suzie, bu senden görmek istediğim en son şey olur,” dedi.

“Tabii ki sana acıyacağım, o zamanlar küçücük bir çocuktun ve bana korkunç şeyler anlatıyorsun.” “Bunları sana daha önce anlatmadım çünkü bana acımanı istemedim, beni anlamayı istiyorum Suzie. Neden böyle biri olduğumu bilmeni istiyorum.”

“Yani, tanıdığım en güzel insanlardan biri olduğunu.”

“Dışarıdan normal gözükebilirim çünkü kadınlar bana fazla ilgi gösteriyor. Onların benimle olmak istemesi güzel bir şey, evet. Çünkü tüm hayatımı istenmeyerek geçirdim ve yirmilerime geldiğim anda kadınlar bir anda beni istemeye başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için onları reddetmek çok zordu. Ama beni gerçekten tanımıyorlar ve açıkçası tanımlarını da istemiyorum.”

“İç güzelliğinden bahsetmiştim.”

Bunu duyunca kinayeli bir kahkaha attı ve “Huysuzum, sinirliyim ve psikolojimin de iyi olduğu söylenemez. Dünyadaki en muhteşem kadına âşık oldum ve reddedilme korkum yüzünden bunu ona asla söyleyemedim. Hangi kadın böyle bir erkeği ister?”

Onu nasıl istediğimi tahmin bile edemezdi. Elimi kalbine koydum ve “Kalbin çok güzel. Sen hem kibar, hem zeki, hem cömert hem de komik birisin,” deyip ona gülümsedim. “Ciddi anlamda komik birisin. Koruyucusun ve desteğini esirgemiyorsun. Sana sahip olacak olan kadın kim olursa olsun çok şanslı olacak demektir. Hepimizin dertleri ve sorunları var. Seninki daha derin, orası kesin.”

Kalbinin üzerindeki elimi iki eliyle tuttu ve elimi oradan çekmedi. O kadar kısık bir sesle, “Seni kaybedemem,” dedi ki onu zor duydum.

“Yapacağın hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz. Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

“Ama New York’ta bana iş...” dedi ve neye üzüldüğünü o an anladım, lafını kesip, “Yanlış anladın Harry, New York’a beraber taşınırız diye düşünmüştüm,” dedim.

“Ama... Ama bunu bana daha önce hiç söylemedin,” diye çıkıştı.

“Söylememe izin vermedin ki...”

Kafasını arkaya atıp rahatlamış bir şekilde güldü. Ona biraz daha yaklaştım ve “Daha sonra anneni bulabildin mi?” diye sordum. Kafasını iki yana salladı ve “Hava kararınca parkta yalnız kaldığımızı fark eden aile bizi polise götürmeden saatler önce Fransa’ya gitmiş. Bizi bıraktıktan hemen sonra uçağa binmiş olmalı. Daha sonra Güney Amerika’da görülmüş ama bir daha onu gören olmamış. Bu olaydan sonra büyükannemle yaşadık ve her gün bize bizden ne kadar nefret ettiğini, hayatını na-

sıl mahvettiğimizi söyledi. Çok şükür ki iki yıl sonra öldü ve biz de sonraki birkaç yıl koruyucu aileyle yaşadık ama Abigail kâbus gibi biri olmuştu, sürekli okulda sorun çıkartıp eve zarar veriyordu, davranışları çok kaba ve agresifti. Ben ise geceleri karabasan görmeye devam ediyorum. Benim sabaha karşı çığlık atmalarım ve ablamın ergenliğiyle başa çıkabilecek bir aile yoktu. Ailelerin yanında birkaç gün geçirdikten sonra başka bir ailenin yanına gider olmuştuk. O yüzden hiçbirine güvenemeyeceğimi çok çabuk anlamıştım,” dedi.

Bütün bunları duymak içimi parçalıyordu.

Harry anlatmaya devam etti: “Ben on dört yaşına geldiğimde bir tane aile bizi geri göndermedi. Bize çok iyi davranmıyorlardı ama kötü de davranmıyorlardı. Gerçi devletin, bana uzun süre baktıkları için onlara daha fazla para verdiğini sonradan öğrendim ve Chloe’yle bu sayede tanıştım, o da o ailenin baktığı çocuklardan biriydi.”

Şaşırmış bir halde, “Ama... Ama onun eski kız arkadaşın olduğunu söyledin,” dedim.

“Evet öyleydi, ben on beş yaşındayken iki hafta çıktık. Tabii o beni Isabel Carmichael için terk etmeden önce.”

“Yani Chloe?..”

Harry kafasını salladı. Bunu duyunca çok rahatladım ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Demek ki gerçekten de Harry’yi kardeşi gibi seviyordu. Harry ona ağabeylik yapmıştı. Harry devam etti:

“Her neyse koruyucu ailemle dört yıl geçirdim. Abigail çok önceden erkek arkadaşıyla başka eve çıkmıştı, böyle olunca ilk kez gerçekten bir aileye sahipmişim gibi hissettim. İtiraf etmek gerekirse çok da iyi bir aile değildi ama bana destek olacaklarını biliyordum. Derken tam olarak on sekizinci doğum günümde, kalmak için başka bir yer bulmam gerektiğini söylediler. Tam anlamıyla sokağa atılmıştım. O günden sonra da bir daha kimseye güvenmeyeceğime yemin ettim.” Elimi daha da sıkı tutup, “Sen hariç. Sana güveniyorum,” dedi.

Ona bakıp gülümsedim.

“Sen de bana güveniyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Asla seni üzecek bir şey yapmam.”

“Biliyorum.”

“Pekâlâ, artık hakkımdaki her şeyi bildiğine göre ve hâlâ burada durup elimi tuttuğuna göre, malum öpüşmemizden bahsedelim mi?” diye sordu.

Suratımın düştüğünü hissettim. Bana güvenip en özel sırlarını anlatmıştı ve şimdi benden aynısını yapmamı bekliyordu. Benimle aynı hisleri paylaşmasa bile kalbimi kırmayacağını bil-meme rağmen her şeyi itiraf edip daha yeni düzelen aramızın tekrar garip bir hal almasını istemiyordum. Ondan kaçamazdım da, iki ay daha beraber olacaktık, bu da iki ay boyunca aramızın bozulması demekti. Öpüşmemizden hemen sonra benden uzaklaştığı gerçeğini de unutamazdım. Yatağında beni

çıplak bulsa ne kadar kötü hissedeceğini söylediği zamanı da unutmamıştım, gerçi bu kendimi eriştelere buladığım gece, haftalar önce söylenmişti ama söyledikleri hâlâ kafamda yankılanıyordu. Ama şimdi... Şimdi bana bakışı farklıydı, eğer benimle aynı hislere sahipse içeri kulübeye geçip, ateşin önünde benimle mükemmel dakikalar yaşayabilirdi. Böyle düşününce büyük bir arzu dalgası vücudumu sardı. Ne diyeceğim konusunda kafam çok karışmıştı.

“Harry ben...” dedim. Bakışları korku doluydu, o da aramızın bozulmasını istemiyordu. “Öpüşmenin benim ve senin için ne ifade ettiğini geri dönünce konuşsak olur mu? Şu an sahip olduğumuz anı bozmak istemiyorum. Daha dünyayı gezeceğiz ve bunu en iyi arkadaşım ile yapmak istiyorum, aramızda soğukluk olsun istemiyorum. Seninle ben harika vakit geçireceğiz.”

Hafif bozulur gibi oldu ve sonra kafasını tamam anlamında salladı. “Tabii ki geçireceğiz. Görmemiz ve yapmamız gereken çok şey var ve bunların hepsini beraber yapacağımız için çok heyecanlıyım. Seyahat bitene kadar beklemeye razıyım ama bu konu hakkında konuşmamız gerek. Ben de aramızı bozmak istemiyorum.”

Konuyu buraya getireceğini biliyordum, öpüştüğümüz günden beri bu işin peşini bırakmayacağından adım gibi emindim. Yine de iki ay vaktim vardı. En nihayetinde konuşacaktık. Ona her şeyi söyleyecektim. Öyle ya da böyle, onun bana karşı hisleri olup olmadığını öğrenmem lazımdı.

Gökyüzüne pembe rengine çalan bulutlar gönderen güneş doğu tarafında gözükmeye başlamıştı. Harry'ye, "Pekâlâ," dedim.

O da bana daha sıkı sarılıp dağları izlemeye koyuldu ve "Sevindim," dedi.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

40. Gün: Alevlerle Yapılan Evlilik Teklifi

Yer: Prince Rupert, British Columbia

Normalde bugün Vancouver'dan Japonya'ya uçacaktık ama uçağı yarına ertelettim. Suzie'ye Kanada'da istediğı her şeyi görüp göremediğini sorduğumda bana ayıları göremediğı için hüsrana uğradığını söyledi. Prince Rupert'in kuzeyinde, botlarla ayıları izlemeye gidebildiğiniz Khut-zeymateen adlı bir ayı barınağı vardı. Bu yüzden ben de dayanamayıp planlarımızı değiştirdim ve sahil şeridine doğru kısa bir gezi planladım. Ayrıca Prince Rupert'in civardaki en iyi deniz ürünleri yapan yer olduğunu da duymuştuk. Günümüzün geri kalanını orada geçirmek için deniz uçağına binip oraya gittik.

Açıkçası Suzie'nin Kanada'dan sıkılacağını düşünmüştüm çünkü neredeyse üç haftamızı dağlara, nehirlerle ve ormanlara bakarak geçirmiştik, bu yüzden ben de özellikle Tokyo'daki parlak ışıklarıyla çok daha farklı bir yer olan Japonya'yı ona göstermek için sabırsızlanıyordum. Ama burada şehir gürültüsünden uzakta olmak insana

farklı bir huzur katıyordu. Suzie de buna bayılıyor, sanırım buradan gitmek için acele etmeye hiç niyeti yok. Son dakika değişen planlar ve yapmam gereken evlilik teklifini düşünce biraz gerildim ve farklı bir teklif yapamayacağımı düşündüm.

Ama siz sevgili evlilik teklifi yapacak olan adaylar ve değerli takipçilerim, siz kesinlikle harikasınız. Bu sabah daha erken saatlerde buraya yardım istediğime dair bir şeyler yazdım ve dakikalar içinde bize yardım etmekten mutluluk duyacağını söyleyen David Whittaker adlı lokal balıkçının telefon numarasını buldum ve son dakikada beraber bir şeyler ayarlayabildik. Deniz uçağı koya inmeye hazırlanırken bir sürü küçük adanın ve nehrin üstünden geçti. Bana kalırsa Suzie, yere değil de denize iniş yapacağımız için biraz gergindi o yüzden ben de ona donmuş nehirleri ve karlarla kaplı tepeleri gösterip dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Tam da o zaman evlilik teklifimi gördü. Smith Adası'nın karlarla kaplı kıyısının üzerinden geçerken Suzie, alevlerin "Evlen Benimle" cümlesini oluşturduğunu fark edince küçük bir çığlık attı ve itiraf etmem gerekir ki kesinlikle çok etkileyici olmuştu.

David bu kadar kısa sürede bunu nasıl yapabildi bilmiyorum ama çok iyi iş çıkarmıştı. Suzie sessiz bir şekilde başını cama yaslayıp aşağıyı izliyordu ve suratından bunu nasıl yaptığını merak ettiğini anlayabiliyordum. Bununla birlikte uçak denize iniş yapıp dalgaların ara-

sında sallanmaya başlayınca bütün merakının yerini korku aldı ve bu sefer farklı bir nedenden dolayı çılgılık atmaya başladı. Teşekkürler David.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

46. Gün: *A Symphony of Lights* ile Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Hong Kong

Hong Kong, yüksek katlı gökdelenleri, şehrin biraz ilerisindeki tepelerde bulunan ormanları, limanlarındaki sisleri, pagodaları, köprüleri, şehrin yukarıdan gözüken çılgın manzarası, insanları, ejderha şeklindeki botları ve muhteşem Çin yelkenlileri ile inanılmaz bir yerdi. İnsanı heyecanlandıran ve yaşayan bir şehirdi. Ve bana kalırsa Hong Kong'un ve şehrin mükemmelliğinin en güzel somut örneği Victoria Limanı'ndaki *A Symphony of Lights* adlı ı ışık gösterisini izlemektir. Limanın iki yakasından da neredeyse kırk bina bu şova ortak oluyordu ve bu olay en iyi şekilde botlardan izleniyordu. Gökdelenler çiçek dürbünündeki renklerle ve lazerlerle ışıldadığı zaman limanın her yerinden müzik sesleri duyulmaya başladı. Müzikle senkronize bir şekilde gökyüzü kırmızı, altın rengi, yeşil ve mavi renklerine büründü. Muhteşem bir manzaraydı.

Fakat söylemeden geçemeyeceğim, seyahate çıktığımızdan beri ayarlarken en çok zorlandığım evlilik teklifi bu oldu. Teklifi organize edebilmek için saatlerce telefonda ko-

nuşmak ve her yere e-posta atmak zorunda kaldım fakat takipçilerimiz arttıkça çok daha fazla insan yardım edeceğini dile getirdi. Suzie'ye sarılmış bir halde botta beklerken bile bu işin sorunsuz gidip gitmeyeceğinden hatta gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bile emin değildim. Ya sadece bir taraftaki binadaki ışıklar yanarsa ve Suize, UZ EVL LE harflerine bakacaklarsa ne olacaktı? Tabii ki yedekte bir planım daha vardı, ona Hong Kong'lu ve sallanınca şehir ışıklarıyla "Evlene Benimle" yazan bir kar küresi almıştım. Eğer hazırlaması neredeyse bir ayımı alan ve heyecanla göstermek istediğim bu teklif gerçekleşmezse gösterinin sonunda bunu ona verecektim.

Gösterinin sonunda doğru gelmiştik, binalar bir süreliğine karanlığa gömüldü ve sonrasında ışıklar sadece üç saniyelikliğine yandı ve "Evlene Benimle Suzie" yazısı gözüktü. Etrafımızdaki insanlar heyecanla çığlık attı ama çok kısa bir süre içinde her şey bitti ve şehir tekrar karanlığa gömüldü. Gözlerimi kapattığımda bile gözümün önünde hâlâ ışıklar uçuşuyordu ve Suzie'nin yazıları görebilmiş olduğumu düşünüyordum. Yavaş yavaş şehir ışıkları tekrar canlandı ve insanlar hiçbir şey olmamışçasına sevinçle bağırırken gösteri büyük kapanışıyla sonlandı.

Suzie kollarımın arasında titriyordu ve limana gidene dek tek kelime bile etmedi. Hatta o zamandan beri hiç konuşmadı. Otele dönüp birbirimize iyi geceler dileyecğimiz zaman da benimle konuşmadı. Etkilendiği için mi böyle yaptı yoksa hiçbir şey görmedi mi emin değilim.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

58. Gün: Hava Ambulansında Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Nepal

Merhaba, ben Suzie. Bu arada Harry şu an daha iyi. Birkaç saat öncesine kadar pek iyi gözüküyordu. Bildiğiniz gibi son birkaç gündür Himalayalar'da tırmanış yapıyoruz. Harry bu tırmanışı dört gözle bekliyordu. Everest Kampı'na kadar gelebileceğimizi düşünmemişti, sadece bu heybetli dağın eteklerinde olmak istiyordu ve günlerdir sadece bundan bahsediyordu.

Dün geceyi Monju'da geçirdik ve bu sabah erken saatlerde de Namche'ye doğru yola çıktık. Harry oraya da gitmek istiyordu ama bir yandan da basınçtan dolayı hasta olmamdan korkuyordu. Ne kadar da yanılmıştı. Monju'dan ayrılır ayrılmaz Harry kendini kötü hissetmeye başladı. Başının çok ağrıdığını, döndüğünü ve nefesinin kesildiğini söyledi. Ona geri dönelim diye dırdırdım ama belli ki evlilik teklifi daha yukarıda bir yerde gerçekleşecekti, bu yüzden de gitmeye devam etmek istiyordu. Nanche'ye giden dik bir tepeye tırmanmaya başladığımız sırada Harry'nin burnu çok fazla kanamaya başladı ve ardından bayıldı. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Şansımıza, yanımdan diğer kamplara malzeme taşıyan ve İngilizcesi akıcı olan biri geçti. Bana bunun çok yaygın olduğunu,

en formda insanların bile basınçtan dolayı hastalandığını ama bana yardım getireceğini söyledi. O böyle deyince koşarak en yakın köye gideceğini, oradaki bir doktoru getireceğini ve o doktorun da Harry'nin burnuna bitkisel şeyler sokacağını sandım. Adam onun yerine cep telefonunu çıkartıp ambulans çağırdı. Harry'le ben hava ambulansına bindirilip Lukla Havaalanı'nın yakınlarına, oradan da en yakın hastaneye götürüldük. Harry bu süre içerisinde kendine gelmişti ama yine de sersem gibiydi.

Geri dönerken, Harry'nin durumu kötüleşmesin diye helikopter alçaktan uçtu. Tam da o sırada, bilinci yarı açık yarı kapalıyken Harry elimi tutup mırıldanarak bana evlilik teklifi etti. Ona, eğer hastalığı geçerse hemen ertesi gün onunla evleneceğimi söyledim. Hastaneye vardığımızda Harry çoktan kendine gelmişti, oturabiliyor ve konuşabiliyordu, hatta doktorlarla bile güлüştü. Doktorlar normalde daha alçak basınçlı bir yere geçildiği zaman hastalığın geçeceğini söylediler. Bu akşam her ihtimale karşı Harry'yi hastanede tutacaklar ama durumundan pek endişe etmiyorlar. Bence Harry hâlâ kendinde değil. Sürekli yapacağımız evliliğin nasıl olacağından bahsedip duruyor. Blogdaki takipçilerimiz, ben yine de hemen sonuca varmayalım derim, eminim birkaç gün içinde kendine gelecektir.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

64. Gün: Dövmeyle Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Dubai

Akşam yemeğimizi, etrafımızda gökyüzü ve kumdan başka bir şey olmayan, gözden uzak bir kıyı otelinin kum tepelerinde yedik. Suzie pazardan aldığı uzun gümüş rengindeki elbisesiyle ve saçını arkaya doğru tutturduğu parıltılı tokalarıyla muhteşem gözüküyordu. Gözlerimi bir saniye bile ondan alamadım. Bulunduğumuz yerde bir sürü dansöz ve bir sürü egzotik güzel kadın vardı ama Suzie içlerinde en güzelleriydi. Kendisi hariç herkes bunun farkındaydı. Gece boyunca ona bunu birçok kez söyledim ama bana inanmadı. Onun bu özelliğine bayılıyorum, ne kadar muazzam bir güzelliği olduğunu anlamıyor.

Yıldızlar, havanın sıcaklığı, harika yemekler, tütsü kokuları, hepsi çok çarpıcı bir karışım oluşturuyordu. Bu gece onu öpmek istedim, onu o kadar çok istiyordum ki artık acı çekiyordum. Kılıç savaşı ve binicilikle alakalı gösteriler izledik, her ne kadar bütün gece sapık gibi ona bakmış olsam da Suzie halinden çok memnun gözüküyordu.

Yanımıza kınayla dövme yapan kadınlar geldi, Suzie ellerine bir sürü sarmallar, geometrik desenler ve çiçekler yaptırdığı sırada ben de kendime dövme yaptırdım. Sonrasında ona ellerimin üstünü gösterdim ve Suzie, yaptırdığım şirin çiçek dövmelerini görünce bir hayli güldü.

Elini alıp parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve o sırada evlilik teklifimi gördü. Onun ellerindeki çizgiler bir anlam ifade etmiyordu ama parmaklarımız birbirine kenetlendiğinde “Evlen Benimle” yazısı ortaya çıkıyordu. Etrafımızdaki ateşin ışığında gözleri birdenbire parılda-yıverdi. Çok uzun bir süre parmaklarımız birbirine do-lanmış halde oturduk. Şimdiye kadar en sevdiğim teklif bu oldu.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

83. Gün: Örümceklerle Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Kenya

Kenya'daki safaride harika günler geçirdik. Şimdiye dek bir sürü fil, aslan, hipopotam ve seyahatimizin en dik-kat çekici olayı olan arazide dörtlüye koşan zürafaları gördük. Suzie onları gördükten beri gülümsemeye devam ediyor. Gün içinde yürünebilen ve herkesin minik sobası-nın olduğu büyük bir çadırda kaldık.

Biraz gülelim istedim ve Suzie'ye şaka yapmaya karar ver-dim, şakamı hemen anlayacağından emindim. Suzie sü-rüngenlerden ve böceklerden nefret ediyor. Tabii ben on-lardan bu kadar korktuğunu hiç bilmiyordum. Yatağına oyuncak bir örümcek koydum. Örümcek neredeyse kafası kadardı bu yüzden görünce onun gerçek olmadığını diye anlar ve anında gülmeye başlar diye düşündüm.

Ama görmedi. Yatağına girdi ve tam gevşediği sırada örümceğe değdi. Çarşafı kaldırdıktan sonra gölgelerin arasında duran örümceği gördü ve ağlayıp çığlık atarak yataktan fırladı. Daha önceden çadırı germek için kullandığımız balyozlardan birini kaptığı gibi örümceği öldürmeye çalıştı. O kadar gaza gelmişti ki yatağını tamamen mahvetti ve kendine de zarar vermesin diye balyozu elinden almak zorunda kaldım. O zaman hıçkırarak ağladığını fark ettim.

Yaptığım en kötü evlilik teklifiydi. Onu sakinleştirmeyi başardıktan sonra oyuncak örümceği yataktan alıp altındaki evlilik teklifini gösterdim. Gecenin geri kalanında benimle hiç konuşmadı hatta hâlâ da konuşmuyor.

Evlilik Teklifçisi'nin Blogu

97. Gün: Ateşböcekleriyle Edilen Evlilik Teklifi

Yer: Springbrook Milli Parkı, Avustralya

Diğerlerine kıyasla bu evlilik teklifi için daha çok endişelendim. Zaten çoğu evlilik teklifi için dışarıdan aldığım yardımlara güvenmiştim ama hayvanların yardımına güvenmek tamamen farklı bir şeydi. Şelalenin altındaki bir mağaraya girmiştik.

Şelale aktığı yerdeki toprağı eritmiş ve tepesindeki delikten su fışkıran bir mağara oluşturmuştu. Ateşböcekleri de tam olarak burada yaşıyordu. Bana, ateşböceklerinin özel

bir tür meyve suyu sevdikleri söylenmişti ama ya aç değillerse ne olacaktı, ya da çok yorgunlarsa, ya ay, gökyüzünde doğru pozisyonda olmazsa ne yapacaktım? Hiçbir zaman çocuklarla ve hayvanlarla işbirliği yapılmaz derler. Demek ki bu iş ya olacaktı ya da olmayacaktı.

Meyve suyunu “Suzie, Evlen Benimle” yazacak şekilde duvarlara sürdüm ve Suzie’den gözlerini açmasını istedim. Hiçbir şey olmadı. Saniyeler gitgide uzuyordu. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Sonradan birkaçı tadına bakmış olacak ki meyve suyunun olduğu yerlere uçmaya başladılar ve sayıları gitgide çoğaldı. Yavaş yavaş hepsi bir araya gelmeye başladı ve nihayet “Suzie, Evlen Benimle” yazısı mağaranın duvarında net bir biçimde okunur hale geldi. Suzie tek kelime edemedi ve etkilendiği her halinden belliydi. Sıradışı evlilik teklifleri edip onu şaşırtmayı seviyorum. Bana yine de bir şeyin eksik olduğunu söyledi. Artık zamanım daralıyor ve onun evet demesi için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Üç tane daha evlilik teklifinden sonra her şey bitiyor.

Yazıyı okuyup gülümsedim. Takipçilerimiz Harry’nin benim hakkımda yaptığı yorumlara bayılıyorlar ve her yazılanı bir çırpıda okuyorlardı. Haftalar geçtikçe Harry’nin blog yazıları daha da çok sevilmeye başlamıştı. Seyahatimizin sonunda evlenip futbol takımı oluşturacak kadar bebek yapmamızı isteyen bir sürü romantik takipçimiz oldu. Seyahat bitince takipçilerimize ne diyeceğimizi bilmiyordum ama bizden tatmin edici

bir açıklama isteyecekleri kesindi ve işler onların umduğu gibi olmayacaktı.

Teknenin harekete geçmesini beklerken eski blog yazılarını gözden geçirdim. Son üç aydır bir sürü şey olmuştu. Başlangıçta kalbimi Harry'den koruyacağıma söz vermiştim. Beni sevmeyen bir adamın yüz gün boyunca bana evlilik teklifi edecek olması çok acımasızca ve istemediğim bir ceza türüydü ama artık bu beni rahatsız bile etmiyordu. Aksine, çoğu evlilik teklifi gayet eğlenceli geçmişti. En mükemmel teklifi bulmak için Harry beni en güzel yerlere götürmüştü ve inanılmaz derecede güzel deneyimler edinmiştik. Dünyanın en yüksek binalarından birinin en tepesine çıktık, en güzel plajları ve ormanları gördük, en mavi okyanuslarda yüzdük ve en garip yemekleri yedik. Artık geriye sadece üç evlilik teklifi kalmıştı ve sonrasında işkencem sona erecekti.

Harry yanıma gelip oturdu ve kolunu omzuma attı. Çocuk gibi omzumla oynayarak, "O kadar acıktım ki şu an bir sığınabile yiyebilirim," dedi.

"O halde tekrar Kanada'ya gitmemiz gerekebilir, burada pek sığincık olduğunu sanmıyorum."

Bilerek yanlış kelime söyleyip sığincık demiştim çünkü dikkatini vücuduma değil söylediklerime versin istedim. O kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ dokunuşları ürpermeme neden oluyor ve beni heyecanlandırıyordu. Harry güldü ve "Sığincık mı?" diye sordu. Ben de ona, "Sıgnık?" dedim. Bana bakıp burnunu kııştırdı, onunla dalga geçtiğimi biliyordu. "Sığınaklar?

Sığınlar? Sığınıcılar?” diye devam ettim. O sırada dudaklarıma baktı ve anında gözlerini başka yöne çevirdi.

Bu da neyin nesiydi? Neredeyse son bir aydır bana daha garip bakıyordu ve daha fazla dokunur olmuştı. Ben de, neredeyse her gün, kendimi Harry’nin bana karşı bir şeyler hissetmediğine ikna etmeye çalışırken buluyordum. Yaptığımız bu seyahat, ona karşı olan hislerimi söylememi engelliyordu. Yapacağı evlilik teklifinden sonra evet deyip kendimi onun kollarına atsam ve o da beni reddetse ne kadar da garip olurdu. Sonra da her gün aramızdaki o garip ve korkunç soğuklukla geçerdi. Ayrıca bunu ondan duymayı bekliyordum. Bana açılıp geçmişinden bahsetmesi ilişkimiz için küçük ama önemli bir dönüm noktasıydı. Harry bana her şeyi anlatmıştı, demek ki bana tamamen güveniyordu ve risk alıp her şeyi bana anlattığı için onu daha da çok seviyordum. Artık bana güvenebildiğine göre kalbindekileri söylerken de güvenebilirdi. Tabii eğer öyle hissediyorsa. Ama şimdiye dek beni cesaretlendirecek tek bir kelime bile etmemişti. Bir yanım seyahat bitince Harry’ye söz verdiğim gibi yapacağımız konuşmayı iple çekiyordu. Nihayet beni reddedip reddetmediğini ve hakkımdaki gerçek hislerini öğrenecektim ama öbür yanım da korkudan ölüyordu.

Harry ayağa kalkıp, “Tekne hareket ediyor, hadi güverteye gidelim,” dedi ve beni de ayağa kaldırdı. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama attım ve onu takip etmeye başladım. Moreton Adası’ndaki Tangalooma’da bir tatil merkezinde birkaç gün geçirmek için yola çıkmıştık. Biraz karışık bir geziydi, doğrudan

oraya gitmek yerine biraz dolanacaktık bu da balina ve yunuslara rastlayacağız demekti.

Harry, “Son üç teklif,” dedi.

Herhangi bir çeşit balina görmeyi umarak dalgalara baktım ve “Evet,” dedim.

“Sonuncusu için büyük bir şeyler yapmamız lazım, görkemli bir final olmalı. Blog’daki takipçilerimiz böyle bir şey yapmamızı bekleyecektir.”

“Ben küçük jestleri de büyükler kadar çok seviyorum, biliyorsun. Sen ne önerirsin?”

“Sonunda bir evlilik olursa güzel olur, takipçilerimiz bunu görmek ister eminim.”

Gözlerinden, şaka yaptığını anlayabiliyordum. “Takipçilerimizi memnun etmek için seninle evlenmeliyim yani?”

Harry heyecanlı bir şekilde, “Düşünsene. Mumlarla donatılmış geçidin sonunda papaz yardımcısı seni bekliyor, sen oraya kadar yürüyorsun ve ben sana son kez, ‘Benimle evlenir misin?’ diye soruyorum ve sen de, ‘Evet,’ diyorsun. Bu şahane olur, bütün takipçiler buna bayılır,” dedi.

“Sonra ne olacak?” dedim, belli ki benimle dalga geçiyordu.

“Evleneceğiz sonra da harika bir balayı yapıp birlikte olacağız,” deyip kaşlarını sırnaşık bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirdi ve “Yasa böyle,” dedi.

“Onu da bloga koyarız, bütün detaylarını anlatırız.”

“E tabi, takipçilerimize olanı anlatmamız gerekir.”

Ona vurdum ve “İğrenç, bu dediğin çok... Takipçilerimizin istediğinden çok daha ilerisi,” dedim.

O da güldü ve “Yine de onlara bir şeyler sunmamız lazım, daha önceleri dediğin gibi hayır cevabı verdiğini söyleyemeyiz,” dedi.

“Ben hiçbir zaman hayır demedim.”

Dikkatlice bana baktı ve “Hiçbir zaman evet de demedin,” dedi.

“Belki de doğru soruyu sormuyorsundur.”

“Soru basit Suzie, Benimle evlenir misin? Ya siyah ya beyaz; ya evet ya hayır diyeceksin.”

“Önemli olan nasıl söylediğin değil, önemli olan ne söylediğin.”

“Sonuncu evlilik teklifi için uzun bir ilan-ı aşk istiyorsun o halde? Eğer yaparsam evet cevabını alacak mıyım? Takipçilerimiz sevinçten çıldıracak,” deyip sırtıttı. Söylediklerimin hiçbirini ciddiye almıyordu. “Sonuncuyu izlemeleri için bütün takipçilerimizi davet edebiliriz. Sonra o büyük öpüşme gerçekleşir ve sen de filmlerdeki gibi öpüşürken tek ayağının üstünde olursun.”

Bir anda yüzümüzde bir flaş patladı ve ikimiz de arkamızı dönüp biraz önce tekneye bindiğimiz sırada kısa süreliğine konuştuğumuz Japon adama baktık. Bize doğru fotoğraf makinesini sallıyordu. Harry’ye anlamsız bir şekilde bakıp, “Bu adam biraz önce bizim fotoğrafımızı mı çekti?” dedim. O da, “Sanmıyorum, muhtemelen manzaranın fotoğrafını çekiyordu,” deyip beni adamı göremeyeceğim bir yere doğru yönlendirdi

ama garip bir şekilde adam başka bir fotoğrafımızı daha çekip kalabalığın içinde kayboldu.

Birileri botun diğer kısmında bağırdı ve bir anda herkes sesin geldiği tarafa doğru koştu. Teknenin ağırlığın değişmesinden dolayı yana doğru yattığını hissedebiliyordum. Harry elimi tuttu ve biz de o tarafa doğru koştuk. Dalgaları izlemeye koyulduk, bazı turistler suyun fotoğrafını çekiyordu, şayet oralarda balina varsa kendini gayet iyi saklıyordu çünkü bir şey göremedik. Bu sefer diğer taraftan biri bağırdı ve teknedekilerin hepsi tekrar öteki tarafa doğru koştu. İnsanların bir oraya bir buraya koşturmasından dolayı tekne her an bizi denize dökecekmişçesine sallanmaya başladı. Suda siyah bir şey gördüm ama bu pekâlâ bir yosun parçası da olabilirdi. Deniz muhteşem güzüküyordu, güneş ışıltılarını turkuvaz suların üzerine aktarıyordu, hatta bazı yerlerden aşağısını net bir şekilde görebiliyordunuz. O sırada hoparlörlerden yüksek sesle bir anons yapıldı.

“Görünüşe göre teknenizin yan tarafındaki bir kambur balina tarafından takip ediliyoruz.”

İnsanlar teknenin kenarına doğru üşüştüğü sırada tekne tekrar sallandı. Harry önüne geçmemi sağladı ve arkadan elimi tutarak kalabalığın arasından geçmemize yardım etti. İnsanlar gülüp el çırpıyordu, ben de kambur balınayı görebilmek için daha hızlı ilerlemeye başladım. Kalabalığı yarmaya çalışırken nihayet herkesin güldüğü şeyi görebildim. Kambur balina dedikleri şey aslında botta taşman şişme oyuncak bir balınaydı ve kafasından su çıkıyormuş gibi göstermek için üzerine mavi kurdeleler konmuştu, balinanın üzerinde “Benimle evlenir misin

Suzie?” yazıyordu. Sevinçle gülümsedim. Balina çok şapşal ve şirin gözüküyordu, dalgalardan geçtikçe zıplayan gözleri vardı. Hemen fotoğraf makinemin çıkartıp birkaç fotoğraf çektim.

Tam teknedeki insanlar yerlerine geri dönerken gerçek bir kambur balina zıplayıp havada takla attı ve tekneye su sıçratıp denize geri atladı. İnsanlar heyecanla bağrışıp fotoğraf çekmek için tekrar kenarlara üşüştiler. Balina, turistlerin birkaç fotoğraf çekmesine yetecek kadar bir süre bizi takip etti ve ardından kayboldu. Çektiğim fotoğraflara bakınca üzerinde evlilik teklifimin yazdığı oyuncak balinanın yanında gerçek balina da kadraya girmişti. Harry’ye bakıp, “Elinden geleni ardına koymuyorsun değil mi?” diye sordum.

“Sonuncusu muhteşem olacak, çok büyük planlar yaptım.”

Tangalooma, Bounty reklamındaki gibi bir yerdi. Uzun altın rengi kumlarının üzerine öbeklenmiş zümrüt rengi palmiyeleriyle tropikal bir cennet gibiydi. Eksik olan tek şey, gemi kazasından kurtulan güzel kız ve elindeki erimeyen hindistan-cevizli çikolatasıydı. Onun yerinde ben olsaydım, ben daha çikolatadan bir ısırık alamadan eridiği için her yerime dökülmüş olurdu.

Otel odamız doğrudan kumsala bakıyordu. Güneş batarken, açık pencereden tombul pelikanların kıyı boyunca büyük kanatlarını çırparak badi badi yürümelerini izledim. Geçen gün otele vardığımızda hava karardığı için buranın güzelliğini görememiştik ve bugün de kumda kızakla kayacağımız için otelden

sabah çok erken saatlerde çıktık. Kumda kaymak şimdiye kadar yaptığım en keyif verici şeylerden biriydi. Gerçi kıyafetime, saçıma ve ayakkabılarıma bir sürü kum bulaşmıştı ama duşa girince çoğunu temizleyebildim.

Duştan çıktıktan sonra ağzıma bir parça ananas attım ve Harry ıpsıslak bir halde, sadece kalçasına doladığı havluyla duştan çıkıp yanıma geldi. Onu görünce ananas boğazımda kaldı. Harry çıplak olmak ya da benim onu çıplak haldeyken görme konusunda oldukça rahattı. Aslına bakarsanız onu böyle görmek benim için günlük ödül gibi bir şey haline gelmişti. Yine de en yakın arkadaşıma sapık gibi bakmak doğru değildi ve aramızda hiçbir zaman hiçbir şey olmayacaktı ama yine de arada bir kaçamak bakışlar atmaktan kimseye zarar gelmezdi. Harry üstünü giyinirken ben de dikkatimi şahane deniz manzarasına vermeye çalıştım ama camın yansımasında da Harry vardı. Odada dolanan Harry'ye odaklanmak yerine **dışarıdaki** denize ve gökyüzüne odaklanmaya çalışıyordum.

Bugün bana hâlâ evlilik teklif edilmemişti bu yüzden Harry'nin akşam yemeği için dışarı çıktığımız zaman bir şeyler yapacağını düşünüyordum. Bu akşam çok lüks bir yere gitmeyecektik, mangalda et ve hamburger yapan ve civardaki en iyi kokteyllere sahip olan plaj kenarındaki bir bara gidecektik. Harry'nin favorisi olan su yeşili renkteki dökümlü elbisemi giymiştim. Onu giydiğimde bana çok daha farklı bakıyordu.

Harry'nin giyindiğini görünce arkamı döndüm ve onun da bana baktığını fark ettim. O sırada elbisemi düzeltiyordum ve kafamı kaldırıncı onunla göz göze geldim. Harry beğendiğini

belli etmek için bir kaşını kaldırdı, resmen bana hayran hayran bakıyordu. Gülümseyip, “Bu elbiseyi gerçekten seviyorum,” dedi. Ben de ona, “Senin bedeninde yapmamaları ne kötü,” dedim. Bir kahkaha attı ve şalımı eline alıp yanıma geldi ve omuzlarıma doladı. “Bu konuyu açıklığa kavuşturalım. Bu elbiseyi giyen seni seviyorum,” dedi.

O hâlâ şalımı düzeltirken ona bakakaldım ve ne diyeceğimi bilemedim. Bana kolunu uzattı ben de hemen koluna girdim.

“Hadi bakalım Suzie, gidip şu kokteyllerin nesi meşhurmuş görelim.”

“Ben Sex on the Beach* istiyorum,” dedim. Harry önce bir boğazını temizledi ve “Bunu ayarlayabiliriz,” dedi. İster istemez içimi bir arzu dalgası kapladı. Bana yaptığı bu bel altı şakaya bu kadar heyecanlanmam saçmaydı ama birkaç saniyeliğine de olsa kendimi bu hayale kaptırdım. O sırada Harry’nin hâlâ konuşuyor olduğunu fark ettim. Ona dönüp, “Affedersin ne demiştin?” dedim. O da “Dedim ki ben de Sana Kötü Şeyler Yapacağım adlı kokteyli seviyorum.”

Bir kahkaha attım ve “Demek planın bu, önce beni sarhoş edeceksin sonra da benden faydalanacaksın öyle mi?” diye sordum.

Harry bana masum bir şekilde bakıp, “Ben kokteyllerden bahsediyordum sen başka bir şeyden mi bahsediyordun?” dedi ve yine beni güldürdü.

* “Kumsalda Seks” olarak çevrilebilecek bir kokteyl.

Harry koluma girmiş bir şekilde ikimizi de otelin arkasındaki plaja doğru götürürken ona doğru elimi salladım ve “Sen çok fenasın ve bunu biliyorsun değil mi?” dedim. Çok sarhoştum ve bunun farkındaydım, ayrıca yine ağzımla beynim ayrı çalışıyordu ve düşünmeden konuşuyordum. “Ne kadar harika biri olduğunun farkında değilsin. Ne kadar iyi kalpli, kibar, tatlı ve mükemmel biri olduğunun da. Bunu bir türlü anlayamıyorsun. Sen muhteşemsin ve bu sadece yüzeysel anlamda değil kalbin de muhteşem. Yani tabii ki vücudun da muhteşem, saçma sapan derecede çekici ve formda. Ama seni güzel yapan bu değil Harry, seni güzel yapan için, sen hem içinle hem dışınla çok güzelsin. Bir dakika nereye gidiyoruz?”

“Biraz plajda otururuz diye düşünmüştüm.”

Her ne kadar aynı miktarlarda içmiş olsak da Harry’nin ben-den biraz daha ayık olduğunu düşünüyordum, gerçi o da benim gibi düz yürüyemiyordu. Kolunu omzuma atıp beni plajın en uç ve karanlık kısmına doğru yönlendirdi. Ay ışığı haricinde her yer kapkaranlıktı. Gecenin ayazı titrememe sebep oldu. Harry hemen, “Sen buraya otur, ben de ateş yakayım,” dedi.

“Oo, adam gibi adam.”

Bana gülümsedi. Ben de onun çalı çırpı toplamasını izledim. Sonra kafamı kaldırıp yıldızlara baktım ve onları daha iyi görebilmek için ellerimi başımın altına alıp uzandım. Gökyüzünün dolduran binlerce, milyonlarca yıldız vardı ve hepsi de o kadar çok parlıyordu ki gökyüzünün rengi yıldızlar sayesinde siyahtan kömür grisine dönüştü. O sırada gözüm turuncu alevlere takıl-

dı ve yerimde doğrulunca ateşim yanmış olduğunu gördüm. Harry bir hayli etkileyiciydi.

“Bu çok çabuk oldu, iki dalı birbirine mi sürttün yoksa çakmaktaşı mı kullandın?”

Harry elindeki çakmağı gösterdi ve o an kendimi tutamayıp güldüm. Ateş, çalı çırpının üstündeki kurumuş tuzları yakarken alevler de yeşil ve mavi rengine dönüyordu. Harry yukarıdaki ağaçlara baktı ve hafifçe havaya zıplayıp, “Hindistancevizisi ister misin?” diye sordu. Ağaçtan sarkan ve adeta koca bir çift yeşil testise benzeyen hindistancevizilerine baktım ve Harry’ye, “Çok yüksekte onları alman imkânsız,” dedim. Ama o sırada Harry çoktan ağaca çıkmıştı bile.

Birkaç dakika boyunca ayağını sertçe bir yerlere vurmasını dinledim ve sonrasında bir elinin altında kabuğundan ayrılmış küçük tüylü hindistancevizini, diğer elinin altında da kabuklu büyük hindistancevizini zafer kazanmış bir edayla yanıma getirdi. Küçük olanı bana uzatıp, “Al bakalım, açmak için kayanın üstünde ikiye ayırman gerek,” dedi. Heyecanla bir kayalığın yanına gidip son derece sert bir şekilde hindistanceviziyle kayalığa vurdum. Şansıma muntazam bir şekilde ikiye ayrıldı ama içinde süt yoktu. Onun yerine içine yazı yazılmıştı. Hindistancevizini alıp ateşin yanma getirdim ve ışığa tutunca içine yakılarak “Evlen Benimle” yazısının yazıldığını gördüm. Harry beni izlediği sırada sevinçle cıyaklayıp ona baktım. Son birkaç aydır defalarca sorduğum soruyu tekrarlayıp, “Bunu nasıl yaptın?” dedim. Hindistancevizine daha dikkatlice bakınca kenarlarından yapıştırılmış olduğunu gördüm. Belli ki önce açıp

içine yazıyı yazmışlardı ve sonra geri yapıştırmışlardı. Çok tatlı bir teklifti, aynı zamanda doksan dokuzuncu teklifimdi. Geriye bir tane kalmıştı.

“Teşekkür ederim.”

Harry de elindeki hindistancevizini kayalığa doğru attı ama hindistancevizi yarılmadı. Harry aynı şeyi üç kere daha denedi ve üçüncüde hindistancevizi ikiye yarıldı ve kırılan yerden sütü akmaya başladı, o da sütü içmem için hemen yanıma getirdi. Sütü, normal süte göre daha sıcak ve suluydu. Kesinlikle hindistancevizi tadı vardı ama pek de güzel olduğu söylenemezdi. Meyveyi Harry’ye uzattım, o da benim gibi hindistancevizinin tadına baktı.

Biraz önce benim dudağımın olduğu yerde şu an onun dudağının olması beni heyecanlandırmıştı. Öpüşmek gibi bir şeydi bu.

“Biraz daha alabilir miyim?” diye fısıldadım. İçmeyi bırakıp meyveyi bana verdi ve ben içerken de tuttu. Ellerimi onun ellerinin üstüne koydum ve arzu dolu gözlerine baktım. Kabuğun içi boşalınca onu yere koydum ve dudaklarımda kalan son tadı da alabilmek için parmaklarımı ağızıma götürdüm. Harry’nin gözleri hâlâ bendeydi, ona bakıp, “Tadı çok güzel,” dedim.

Konuşmaya başladığı sırada sesi çatallaştı ve “Neye benziyordu?” diye sordu.

“Sana.”

Harry’nin nefesinin kesildiğini net bir şekilde duydum ve aniden üzerime atıldı. Ya da ben onun üzerine atıldım. Tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladık ve eliyle yüzümü kavradığı sırada canımı acıtmamak için kendini tuttuğunu biliyordum.

On Yedinci Bölüm

Ona olan ihtiyacım ve hissettiğim sıcaklık kalbimden çıkıp tüm vücuduma yayılıyordu. Öpüşmemiz devam ettiği sırada kollarıyla bana sarıldı ve durdu. Öpüşü, tadı, kokusu, vücudunu vücudumda hissetmem her şey tamamen duygularımı altüst etmişti. Ellerimiz de dudaklarımız da çılgınlar gibi durmak bilmiyordu. Bir anda ateşten bir çatırtı geldi ve Harry şoka girmiş bir halde benden uzaklaştı.

“Tanrım, çok özür dilerim, Suzie. Sen sarhoşsun be ben de senden böyle faydalandığım için eşek herifin önde gideniyim.”

“Sen de sarhoşsun, ben de senden faydalaniyor olabilirim.”

Hafifçe gülümsedi ve bana baktı. Ahlaki değerleri, arzu ve istekle çakışıp duruyordu. “Seni o kadar çok istiyorum ki...” dedi.

Uzanıp yüzünü tuttum, parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. Gözlerini kapatıp başparmağımı öptü sonra hafifçe elimin içini öptü, daha sonra bileğimin içini öptü ve o an kalp atışlarımın

hızlandığını hissetmeye başladım. Nazik bir şekilde elbisemin bir askısını aşağı indirdi ve boynuma öpücükler kondurmaya başladı.

Aniden yüzümüzde art arda iki kere faş patladı. Şok içinde kafamızı kaldırıp bakınca geçen gün fotoğrafımızı çeken Japon adamı gördük. Harry, “Lanet olsun!” diye tısladı ve elini üzerimden çekmeye çalıştı ama Japon adam bunun da fotoğrafını çekti.

“Hey sen! Ne yapıyorsun?”

Japon adam anlamsızca gülüp bir tane daha fotoğraf çektiği sırada, “Harry’yle Suzie, değil mi? Yüz Evlilik Teklifi? Suzie evet dedi mi?” dedi.

Harry hızlıca yerinden kalktı ve ben de şalımı üstüme aldım ama Japon adam bir hayli hızlıydı. Harry ona doğru yaklaşıncı adam hızla koştu ve plajda kayboldu. Adamın arkasından korkuyla bakakaldım çünkü elinde çok özel ve kişisel fotoğraflarımız vardı. Harry adamın peşinden gitmekle yanımda kalmak arasında kaldı ve sonunda beni seçti. Yanıma eğilip beni ayağa kaldırdı. Bana bakamıyordu bile öfke ve tiksintisi yüzünden dudakları incecik kalmıştı. O an titrediğimi fark ettim. Özel hayatımızı ihlal etmişlerdi ve istek ve arzuyla tutuşan benliğim gitmiş, yerini utanmaya bırakmıştı.

Kumsalda yürüdüğümüz süre boyunca Harry tek bir kelime bile etmedi ve en kötüsüye bana dokunmadı ve bakmadı bile. Yaşadığımız, alkolün getirdiği bir şeydi ve şu anda da bundan büyük pişmanlık duyuyordu. Kumsaldan çıkıp otele gittiğimiz sırada beni durdurup önümü kesti ve “Özür dilerim. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı,” dedi.

Ben de kollarımı kavuşturdum ve “Hangisinin olmaması gerekiyordu? Sapık bir herifin özel fotoğraflarımızı çekmesi mi yoksa kumsalda sarhoş bir halde ellerinle beni taciz etmen mi?” dedim.

Harry söylediklerimi duyduktan sonra dehşete kapıldı ve anında kendimi çok kötü hissettim. “Seni öyle öptüğüm için özür dilerim. Sen de en az benim kadar mutlu görünüyordun o yüzden seni zorlamışım gibi konuşma,” dedi.

“Sen, beni öpmek mideni bulandırıyormuş gibi bana bakana kadar mutluydum ama sonra biraz garipsedim.”

Bana baktı ve gülmeye başladı. Ellerini omzuma koyup alnını alnıma dayadı. Yaptığı hareket o kadar tatlıydı ki bütün sinirim neredeyse tamamen geçmişti. Bana, “Benim için ne kadar değerli olduğunu gerçekten bilmiyorsun. İkimiz de düşünemeyecek kadar sarhoşken seni öptüğüm için kendime kızdım,” dedi.

Söylediklerini düşünürken başım dönüyordu. Aslında haklıydı, gerçekten sarhoştum ve şu an bunu tartışmamız çok saçmaydı. Sarhoşken benden faydalanacak biri değildi, ben de zaten Harry’ye değil, öpüşmenin yarıda kesilmesine sinirlenmiştim. Öpüşmenin ne anlama geldiğini hâlâ anlayamamakla birlikte sarılmasına karşılık verdim. Ardından otele doğru yürümeye başladık, ikimiz de hâlâ sessizdik ama aramızdaki gerginlik geçmiş gibiydi, geriye kalan tek şey benim kafa karışıklığımdı.

Odaya girer girmez ikimiz de üstümüzü değiştirdik. Yatak örtüsünün altına girdim ve Harry de muhtemelen alışkanlıktan dolayı arkamdan sarılıp beni kendine çevirdi, başımı göğsüne koydu ve diğer eliyle de belime sarıldı. O an

kollarından çıkmayı düşündüm ama saniyeler içinde nefes alıp veriş i yavaşladı ve ben de onu rahatsız etmek istemedim.

Sabah uyandığımda yatakta yalnızdım ve hemen aklıma dün akşamki öpüşmemiz geldi. Oturur pozisyona geçip Harry oda da mı diye bakındım ama benden başka kimse yoktu. Yatağın yanındaki komodinde kavanoz ve kavanozun içinde de bir not vardı. Meraklı bir şekilde kavanozun kapağını açıp içindeki notu çıkardım. Çok uzun bir şey yazmıyordu ama böyle bir şey okumak beni gülümsetmişti.

“Sen benim en iyi arkadaşım s ın hiçbir zaman senin yanında olmaktan pişman olmadım. Bana bağırdığında, benimle güldüğünde, beraber uyuduğumuzda ya da öpüştüğümüzde bile seninle olmaktan mutluluk duydum ve hayatımdaki en güzel anlar seninleyken olanlardı.”

Küçük mektubu bağı rıma bastım ve kapının yanında içinde not olan başka bir kavanoz daha fark ettim. Yataktan çıkıp kavanozun ağzını açıp notu içinden çıkarttım.

“Kahvaltım havuzun en ucundaki ağaçların altındaki gölgelik yere getirilecek. Lütfen öğleden sonra çağrılana kadar havuzun orada kal. Görmemen gereken herhangi bir şeyi görmeni istemiyorum. Son evlilik teklifini ayarlamam gerek. Sonra görüşürüz. Sevgilerle, Harry.”

Tekrar kendi kendime gülümsedim. Hızlıca duş alıp giyindim ve ardından aşağı, havuzun olduğu yere gittim. Son evlilik teklifi için kendimi gergin hissediyordum. Acaba Harry son evlilik teklifi için ne hazırlamıştı? Ve her şey bitince acaba ken-

dimi nasıl hissedecektim? Tekrar iki arkadaş olmaya devam mı edecektik yoksa yaptığımız bu seyahat aramızdaki her şeyi geri alınamayacak bir biçimde değiştirecek miydi?

Gidip şezlonguma uzandım ve işle ilgili bir sürü e-postaya cevap yazdım, evlilik teklifinden önce kısa süreliğine de olsa Harry'yi görebilmeyi umdum ama gün boyu ondan haber alamadım. Sonrasındaysa güneşin havuzun üstündeki yansımaları izlerken uyuyakaldım.

Birinin sırtımı sıvazlamasına uyandım. Yüzüstü yatıyordum, güneş yön değiştirmişti ve kafamla omzuma doğru geliyordu. Kafamda şapka vardı ama omuzlarım yanıyordu. Beni okşayan el muhtemelen Harry'ye aitti, yani öyle olması gerekiyordu çünkü çok tanıdık gelmişti. Harry boynuma ve sırtıma biraz daha güneş kremi sürmeye devam edip kulağıma doğru eğildi ve fısıldayarak, “Önlemimi almazsan yanarsın,” dedi.

Usta dokunuşlarından biraz daha faydalanabilmek için sırtımı kabarttım ama elleri sırtımı sıvazlamayı bıraktı. “Yanık sonrası kremi de sürmen gerekecek,” dedim. Söylediklerime hiç cevap gelmedi ve birkaç saniye sonra kafamı kaldırıp bakınca Harry'nin yanımdaki şezlonga oturmuş olduğunu gördüm. Neden böyle garip davranıyordu? Öpüşmeden sonraki tavrı hâlâ moralimi bozuyordu ama o öpüşü beynimden hiç çıkmayacaktı, o anıyı sürekli olarak hatırlayacaktım.

Şezlonguma oturup ona baktım. Bakışlarımdan neden böyle yaptığını merak ettiğimi anlamış olacak ki konuşmaya başladı.

“Sen benimle böyle flört edince, bana dokunmanı istiyorum, mesajı mı vermek istiyorsun yoksa sadece arkadaşça mı davranıyorsun anlamıyorum,” dedi ve yere bakıp devam etti. “Sanırım o hareketin sana ifade ettiği anlamla bana ifade ettiği anlam çok farklı.”

“Sen sürekli benimle flört ediyorsun. Sence senin yaptığın benim nasıl hissetmemi sağlıyor?”

“Ben asla seninle flört etmem.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. “Nasıl böyle bir cümle kura biliyorsun, senin zaten her hareketin, her kelimen her bakışın flört, sen yüzde yüz flörtten oluşuyorsun ve herkesle flört ediyorsun, yabancılarla ediyorsun, Chloe’yle ediyorsun, benimle ediyorsun. Sen anlaşılmaz birisin deyince bana inanmıyorsun. Asıl ben neyi nasıl algılayacağımı bilmiyorum.”

“Ciddi olamazsın! Hiç mi algılayamıyorsun? Hiç? Bütün bu seyahat boyunca sana hiç mi ipucu vermedim?” diye bağırıldı.

Anılar, kafamda bir şerit halinde geçmeye başladığı sırada ona baktım, Harry binlerce kez bana en iyi arkadaşı olduğumu söylemişti. Yani biz sadece arkadaştık ve ondan öte değildik, demek istediği bu muydu? Eğer demek istediği buysa beni öpmesi sarhoşken yaptığı bir şeydi ama ben kesinlikle farklı bir duygu sezinlemiştim. Ona, “Beni öptün,” dedim.

“Sen de beni öptün.”

“Of Harry, tam bir çocuk gibi davranıyorsun,” deyip ayağa kalktım ama beni durdurdu.

“Ve her tartıştığımızda senin bir anda kalkıp gitmen çocukça değil öyle mi?” diye sordu. Elimi tutan eline bakıp gülümsedim

ve “Ben bir kadınıym, kadınlar böyle yapar,” dedim. O da bir kahlkaha atıp, “Lütfen bu konu hakkında daha fazla tartışmaya-lım,” dedi ve beni yanındaki şezlonga oturtturdu. “Bugün son günümüz ve bu akşam için çok güzel bir şey hazırlattım. Bana sadece bir şey daha söyle ve sonrasında konuyu kapatacağım. Sana öyle dokununca hoşuna gidiyor mu?”

Yumuşacık bakan, kibar kahverengi gözlerine ve tekrar öp-mek istediğim dudaklarına bakıp hemencecik, “Evet,” dedim. Tamam anlamında kafasını salladı, gerçi bunu bana değil de daha çok kendi kendine yapmış gibiydi ve sonrasında ayağa kal-kıp, “Hadi bakalım, hazırlanmanı istiyorum,” dedi.

“Bir dakika, ben sana açık konuşup bir şey söyledim, sen de karşılık olarak bir şey söylemeyecek misin?”

Bana o muhteşem, her şekilde çekiciliğini konuşturacak şe-kilde gülümseyip, “Söz bu akşam söyleyeceğim. Ama önce şu işlerimizi halledelim. Bu akşam büyük bir gösteri yapmamız gerekecek ama bence bu hoşuna gidecek,” dedi.

Söyledikleri konusunda tedirgindim çünkü son evlilik tekli-finin kendi aramızda olmasını isterdim ama söylediklerine göre bir hayli büyük çapta bir şeyler planlanmıştı. Harry çatığımı bile fark etmediğim kaşlarımı eliyle düzeltmeye çalıştı. Bana başka bir kavanoz uzatıp, “Sana bir şey aldım,” dedi. Kavano-zun içinde, neredeyse her yerini dolduracak kadar büyük bir çiçek vardı, yaprakları ise çok soluk pembe renkteydi. Ama ka-vanozu elime alınca içindeki kum tanelerini ve suyu gördüm, demek ki içinde deniz suyu vardı. Su hareket ettikçe içindeki

altın rengi parıltılar da hareket ediyordu. “Harry bu çok güzel bir şey. Peki bunu bana ne için verdin?”

“Bu akşam olacaklar hakkında bir ipucu. Bir de seni gülümsetmeyi sevdiğim için.”

Ona doğru yaslandığım sırada gülümsedim. Bu akşam planladığı şey ne ise eminim güzel geçecekti.

Harry’nin bana dediğine göre yunusları beslemek Tangaloo-ma’da çok turistik bir şeydi. Her akşamüzeri düğme burunlu bir yunus sahile gelir ve turistler tarafından elle beslenirmiş. Ama bugün belli ki fırtına çıkacaktı ve hava serinlemişti. Dalgaların yönü sürekli değişiyordu ve bize söylenene göre yunuslar kıyıda fazla kalmayabilirdi. Harry’nin biraz önce bana verdiği, içinde çok tatlı yunus olan cam kavanozu kuma koydum ve Harry’yle sığ sularda yürümeye başladık.

Hava çoktan kararmıştı ama limanın kenarındaki ışıklar sayesinde önümüzü görebiliyorduk. Bu akşam neler olacağını düşündükçe kalbim çarpıyordu ama bütün bu düşünceler yunusların gelmesiyle kayboldu. Deniz biyologları da bizimle geldi ve sürekli ziyaret eden yunusları tanıdıklarını söyleyip yunusların yakınlarına doğru daldılar ve isimlerini Echo, Silhouette, Rani, Zephyr ve Bella olarak tanıttılar. Onları besleyeceğim için çok heyecanlıyım. Hayatımda daha önce hiç yapmamış olmama rağmen garip bir şekilde bunu tekrarlamak istiyordum. Etrafımızda yüzen yunusları izlemeye koyulduk, verdiğimiz balıklar besinlerini karşılamaya yetmediği için bazıları balık avlamak

için yüzüyordu. İpeği andıran vücutlarıyla suda gümüş renginde patlayan flaşları andırıyorlardı. Bazıları sırtlarının üstünde yuvarlanıyor bazıları da kafalarını sudan çıkartıyordu. Birkaçı bize yaklaştığı sırada tepelerinden hava çıkartıp üzerimize su fışkırtmaya başladı.

Yem olan balıkları suyun içinde tutup yunusların elimizden almasını beklememiz gerektiği söylenmişti. Silhouette elimdeki balığı nazikçe çekip aldığı sırada bu harika olayın karşısında kocaman gülümseyen Harry'ye baktım. Bu kesinlikle hayatımdaki en etkileyici ve en neşelendirici deneyimlerden bir tanesi olmuştu. Çok kısa süre içinde elimizdeki tüm balıklar bitti ve yunuslar da gitmeye başladılar. Yunuslar gözden kaybolana dek onları izledim. Hava iyice kararmaya başlamıştı ve rüzgâr çıkmıştı. Harry'nin yanımda olmadığını fark ettim. Önce etrafıma bakındım sonra da arkamı dönüp sahile baktım. Harry orada durmuş, beni bekliyordu, bunun bu gece için daha başlangıç olduğunu hissettim. Bana elini uzattı, ben de suları sıçratarak ona doğru yürüdüm. Tek bir kelime etmeden beni kumsala doğru çekti ve karanlıktaki ağaçların altına doğru götürdü. Benim istediğim de tam olarak buydu, şaşalı jestler yerine sadece ikimiz olalım istiyordum. Ve sihirli cümleyi söylemesini istiyordum.

“Burada bir dakika beklememiz gerek, henüz hazır değiller,” dedi ve ilk kez o zaman Bluetooth'lu kulaklık taktığının farkına vardım. Baş başa olmayacağımızı anlayınca bir hayli hayal kırıklığına uğradım. Ama yine de baş başa kalmak için vaktimiz olacaktı ve o zaman konuşacaktık. Malum konular hakkında konuşacağımıza yüzde yüz emindim.

“Gözlerini bağlamam gerekecek,” dedi ve buna nasıl tepki vereceğimi görmek için bana baktı. Ben de kafamı evet anlamında salladım. Cebinden bir şal çıkartıp gözlerimi bağladı ve beni karanlığa gömdü. Kollarıma dokunduğunu hissettim, ılık nefesi de yüzüme geliyordu, ona karşı duyduğum istek bir anda her yerimi kapladı. Harry de tüylerimin diken diken olduğunu fark edip elini kollarımda gezdirdi ve “Üşüdün mü?” diye sordu. “Hiç üşümedim,” dediğimde demek istediğimi anlayınca ellerini hareket ettirmeyi durdurdu ve belimi tutup nazikçe beni kendine doğru çekti. Geçen akşam yaptığı gibi yine beni öpecek miydi? Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Beni kendine doğru tuttu ama hiçbir şey olmadı.

Gerginliğim had safhadaydı. Ona doğru biraz ilerleyip hafifçe yukarı doğru uzanmaya çalıştım ve o an dudaklarının belli belirsiz bir şekilde benimkilere değdiğini hissettim. Harry bana, “Hazırlanmışlar, hadi gidelim,” dedi ve kumsal boyunca yürümeme yardım etti. Birkaç dakika yürüdükten sonra insanların fısıldamalarını duymaya başladım, böyle olunca da Harry beni durdurup gözümdeki bandı çözdü. Yüzlerce insan, ellerinde her birinin içinde mum olan kavanozlarla önümde sıralanmış bir şekilde beni bekliyordu. Aralarından geçip tepeye kadar uzanan çiçeklerle döşeli bir yol vardı. Çiçekli yoldan geçip aralarından yürüdük, hepsi bana gülümseyip tasvip ettiklerini belli edercesine kafalarını sallıyorlardı ama hiçbiri tek bir kelime dahi etmiyordu. O sırada kavanozların içindeki mumların sahte, pili mumlardan olduklarını fark ettim ve içimi derin bir hüznün kapladı. Bunların hiçbiri gerçek değildi ki...

Kalabalığın içinden geçip tepenin üzerine kadar geldik, geriye dönüp bakınca insanların bir şekil oluşturacak şekilde durdukla-

rını gördüm ama bulunduğum yerden ne şekil aldıkları anlaşılmıyordu. Küçük bir tepenin daha üzerine gelene kadar yürüdük, bütün bu süre boyunca Harry elimi hiç bırakmadı. Durduğumuz sırada dikkatlice Harry'yi izliyordum. Sonra dönüp aşağımızda kalan insanlara baktım, ellerindeki kavanozun içindeki mumlarla “Seni Seviyorum, Evlen Benimle” yazmışlardı.

Nefesim kesildi, hızlıca dönüp Harry'ye baktım. O ise çoktan bir dizinin üzerine çökmüştü. İşin garip yanı, kafasına mikrofon takılıydı, adeta her an şarkı söylemeye başlayacak olan bir pop şarkıcısı gibi gözüküyordu. Bana o an şarkı söylemeyeceği barıydı.

“Ve şimdi gösteri zamanı,” diye mırıldanıp mikrofonunu açtı ve kumsaldaki hoparlörlerden tiz bir ses geldi. Harry, “Suzie McKenzie, seni seviyorum,” dedi. Sesi tüm kumsalda yankılanıp eko yapıyordu. Bunu duyan kalabalık sevinç içinde bağırdı.

Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi. Harry nihayet duymak istediğim cümleyi söylemişti ama içimi geçmek bilmeyen bir huzursuzluk kaplamıştı.

“Seni her zaman sevdim, bunu ilk tanıştığımız andan itibaren biliyordum. Kirli geceliğin ve hipopotamlı terliklerinle karşımda böyle durduğun günü hatırlıyorum, işte o an sana âşık olmuştum. Senin kahkahalarına ve güzel gülümsemene âşığım, dönüp bana gülümsediğin zaman bütün dünya benim oluyor. Burnundaki çillere âşığım, rüzgârın saçını yüzüne düşürmesine âşığım, kokuna âşığım, zıpır bir şekilde yürümene âşığım, bir şey düşünürken burnunu buruşturmana âşığım, yemek yerken gözlerini kapamana âşığım. Seni göğsüme alıp yanma uzanmaya âşığım.”

Son cümlenin üzerine kalabalıktaki birkaç kişi bağrışıp ıslık çaldı. Harry gerçekten de işi şova çevirmişti.

“Senin sayende bambaşka bir insana dönüştüm ve böyle yapmana âşığım. Ben sana âşığım.”

Kalabalık, sanki biz orada performans sergiliyormuşuz gibi bir havayla, “Yaa!” dedi ama Harry konuşmaya devam etti:

“Her gün seninle birlikte olmaktan mutluluk duyuyorum, beni dünya üzerindeki en mutlu adam yapmak ve karım olup beni onurlandırmak ister misin? Benimle evlenir misin?”

Bütün bu olanlar yüzünden kafamın içi zonkliyordu ve kalabalık tekrar tezahürat etmeye başlamıştı. Harry kalabalığın tepkisine güldü. Ona baktım, gözlerinden haylazlık ve alaycılık akıyordu ve orada durmuş bana sırtıyordu. Bunların hepsi, söylediği her söz gösterinin bir parçasıydı. Sözleri kumsaldaki mumlar kadar sahteydi. Hayal kırıklığı vücudumu ele geçirmişti. Harry hâlâ sırtarak bana bakıp, “Ne diyeceksin?” diye sordu.

Zorla tuttuğum tüm duygularım bir anda açığa çıktı, mikrofonu vermesi için elimi uzattım ve bana kafasındaki mikrofonu verdiği anda içindeki kabloyu kopartıp hoparlörlerle olan bağlantısını kestim. Ona dönüp, “Benden ne istiyorsun Harry? Sırf onlar için resmen şov yapıyorsun. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Yüz tane boş, hiçbir anlam etmeyen evlilik teklifi ettin!” dedim. Ona bağırdığım için suratının asıldığını fark ettim ama umurumda değildi. Benim ona olan hislerimi bildiği halde nasıl olurdu da beni bu şekilde üzebilirdi? Konuşmaya devam ettim: “Yağlı Kebap oğlanını bana harap olmuş otobüs durağında

yağlı kebabla evlilik teklifi ettiği için reddetmedim, onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu, işte onu bu yüzden reddettim. Yaptığımız işi de düşünecek olursa böyle konuşmamam gerekir ama evlilik teklifi yapılacağı zaman kadınları etkileyecek tek bir şey vardır ve bu yüzük, mekân, havai fişek ya da çiçek değildir, hatta erkeklerin söyleyecekleri sözler bile o kadar önem taşımaz. Onları etkileyecek asıl şey, geri kalan hayatlarını sevdiği kadınla geçirmek isteyen adamlardır. Çünkü evlilik teklifinden sonra evlenip mutlu mesut yaşarlar. Senin her bir evlilik teklifinde eksik olan şey de buydu. Bana bu hislerle gelseydin ve yağmurlu bir günde otuz yedi numaralı otobüsün arka koltuklarında bir paket cips yerken evlilik teklifi etseydin evet derdim.” Sinirden ağlıyordum, gözyaşlarımı elimle sildim. “Geçen gece seni öpmemin nedeni sarhoş olmam değildi. Seni öptüm çünkü sana âşığım, seni hep sevdim. Ettiğin her bir evlilik teklifi mükemmeldi çünkü bunu yapan sendin. Ama şöyle de bir gerçek var ki sevdiğim ve bana evlilik teklifi eden adam, gerçekte beni sevmiyor.”

Bunları dedikten sonra arkamı dönüp yürümeye başladım, Harry arkamdan seslenince de koşarak uzaklaştım.

Yağmur damlalarıyla ıslandığım sırada kumsalda uzaklara dalmıştım. İliklerime kadar ıslanmıştım ve saçlarım da bozulmuştu ama yağın yaz yağmuruydu bu yüzden yağmurdan rahatsız olmuyordum. Tepemde yağmur bulutları vardı ve aralıklı şekilde şimşek çakıyor, gökyüzü beyazlıyor ve ardından sesli bir şekilde gök gürlüyordu. Rüzgâr da çakan şimşeklerle beraber uğulduyordu. Fırtınalı havayı seviyordum. Güneşin batışı ya da doğuşuyla kıyaslanacak olursa fırtınanın güzelliği başkaydı.

Artık Harry'ye kızacak gücüm kalmamıştı. Aslına bakılırsa bana karşı bir kötülüğü olmamıştı. Hiçbir zaman bana ümit vermemiş ya da yanlış anlayacağım şeyler yapmamıştı. Bu seyahate arkadaş olarak çıkmıştık ve her şeyi değiştirmeye çalışan ben olmuştum. Daha önceden sadece arkadaş olduğumuzu ve arkadaştan öte hiçbir şey olmadığımızı kaç kere söylemişti. Evet, beni öpmüştü ama aslında ilk önce ben onu öpmüştüm ve o da karşılık vermişti. Kadınları mıknaş gibi kendine çeken birinin böyle yapmasını gayet normal karşılamam gerekirdi. Benim ona olan hislerime karşılık vermediği için ondan nefret edemezdim. Bana bütün dünyayı gezdirmişti ve ona asla nankör davranamazdım. Bundan sonra aramızda garip bir hava olacaktı ve geçip geçmeyeceğini şu an hiç bilmiyordum.

Fırtınanın sesini duyunca Harry'nin yanıma geleceğini biliyordum ve o an onu arkamda hissettim. Arkama dönüp ona baktım.

“Merhaba,” deyip yanıma yaklaştı. Üzerinde yine o büyük paltosu vardı. Daha önce hava soğuk olduğu zamanlarda birçok kez bu uzun paltosunu çıkartıp bana vermişti. Bugün de aynı şeyi yapacağından şüpheliydim çünkü yağmurdan nefret ederdi. Gerçi yine de sıcak otel odasında beklemek varken bu havada beni aramaya çıkması da bir anlam ifade ediyordu.

“Sırılsıklam olmuşsun.”

“Yağmur yağıyor ondan.”

Konuşma çok saçma sapan bir hal almıştı. O anda beni şaşırtacak bir şey yapıp paltosunun düğmelerini açtı ve paltosunun altına gireyim diye iki yana doğru tuttu. Ne yapacağım konu-

sunda bir an tereddüt ettim ama sonra sıcacık vücuduna yaslanıp başımı göğsüne koydum, o da o sırada paltosuyla sırtımı kapattı. Kalp atışlarını duymaya başlayınca gözlerimi kapattım, eğer şu an böyle durabiliyorsak belki de aramız hiç bozulmayacaktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Fırtınayı izliyorum.”

“Fırtınayı izlemek için gözlerinin açık olması gerekmez mi?”

Hemen gözlerimi açtım ve bana baktığını fark ettim. “Suzie, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız lazım...”

“Hayır buna gerek yok, biraz önceki minik öfke patlamam hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz.”

“Aslında benim hoşuma gitti, nihayet evlilik tekliflerimden birine negatif de olsa bir tepki vermiş oldun. Gerçi, umduğum şey bana bağırarak tepki vermen değildi.”

“Sen ne umuyordun ki? Kendimi bu tekliflerine kaptıramazdım.”

“Evet demeni umuyordum.”

O an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve Harry de fark etmiş olacak ki gülümseyerek bana baktı, sonra da sarılıp beni daha da kendine doğru çekti. “Bununla yüzleşemedim ve yine eşeklik yaptım. Sana seni sevdiğimi, hatta evine geldiğimde seni ilk kez gördüğüm günden beri sana âşık olduğumu söylemem gerekirdi. Bunu sana her gün söylemem gerekirdi. Ama söylemedim. Neden söylemediğimi de biliyorsun, daha önce sevdiğim herkes beni terk etmişti ve seni kaybetme riskini göze alamazdım.”

“Ama...” deyip cümlemi bitiremedim. Demek Harry beni gerçek anlamda seviyordu. Böyle bir şeyi duymayı hayal bile etmemiştim. Etrafımızda birileri var mı diye bakındım ama ikimizden başka kimse yoktu. “Bana bunu niye baş başayken, dağda kaldığımız zaman içini açtığın zaman söylemedin de herkesin önünde söyledin?”

“Garip bir şekilde böyle yapmak daha kolay geldi. Takipçiler zaten biliyordu, Gizli Blog’da sana karşı olan duygularımdan bahsetmiştim.”

“Gizli Blog neydi peki?”

“Sana olan aşkıma itiraf ettiğim yerd. Seni kaybetmekten çok korktuğum için sana Gizli Blog’dan bahsedemedim. Ama takipçilerimizin gerçekte neler olduğunu, seni ne kadar çok sevdiğimi ve bütün bunları neden yaptığımı bilmelerini istedim. Sana oraya yazdığım her şeyi okutacağım, saçını okşamayı ne kadar sevdiğimi ya da sen uyurken seni nasıl izlediğim hakkındaki yazıları okuyunca benim sapık ya da ruh hastası olduğumu düşüneceksin. Bunları önce sana söylemek yerine onlara söyledim için özür dilerim ve seni sevdiğimi ilk kez onların önünde duyduğum için de özür dilerim. Ben böyle bir şey istiyorsun sanmıştım. New York’tayken bana kadınların, çatının tepesine çıkıp aşkını ilan eden erkeklerden hoşlandıklarını söylemiştin.”

Bunu gerçekten de demiştim ama mecazi anlamda demiştim ve o söylediklerimi gerçek sanmıştı. Beni sevdiğini daha önceden bilseydim evlilik tekliflerinin değerini daha iyi anlardım.

“Orada söylediğim her sözün arkasındayım. Seni gerçekten seviyorum. Yanındayken huzurlu hissediyorum. Bana, nihayet evim diyebileceğim bir yerdeymişim gibi hissettiriyorsun.”

“Aman tanrım Harry,” deyip gözlerime biriken yaşları sil-dim. Boğazım düğümlenmişti, beynim hâlâ olanları algılamaya çalışıyordu ve kendimi onun kollarına atmamak için zor tutu-yordum. Çok uzun zamandır şüpheyle ve belirsizlikle yaşamaya alışmıştım ve bu yüzden, şu an gerçeği kabullenmekte zorlanı-yordum. Demek bunca zaman beni sevmiştir, peki şimdiye dek beraber olduğu kadınlara ne demeliydi? Beni sevmesine rağmen nasıl o kadar kadınla birlikte olabilmişti? Ona dönüp, “Peki onca kadına ne demeli...” dedim.

Utanmış bir şekilde bakışlarını kaçırdı. “Ben ne sana ne de bir başkasına âşık olmak istemiştım. Tekrar üzölmeme izin ve-remezdim, o yüzden sana olan hislerimi yok sayıp her zamanki gibi hayatıma devam ettim ve sürekli başka bir kadınla çıktım ve duygusallık araya girmesin diye hiçbirıyla uzun süre görüş-medim. Ama seninle geçirdiğim her gün sana daha da âşık ol-dum. Amerika’daki işi Jack yüzünden değil, sana âşık olduğum için ve seni bırakıp gitmeye dayanamayacağım için reddettim.”

Demek ki âşık olduğü kadın, bendim. Bunca zamandır hiç farkına varmamıştım. O da hiç söylememiştir ama onu anla-yabiliyordum. Onu kaybedeceğimden korktuğüm için ben de hiçbir zaman ona olan duygularımı açıklamamıştım ki onun kaybedecek daha fazla şeyi vardı.

“Seni reddettim, hem de binlerce insanın önünde,” dedim.

Harry de sırtıp, “Bana beni sevdiğini söyledin daha ne ol-sun, bence bu aldığım en güzel reddediliştir. Yüz tane evlilik tek-lifinden sonra senden o cümleyi duyduğüm an, hayatımın en güzel anıydı, inan bana,” dedi.

Bir anda kendimi çok kötü hissettim. “Yüz tane evlilik teklifi yapıldı ama aynı zamanda yüz tane fırsatı kaçırmış oldum.”

Gözlerimi yumup başımı Harry’nin göğsüne gömdüm. Bana her evlilik teklifi ettiğinde bunun onun için bir şey ifade etmeyeşine üzül müştüm ama o da her seferinde evet dememi bekleyip ben bir şey demediğimde hayal kırıklığına uğramıştı. Ve her gün acısına bir yenisi ekleniyordu. Onun yaşadıklarını düşününce hıçkırarak ağlamak istedim. Çenemi tutup başımı kaldırdı. Ellerini yanağımda gezdirip dudaklarıma götürdü.

“Harry seni çok seviyorum.”

Alnını alnıma dayayıp sırttı. “En beğendiğin evlilik teklifi hangisiydi? Büyük çapta yapılanlar mı küçükler mi? Hangisini beğendiysen tekrar yapıp bu sefer düzgün bir şekilde soracağım.”

“Sana evet cevabını verdiğim teklif.”

“Ama bana hiç evet demedin ki. Desen hatırlardım.”

Ben de ona ipucu verdim. “Fırtınalı bir geceydi, ben sırlıslıklardım, ikimiz kumsalda baş başaydık ve birbirimize sarılmıştık...”

Hemen sırttı ve “Aa tamam ondan bahsediyorsun,” dedi.

Başımı salladım. Ondan bunu istemem biraz arsızlıktı, şimdiye dek bana yüz kere bu soruyu sormuştu ve daha önce hiç evet cevabını vermemiştim ama bu soruyu son bir kez daha sorması gerekiyordu. Harry etrafına bakınıp, “Gerçekten burada mı sormamı istiyorsun? Aklında mükemmel evlilik teklifi bu mu?” diye sordu.

“Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Bunu duyunca bana sıkıca sarıldı. Tepemizde bir şimşek çaktı ve ardından gök gürüldedi. Harry, yüzüme düşen ıslak saç tellerini kulağımın arkasına itti ve heyecandan kalp atışlarım hızlandı. Harry ciddileşti ve “Sana verebileceğim bir çiçek ya da yapabileceğim bir şey yok, teklife tat katsın diye bir cipsim bile yok ama... Seni seviyorum, hep de seveceğim ve her gün, senin de bana yaptığın gibi, seni mutlu etmeye çalışacağım. Benimle evlenir misin?”

Mutluluktan havalara uçtum ve gidip Harry’nin boynuna sarıldım. İkimiz de paltosunun içinde olduğumuz için bu yaptığım hareket onun dengesini kaybetmesine neden oldu ve beni sıkı sıkıya tuttuğu için ikimiz de kendimizi kumda bulduk. Yere düştüğümüz sırada dudaklarım, geçen gece yarıda kalan muhteşem öpüşmemize devam etmek adına çoktan dudaklarındaydı.

“O halde bu öpüşünü evet olarak kabul ediyorum.”

Ben de güldüm ve “Evet. Evet, evet, EVET!” diye bağırdım.

Harry bana gülümseyip “Neden bu heyecanını odamıza saklamıyorsun?” diye sordu. Bana bakması için ellerimle yüzünü tuttum ve birkaç saniye birbirimize bakakaldık. Birbirimize bakmamızın sebebi gayet açıktı. Bir anda ikimiz de kalkmaya çalıştık ama Harry’nin paltosu buna izin vermedi, o da çabucak düğmelerini açtı ve paltoyu çıkartıp benim üzerime örtüp düğmelerini ilikledi. Bu arada sıırıslıklam kalmıştı. “Harry ıslanıyorsun,” dedim.

Bana çılgınlar gibi sıırarak, “Beni deli gibi mutlu ettiğinin farkında değilsin. İliklerime kadar ıslansam da umurumda değil,” dedi ve beni kollarına alıp otele doğru koşmaya başladı.

Otele yaklaştıgımızda yatak odamızın camında içi mum dolu bir sürü kavanoz gördüm. Kapıdan içeri daldık, odanın içi de kavanozlarla doluydu, mum ışıkları duvarlara ve tavana titrek ışıklar saçıyordu.

“Dolaptan bir yerden bir müzik grubu çıkıp bizi bölmeyecek değil mi?” diye sordum. Neşeyle bir kahkaha atıp kafasını iki yana salladı. “Aşırı heyecanlı Japon fotoğrafçı da olmayacak değil mi?”

“Hayır yemin ederim sadece ikimiz olacağız.”

“O zaman harika.”

Evlilik Teklifçisi’nin Blogu

Tam olarak yüz gün, on altı ülke ve birbirinden farklı yüz tane evlilik teklifinden sonra Suzie McKenzie nihayet benimle evlenmeyi kabul etti. Maalesef sonuncu evlilik teklifinin nasıl geçtiğini anlatmamı istemiyor. Suzie, insanların bir paket cips ya da yağlı kebab olmadan teklifimi kabul ettiklerini öğrenirse yaptığımız işin zarar göreceğini düşünüyor.

Ama siz evlilik teklifi edecek adaylara bir tavsiye verebilirim. Evlilik teklif edeceğiniz kadına onu ne kadar sevdiğinizi her gün, her zaman söyleyin, ta ki o, buna inanana kadar. Ondan sonra da her gün söylemeye devam edin ve eğer inanılmaz derecede şanslıysanız o da sizi sevecektir.

Bunu okuyan herkese sevdikleriyle mutlu bir hayat dilerim. Ve eğer evlilik teklifinde başarılı olamazsanız, çalıştığımız yeri biliyorsunuz.

Aşk Laftan Anlamaz

“İnsanın aşkını ifade etmesi için
her zaman büyük jestler yapmasına gerek yoktur.
Bazen söylenen bir söz ve gösterilen çaba
çok daha etkili olur”

Suzie aldığı korkunç bir evlilik teklifi sonrası MukemmelEvlilik-Teklifi.com adlı bir internet sitesi kurar ve bu site üzerinden müşterileri için evlilik teklifleri organize etmeye başlar İnternet sitesinin tasarımcısı Harry de bir süre sonra Suzie'nin ortağı ve en yakın arkadaşı olur

Sevgililer Günü yaklaşırken işler iyice yoğunlaşır fakat Harry klişe eulenme tekliflerinden iyice sıkılmıştır Harry bunun üzerine bir blog sayfası açar ve takipçilerine, Suzie'ye 100 gün boyunca 100 farklı evlilik teklifinde bulunarak mükemmel evlilik teklifini bulacağını söylemesiyle olaylar gelişir

Harry, üç aylık bir süre içinde mükemmel evlilik teklifini bulma konusunda o kadar isteklidir ki bunu bir oyun haline getirir Ancak ortada büyük bir problem vardır Suzie en yakın arkadaşı Harry'ye karşı bir şeyler hissetmektedir ve her bir evlilik teklifinin onun kalbinde derin yaralar açacağından emindir

